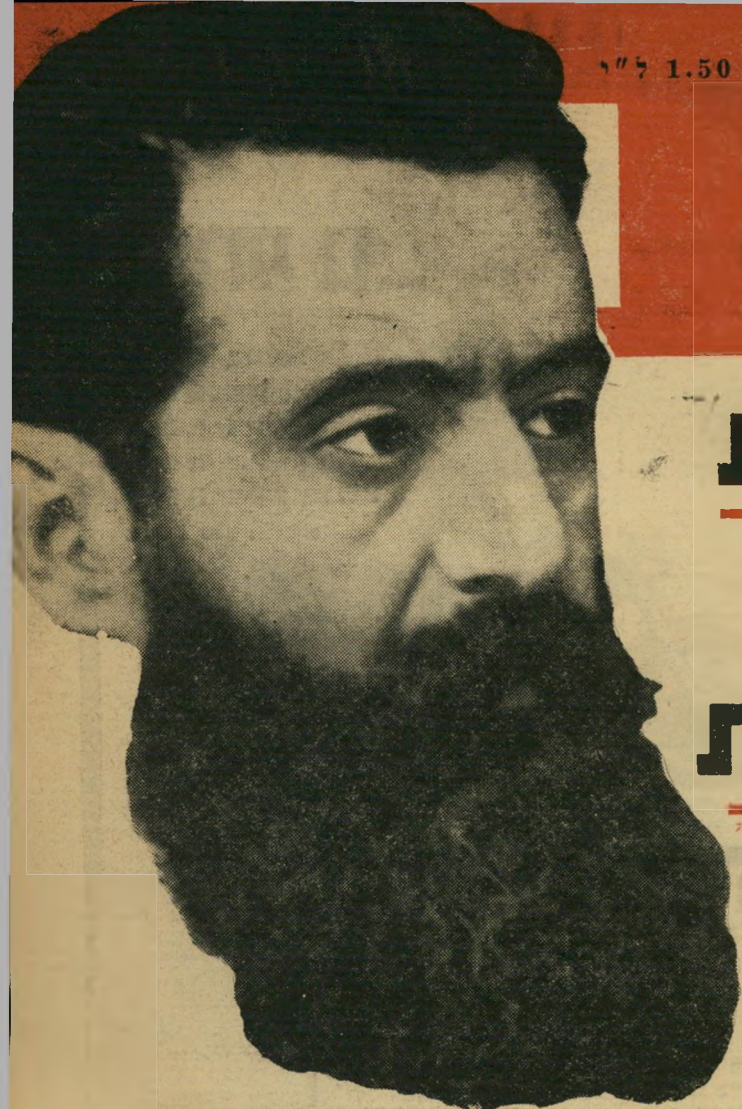

העיתון

מישאל העצמאות של העולם הזה חושף את שערוריית החינוך הישראלי

"הרצן היה מפקד הפלמ"ח"
"בלפור הקים את פתח-תקווה"
"דיין היה גנרל בצבא האנגלי"

קולא זי

התמונה המתפרסמת בעמוד זה, אינה אולי תמונה מעולה כל כך מבחינה טכנית. היא מטושטשת והשוכה. למרות זאת היא תמונה מצוינת. היא צולמה ביום הראשון לפני שבוע, במיגרש הרוסים בירושלים, בעת שקבוצה של "פנתרים שחורים" הפגינה שם מול מטה המשטרה נגד מעצר חבריהם. היו שם 25 פנתרים. השאר היו סקרנים.

צלמים שהגיעו למקום, כשהשעה היתה כבר שעת דימומים, ניסו להעביר את ההתקהלות למקום שיש בו יותר אור, כדי שיוכלו לצלם. ההמון התחיל לזוז לעבר האור לבקשת הצלמים. כל אותו זמן ניצבו בפתח תחנת המשטרה במקום כתריסר שוטרים רכובים, כשאלות בידיהם, נכונים להגן על מיבצר המשטרה מכל התקפה. כשראו את הקהל במקום נע לפתע לכיוון המשטרה, חששו אולי שהם עומדים להסתער על הבניין. הם החלו לנוע על גבי סוסיהם לעבר הקהל. כמה צעירים החלו ליירות אבנים לעבר השוטרים. אז פתחו השוטרים בהתקפה חזיתית. הם דירבנו את סוסיהם, ובעזרת האלות המתנופפות התפרצו אל ההמון כדי לפזר את מה שנראה בעיניהם "הפגנה אלימה".

הקהל הופתע מהסתערות הפרשים והתפור. אז יצאו גם שוטרים

בחרתי בו...

כי

הונדה בטוח!

הונדה חזק!

הונדה חסכוני!

הונדה יעיל ויפה

הונדה הטוב מכולם

להשיג בכל הגדלים

הונדה

האופנוע הנמכר ביותר בעולם

סוכנות ראשית לגוש דן:

ס. ג. חב' להשקעות בע"מ, רח' השרון 10, טל. 35367.
 סוכנויות משנה: "קל נע", תל-אביב, רח' נחמני 64, טל. 612310.
 רמת-גן: דרך ז'בוטינסקי 48, טל. 727341.
 חולון: ב"ס נהיגה שמואל, רח' המעפילים 102, טל. 840328.
 חיפה והצפון: קפלן משה, הרצל 74, טל. 64803.
 "אופן", ש. קרביץ, הרצל 82, טל. 64885.
 ירושלים: נתן איינבורד, רח' העמק 33, טל. 28960.

דן - נתן ושות'

רגלים להתקפה. הם רדפו אחרי מפגינים בודדים והפליאו בהם את מכותיהם. אימו גם על צלמים. היכו צלמת בפניה והוציאו את הסרט ממצלמתה. צלמת אחרת, שניצבה בצד ולא הבחינו בה, צילמה את התמונה הזאת. יתכן שתמונה זו, יותר מתיאור מילולי ארוך, יכולה להמחיש מה אירע באותו יום במיגרש הרוסים בירושלים: תגובה אכזרית של המשטרה מול הפגנה של קהל חובבני ובלתי אליים.

רק טבעי שהצילום, שכאשר פותח כבר לא היה בבחינת חדשות, הובא למערכת העולם הזה. חלק ניכר מצילומי החדשות שאנו מפרסמים מדי פעם הם צילומי חובבים, הנקלעים במקרה למאורעות הראויים לצילום, ומנציחים אותם במצלמותיהם.

אין זה חשוב, שהתמונה אינה מלוטשת ומבריקה, כפי שמוכיחה התמונה הנ"ל. האוטנטיות והנוכחות חשובים יותר. הבאנו סיפור זה כדוגמה. כתבי וצלמי העיתון אינם יכולים להיות נוכחים בכל התרחשויות מעניינות. קוראים הנקלעים למאורעות כאלה ומצליחים לצלם צילומים מעניינים, יכולים לראות את עצמם כשליחים סוטני צייליים של העיתון. תמונותיהם יתקבלו ברצון.

★ משה דיין קורץ לנערה מעורפלת

"תמונתו של משה דיין, כשהיא קורצת לנערה מעורפלת והסובתגו, הרכובה על אופנוע, מטבירה לך בקצרה שאם אתה קשיש ברוחך, אין לך מה לרדת במדרגות ולהיכנס למועדון צעירי המקום..."

במילים אלה נפתחת כתבה בשבועון איחוד הקבוצות והקיבוצים, איגרת מה-7 באפריל, המדחת על דיסקוטק, שנפתח במיקלט במשק נהיגתו שבועם בית-שאן.

לא היינו ממהרים להעתיק את הסקופ הזה מעיתון קיבוצי מפא"י לולא פיסקה נוספת, שנכללה באותה כתבה, ויש בה אולי להצביע על פער הדורות בין בני קיבוצי מפא"י החתיקים לבין הוריהם, בכל הקשור להעולם הזה.

יוסי הבלונדי, אחד מהוגי רעיון הקמת הדיסקוטק, מספר, שצעירי הקיבוץ רצו להיפגש עם חתיכות — חיילות מתנדבות, ולא היה להם איפה. לכן הקימו מועדון לעצמם. שיהיה שונה מהמועדון של שאר חברי המשק הבורגנים. במה הוא שונה?

מדוחת הכתבה באיגרת: "העולם הזה נקרא בלהיטות. במועדון החברים היה שבועון זה מוקצה מחמת מיאוס."

אולי זה משמעותי לגבי יום העצמאות תשל"א: בקיבוץ ספר הפוכים מיקלט לדיסקוטק, ובין שאר הדברים שעושים בו צעירי הקיבוץ, הם קוראים בו, כאילו במחתרת, את העולם הזה.

אלי יצחק

דליה

המשקל המזכיר כל הזמן

צילום: יורבוס

סמל חמא

תנו לגבר גולדסטאר

דרישת החיילים המשוחררים תועלה בוועד הפועל

צעיר בן 22, שהשתחרר זה עתה מאחת היחידות המפורסמות הפועלות בקו התע"ל, עומד להצטרף לוועד הפועל של הי-הסתדרות.

נועם בלום, שהתפרסם לאחרונה כמקים ארגון של חיילים משוחררים התובע להשחת את מעמדם של הי-משוחררים לזה של העולים החדשים בכל הנוגע למיסים ולזכויות אחרות, נשלח להודיע הפועל מטעם סיעת העולם הזה — כוח חדש, כדי שיוכל להעלות תביעות אלה שם. בלום בא במקום הנציג הקודם, נעים גלעד.

אהרון בקר פועל להחזרת מבקר ההסתדרות

אהרון בקר, מזכיר ההסתדרות לשעבר, פועל עתה מ'אחורי הקלעים' להחזרתו לתפקידו של מבקר ההסתדרות שהתפטר מתפקידו. פעילותו של בקר אינה נובעת מ'סיבה אישית', בגלל אישיותו של המבקר, אלא מ'הישגו שעתה יבטלו את מוסד מבקר הי-הסתדרות ויחזרו לשיטה הקודמת של וע'דתי-ביקורת.

בקר רואה כאחד מהישגיו הגדולים, בתקופת היותו מזכיר ההסתדרות, את הקמת מוסד מבקר ההסתדרות. אישים בוועד הפועל של ההסתדרות סבורים כי פעילותו זו של בקר נובעת מתסיסכולו, אחרי שחשב לקבל מישרה חשובה במשק העובדים אחרי פרישתו מתפקיד הי-מזכיר, ולא זכה בכך.

התנגשות בין משרד החינוך ומשרד המיסחר והתעשייה

צפויה התנגשות בין משרד החינוך והתרבות לבין משרד המיסחר והתעשייה, הרקע להתנגשות: תעשיית הסרטים בישראל.

יועציו של שר החינוך, בן-ציון תומר ויגאל אפרתי, מתכננים לעודד במאים ותסריטאים צעירים להפקת סרטי עלילה — נושא שהוא בסמכותו של משרד המי-סחר והתעשייה.

„תוכנית השלום של יצחק רבין“

אחת הסיבות להזמנתו לארץ של שגריר ישראל ב'ארצות-הברית, יצחק רבין, לפני ביקורו של שריהחץ האמריקאי, ויליאם רוג'רס, בישראל, היא ההחלטה ש'התקבלה סוף-סוף לדון כמה שנקרא „תוכנית השלום של יצחק רבין“.

מסתבר שלרבין יש רעיונות משלו על הי-דרכים להשגת שלום. יש לו שורה של הצ'עות להסדר-ביניים, שלרעתו עשויות לזכות בתמיכה אמריקאית, בניגוד לשאר התוכ'ניות הישראליות, הנדחות עלידי המימי של בושנינגטון.

עד כה סירבה הממשלה לדון בהצעותיו ולהתייחס ל'תוכניותיו. על רקע זה היו לרבין התנגשויות עם ראש'הממשלה גולדה מאיר, בהן טען כי אין לפסול תוכניות ורעיונות מראש, בלי לבדקם, רק משום שמתנגדים לאיש המציע אותם.

עתה נענתה כנראה גולדה ללחציו של רבין לערוך דיון בתוכניתו.

ארצות-הברית עשויה לפצות את ישראל על ההשקעות ב„קו בר-לב“

נראה שבמהלך הדיונים עם ארצות-הברית, על התוכ'ניות השונות לפתיחת התעלה תוך נסיגה ישראלית מקו המעוזים של התעלה, התעורר אצל האמריקאים החשש, כי אחת הסיבות לאי-יכולתה של ישראל לנסיגה מקו התעלה, היא ההשקעות העצומות, בסך מאות מיליוני ל"י, שהשקיעה ישראל בבניית המעוזים והביצורים ב'תעלה בארבע השנים האחרונות.

כתוצאה מכך נרמזו לגורמים ישראליים, כי אם תסכים ישראל לסגת מ„קו בר-לב“ לשם פתיחת התעלה, יהיו האמריקאים מוכנים לפצות את ישראל על הנזקים הי-כספיים שייגרמו לה עם אוכדן השקעותיה.

אם אומנם יושג הסדר ביניים וארצות-הברית תשלם את הפיצוי המוצע, עשוי הדבר להחת תקדים מעניין לגבי הנסיגה משאר השטחים המוחזקים: ישראל תוכל אז לתבוע מארצות-הברית תשלום פיצויים על השקע'ות תיה בתחומים שונים.

„כינוס שלום“ מצרי-קומוניסטי

ביוזמת קאהיר, נעשות עתה הכנות ל'„כינוס שלום“, שיערך במדינה נייטרלית בחסות „ועד השלום הבינלאומי“, הכפוף למוסקבה, ומפלגת-השלטון המצרית.

בכינוס זה, שנועד להבלית את הקו החדש של קאהיר, ולתת תנופה למיתקפתה המדינית, תשתתף גם משלחת מטעם אירגוני הפידאיון.

קאהיר עדיין לא קבעה את עמדתה הס'פית לגבי הזמנת ישראלים. אך קרוב ל'ודאי שתוזמן מישלחת של רק"ח.

אם אומנם יבצעו עוזרי שרתחינוך את תוכניתם, צפוי להם כישלון חרוץ: ועדה בן-משרדית בראשותו של משה זנדברג, פסקה ב'1969 כי מרכז הסרט הי-ישראלי יפעל במיסגרת משרד המיסחר והתעשייה ויתאם פעולותיו עם שאר המשרדים הממשלתיים.

לעומת זאת יוכל משרד החינוך והתרבות לפלוש אל תעשיית הסרטים מכיוון אחר: משרד המיסחר וה'תעשייה יזום הקמתו של בית-ספר לאמנות הקולנוע ותביעתו של משרד החינוך להעביר נושא זה אליו, תוכתב בהצלחה.

בן-אהרון תומך בקביעת אחוז החסימה בהסתדרות

צעדו היחיד של מזכיר ההסתדרות יצחק בן-אהרון, העשוי לזכות בתמיכה כללית במפלגת העבודה, היא תמיכתו בהצעה לקבוע אחוז-חסימה לבחירות הבאות ל'הסתדרות העובדים.

עסקני העבודה הולכים ומסכימים יותר ויותר להצעה לקבוע אחוז חסימה בשיעור של 4% — כדי למנוע את שיתופה של רק"ח בנציגות במוסדות ההסתדרות וכדי למנוע מהמפלגות הקטנות את חלקן במס'המפלגות.

אותה שעה נראה כי ההצעות כובר בחירות אישיות לראשי ערים, אינן זוכות עדיין לתמיכה מספקת. קרוב לחדאי שגם בבחירות הבאות לא יהיו הבחירות המוני'ציפאליות בחירות אישיות.

פקיד בכיר מעורב בפרשה בינלאומית

שמו של פקיד ישראלי בכיר באחד המו'סדות הממלכתיים, ישתרכב לפרשה בינ'לאומית הזוכה בימים אלה לפירסום נרחב באירופה ובישראל.

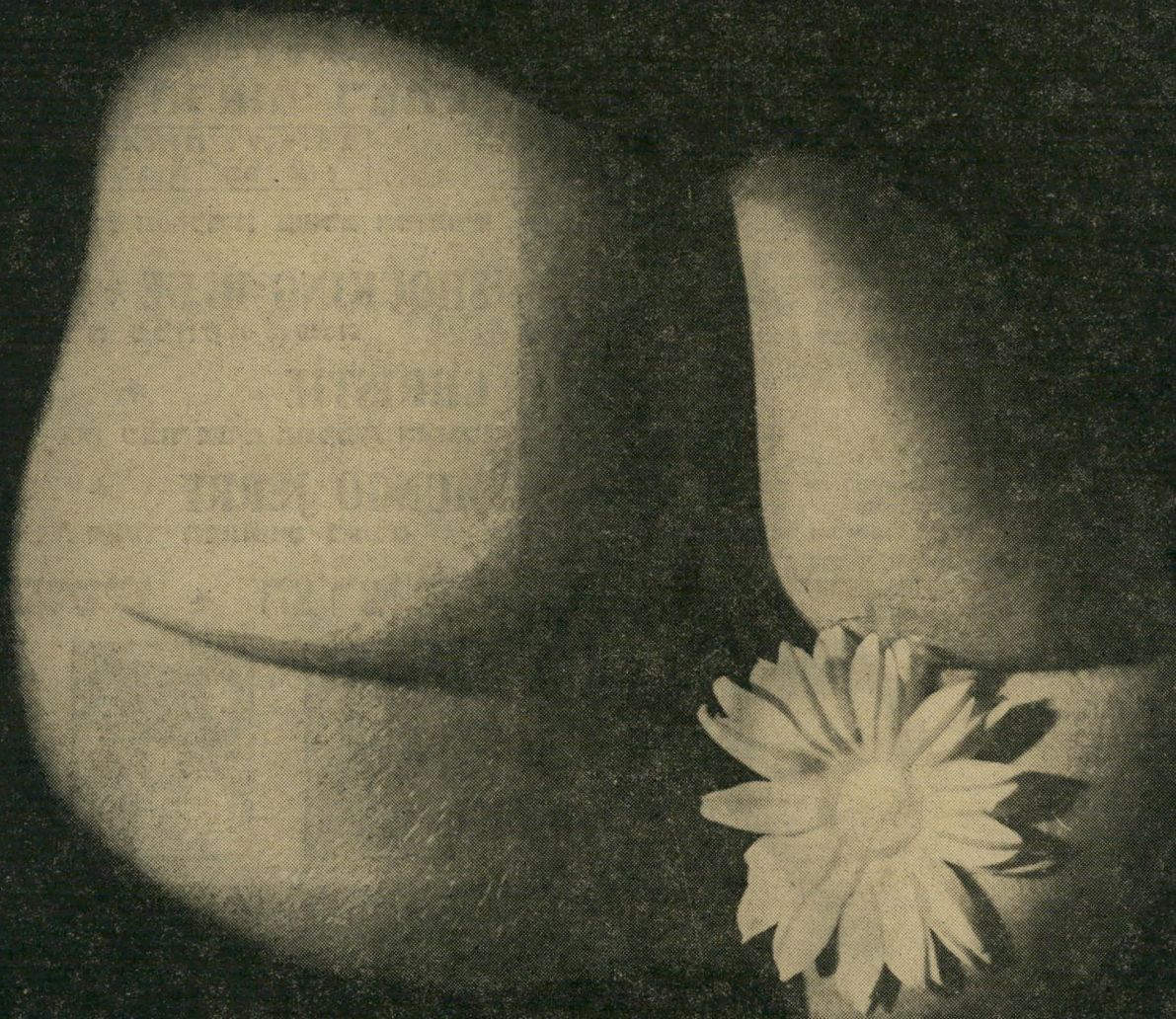
היפים ייקלטו בקיבוצים

נסיון קליטה ראשון מסוגו בארץ נעשה בימים אלה על-ידי הסוכנות היהודית: קליטת קבוצת היפים מארצות-הברית, בקיבוץ גזר. אם הנסיון יעלה יפה, ייקלטו בארץ קבוצות נוספות של היפים.

יום העצמאות 1971

זה רעיון!

אהל עם פנטסיה זה פנטסטי!

פנטסיה התחתון המהפכני לשמוש חד-פעמי

- פנטסיה הוא התחתון שאת לובשת ומשליכה
- פנטסיה אידיאלי לשמוש יום-יומי. נסיעות, חופשות ותקופה חדשית
- פנטסיה מיוצר מחמר מהפכני המורכב מ 20% אקריליק ו 80% ויסקוז'ריון בעיבוד דנטל נפלא, בשלל צבעים מקסימים
- פנטסיה הגייני, רך ונעים למגע, סופג זיעה וחמים בחורף.

פנטסיה לנשים בשתי מידות - בקיני ותחתון שלם.

פנטסיה לילדים.

פנטסיה לגברים - בקרוב.

נמכר בסט

להשיג בבתי מרקחת, סופרמרקטים, בתי כליבו וצרכניות.

רדקס תעשיות בע"מ תל-אביב, ת.ד. 6165, טל. 820059

מכתבים

ד"ר

פרצופיות!

בית או לגירושין. מצב זה, הנמשך שנים, גורם לכך, שיוולדו "ממזרים" רבים, לפי ההלכה; וללא שום פיקפוק, יכולני להצהיר, שעם ישראל, בייחוד בארץ-ישראל, מוצף עתה במאות ואולי אלפי "ממזרים" על-פי ההלכה.

יצחק א' דגני טבריה

כמו צפרדעים

בביצה

במאמרו הפנים אל הים (העולם הזה 1752) צועק אורי אבנרי: "הצילו את תל-אביב!" זו בשבילי עוד הוכחה עד כמה האדם הזה (אבנרי) אופטימי ללא-תקנה, כמו באמונתו שייתכן שלום עם הערבים.

אבנרי, חביבי, חבל על דמעותיך. מאוחר מדי להציל... תל-אביב מתה ביום ש-השמידו את בית אחד-העם ואת בניין גימנסיה הרצליה, כדי לבנות על חורבותיהם שוק!

תושבי תל-אביב, שהרצה היה איכפת להם כמו קליפת שום, אינם זקוקים וגם אינם ראויים לנוף היפה של הים. הם מאושרים בהחלט בחיק של דינגוף — כמו צפרדעים בביצה.

רק פצצת מימן טריה תוכל להציל את הים מפני פעילותם הגולמית של חלמאי העיר העברית הראשונה.

אדם טרף, חולון

ראשים

בשרות השידור

בערב פסח אחה"צ האזנתי לתוכנית רדיו שהוקדשה לחג. הושמעו מנגינות ודיקלומים שעוררו כבוד לדת. שקעתי באשליה נעימה ונהניתי. פתאום, כרעם ביום קץ, הושמעה הודעה מסחרית שהמליצה להשתמש בתרסיס יוצא מהכלל המשמיד מקקים!!! קיבלתי הלם, כאילו שפכו על ראשי דלי עם מי שופכין קרים ומסריחים.

בבת אחת נכנסתי להלך מחשבות אנטי-שמי. הרהרתי בליבי שאילו היו המכבים חיים היום בקירבנו, הם היו כורתים כמה ראשים בשרות השידור, כולל את ראשיהם של יוסי בנאי ודליה גוטמן שהגישו את התוכנית לכבוד פסח.

הנן גודדגרטר, חולון

ברית-ימיה

ל"רחל המרחלת"

למרות שמועות אחרות, אני עדיין מאמין כי הגברת רחל המרחלת הינה אשה ולא גבר. לכן, תמוה בעיני המשפט אשר הופיע בידיעתה על חתונת בת השופט (העולם הזה 1756): "מאחר שלפני כן היא גרמה להם לדפיקות-לב לא מעטות, כאשר ניהלה רומן

ינאי

עם יוסי ינאי, אם אתם מבינים למה רוי מנות מילי."

גם אם יתברר כי הגברת רחל המרחלת היא כן גבר, לא ברור לי מדוע היה צריך למול אותה יותר מפעם אחת.

יוסי ינאי, הרצליה

כסף, כסף

ועוד כסף

מי שתיכנן את הכסף הישראלי, תיכנן אותו (המשך בעמוד 8)

איזה דו־פרצופיות וציניות מצד השליטים בישראל:

לדרוש מהאנטישמים בברית-המועצות זכור יות אדם ליהודים שם ולשלול זכויות-אדם מיהודים ולא יהודים בישראל. מדוע לא אמרו לי שאין בשבילי מקום בישראל, אם אשתי רוסיה? ברוסיה ילדי היו יהודים — כאן גויים! מדוע?

אנו לא דתיים ואיננו צריכים דת. מי שרוצה להיות דתי שיהיה ומי שלא רוצה אין להכריח אותו. מדוע אין עבודה בשביל בני משפחות מעורבות שלא מוכנות להתגרר? אני מפחד לחתום, כמו ברוסיה!

עודה מכרית המועצות

במאי

אנטישמי

עד מתי ישבו בחיבוק ידיים למראה ה- צורה בה מעמידים את המרוקאים? הכוונה לסרט מלכת הכביש בו מגלמת השחקנית הראשית תפקיד של זונה שבאה ממרוקו.

אם היו מסרטים סרט על אשכנזים, היו מתעוררים כל הפרופסורים וזועקים. לכן

הררי

יש היום במדינת-ישראל שינאה בין האשכנזים והספרדים.

הבמאי של מלכת הכביש אנטישמי. הוא הוסיף על השינאה בין הספרדים והאשכנזים.

אשר הררי, קריית-ביאליק

פנחס ספיר

לראשות הממשלה

כישוריו של פנחס ספיר ופעולתו ה- ברוכה בעת האחרונה מעמידים אותו בראש שורות המועמדים לראשות הממשלה.

יותר מזה — אינני חושב שכדאי לחכות עד תום תקופת הכנסת הנוכחית, ואני מציע להחליף מיידית את גולדה בספיר. הוא עולה עליה לאין ערוך מכל הבחירות. כמעט כל ההנחות המדיניות שדגל בהן — התי-אמת, חוש הבריא לראות את הריאליזם הממשי, הוא הוא החשוב להנהגת ספינת המדינה בימים אלה.

עמי ליבנה, עין-חרוד מאוחד

אלוף

הממזרים

מר אבנרי הנכבד, הרשנינא להביע לך הערכת הכנה על הגיתוח המעמיק והאוטנטי — גם על-פי ההלכה, של מעשהו של "אלוף הממזרים" — דמחקרי הרב גורן (העולם הזה 1754).

הרשני גם להיות לך "תנא דמסייעא" ולקבוע, בכל האחריות, שכל בית-דין רבני בישראל, הוא "אלוף-אלוף הממזרים." על-סמך נסיוני בטיפול בענייני אישיות בבתי-הדין ומחוצה להם, אני יכול להבטיחך נא-מנה, כי הצורה שבה פוסקים בתי-הדין, היא, בדרך-כלל, בניגוד להלכה והם הופ-כים משפט למשפט.

בפסקידין כאלו, גורמים בתי הדין לפי-רודים בין בני-זוג, מבלי להביא לפתרון בעייתם לכאן או לכאן, דהיינו לשלום-

חג העצמאות (23) למדינת ישראל

חגיגות העצמאות המרכזיות

אמפי הפארק הלאומי רמת-גן

ליל העצמאות 28.4.71
שתי הצגות 1145, 820

בהשתתפות הלהקות העולמות בעולם הפזמונים

כחול מזעזע * SHOCKING BLUE
שובחיה ללהקת השנה

קריסטי * CHRISTIE
4 חקליטי זהב - אות כבוד מבית המלכות האנגלי

מונגו ג'רי * MUNGO JERRY
הכובשת את מצעדי הפזמונים בעולם

אריק אינשטיין * הצ'רצ'ילים

כריסטי, "דוקט" דינגוף 96 ד-א טל 223663 ובכל המשדרים בעיר ובסביבה

dépilan

חשאי

עורך חלק לזמן יותר

אדוד

dépilan

הקדם השיעור הנודע להרחקת שיער מיותר. דפילן פועל על שורשי השיער, מוחליש צמיחתם ולכן פעולתו לזמן ארוך יותר מכל משחה.

dépilan

הקדם הקוסמטי בעל הריח העדין להסרת שיער בדרך הנשית ללא פציעות, ללא כאב, בצורה היגיינית ונעימה. דפילן מותיר לך עור חלק רך כקטיפה. נסי והוכחי גם את

dépilan

vitamol

ZURICH SUISSE

ד"ר פריץ ברגר (במרכז), היה אחד הנוסעים באוטובוס "אגד" בנסיעה שנכנסה ל-1947, היסטוריה. "היה זה ב-30 לנובמבר 1947", סיפר ברגר, "נסעתי ב-אוטובוס מנתניה לירושלים. נהג האוטובוס היה אריה הלר (משמאל). כשהתקרבו לכפר סירקין שמעתי יריות. צנחתי לריצפה ומשכתי אתי את שכני. בין הנוסעים היה גם אדון שטרן (מימין). שני שה אנשים אחרים נהרגו באותה התקפה. אז עוד לא ידעתי שהתקפה על האוטובוס היתה האות להתחלת מלחמת השחרור". עתה, לקראת יום-העצמאות ה-23, יצאו ברגר, הלר ושטרן למקום בו אירעה ההתקפה, כדי לשחזר את המאורע. המיקרה ההיסטורי חרות היטב בזכרון השלושה.

אילו היה החוק בישראל מחיר עריכת דו"קרב, אין ספק שהדו"קרב הראשון היה נערך בין מפקד הסרטים **מיכאל שולר** לבין מבקר הסרטים **שלמה שמגר**. בהעדר אפשרות כזאת, בחר מיכאל שולר בדו"קרב אחר. אחרי שמגר קם את סרטו אריאנה, שלח שולר מכתב, בו הזמין אותו להגמווד בדו"קרב בקיאות ב-קולנוע. שולר הציע לשמגר להופיע יחד בטלוויזיה, במיבחן דע קולנוע, כדי שהקהל ישוטט מי מהם בקיא יותר בקולנוע. לדברי שולר, לא נענה שמגר להצעתו.

מעפילים ושהחליט למתות את מהרשק.

אותו אברהם יפה נכנס השבוע למסעדה התל-אביבית נאש, ביקש מנה של אוטובוס. "נגמר הרגע", השיב לו המלצר והצביע על אחד השולחנות: "האיש שאוכל שם קיבל את ה"מנה האחרונה". יפה קם ממקורו, ניגש לשולחן עליו הצביע המלצר ושלידו ישב מפכ"ל ה"משרה לשעבר, **יחזקאל סהר**, ובלי לומר מילה להפ"תעתו של סהר, לקח מצלחתו חצי ממנת האוטובוס.

לווה לו בזמנו, "בימים אי-כסף בישראל" כסף ללא ריבית. מס' תבר שהומור מקאברי זה תביב על אברמסקי. פעם נתן לדידי מנוסי במתנה את הספר גוילי-אש, אוסף היצירות של חללי מלחמת-העצמאות, כתב הדקדשה בשער הספר: "חבל ש"יצירותי אינן נכללות בספר זה". פעם אחרת, אמר אברמסקי על הסופר **ש"י עגנון**: "הוא הומון להשתתף באזכרה לויכ"ר של אחד הסופרים. נתנו לו מקום בשורה השלישית, או בג'לל זה התקלקל לו מצב-הרוח".

לכבוד חג הפורים, הק' ליש **עמוס אמינגר** תוכנית היתולית בשם שעה שכולה ב"יה. ברעך האחרון לא הצליחו מנהלי קול-ישראל להכליל את התוכנית בין שידורי פורים, ו"החליטו לשרדה בראשון באפריל. אלא שגם ביום זה לא שודרה התוכנית. לבסוף מצאו לתוכנית המבדחת מועד מתאים: מוצאי יום-השואה.

ג'ורג' איברהים, הלא הוא סאמי של סוטו מהטלוויזיה, נעלב בגלל מה שקרה בתוכנית האחרונה, שכולמה בראש הניכ"ר. סיפר במאי התוכנית **אנ"טוואן סאלח**: "כשגמרנו את הצילומים, התנספה עלינו קבור צת ילדים תושבי המקום. ג'ורג' רג' היה בטוח שהילדים באו בגללו — ונורא נפגע כשראה שכל הילדים ניגשו לבובה סוטו כדי לראות אותה".

לקראת יום-העצמאות ה"קרב ובא נוכר השבוע **חיים חפר** בספק סיפור אמיתי ספק ציובט: "היה זה לפני קום ה"מדינה. הפולטירוק של הפלמ"ח, **בני מהרשק**, עזר או להוריד מעפילים בלתי-לגליים. באחת הפעמים, שמע פתאום צעקות הצילו באידיש. הוא רץ מהר ל"תוך המים והעלה את האיש ש"צעק, על כתפיו והובילו לחוף. כשהוריד את האיש, נתן לו ה"אחרון טמיחה על השכם, ואמר: 'אהלן וסהלן, תודה רבה'. ומי זה היה אם לא מי שהיום הוא אלוף (מיל.) **אברהם יפה**, שהצטרף אז לאחת מאניות ה"ה

רכשה את הזכויות על הספר וב-1940 הוא הופק תחת השם **כך נגמר הלילה שלנו**, בהשתתפות **פרדריק מרץ**, **מרדכי רט**, **סליבן** ו**אריך פוין** שטורחים.

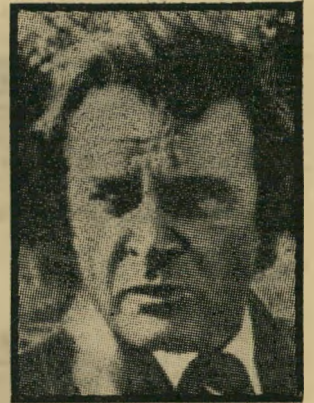
במשפט שהתקיים ה"שבוע בבית-הדין הצבאי ברמ"אללה, בראשות אב בית-הדין **רס"ן אליהו שרביט**, סיפר מי שהיה שופט בממלכה הירדנית, עורך-הדין **וואספי אלי מוסרי**, לתובע הצבאי **דני מור**, סיפור בשיבחו של בית-דין צבאי ישראלי אחר, שבראשו ישב פרופסור **מנחם אידון** מהאוניברסיטה העברית, שמילא שם אז תפקיד של שופט צבאי: "אתה טוען לחומרה בעונש", אמר אלי-מסרי, "בוא אני אספר לך איך נהג פרופסור אידון. יום אחד הובאו בפניו שלושה נאשמים שהורו בהאשמות חבלה למרות שהורו, ביטל אידון את הודאתם, מינה להם סניגורים, וציווה על התביעה להוכיח את האשמות. זה מצא כליכר חן בעיני, שצילמתי את הפרוטוקולים של המשפט והר"אתי אותם לאנשי משפט בגדה — כדי להוכיח להם עד כמה יכול שופט להתעלות על עצמו ולעשות הכל למען משפט צדק".

העיתונאית **זיוה יריב**

מבקר המדינה **יצחק ארנסט נבנצאל**, שמונה על-ידי הכנסת להיות גם נציג תלונות הציבור (אומבוסמן), ה"ר ליש להתחיל בתפקידו החדש רק בתשרי תשל"ב. הסיבה: הוא רואה סימבוליזם בעובדה שש"ר לוב שני תפקידיו, כנציג-תלונות וכמבקר-המדינה, יחל בשנת תשל"ב.

הסופר הגרמני הנודע שנפטר לפני כחצי שנה, **אריך מריה** (במערב אין כל חדש) **רמאק**, מינה בצוואתו את אש"תו, השחקנית **פולט גוראר**, גרושתו של **ציארי צי-אפ-לין**, לאפוטרופסית של עזבונו. השבוע עומדת פולט להעביר את כתבי-העט של סיפרו האחרון, צללים בג'והדן, למי"לים גרמניים במינכן, בטכס שיוכח לכיסוי בינלאומי בטלוויזיה ו-ביומני הקולנוע. "לא אלבש ב"טכס בגדי אלמנות", אמרה פולט. "אריך לא היה אוהב את זה".

פולט המשיכה גם וסיפרה על סיפרו המפורסם ביותר של בעלה: "הנאצים שואו את אריך בגלל סיפרו במערב אין כל חדש. ב-1933, כשעלה **אדולף היטלר** לשלטון, התגורר אריך בשווייץ. אורחותיו הגרמנית נש"ללה ממנו, במערב אין כל חדש

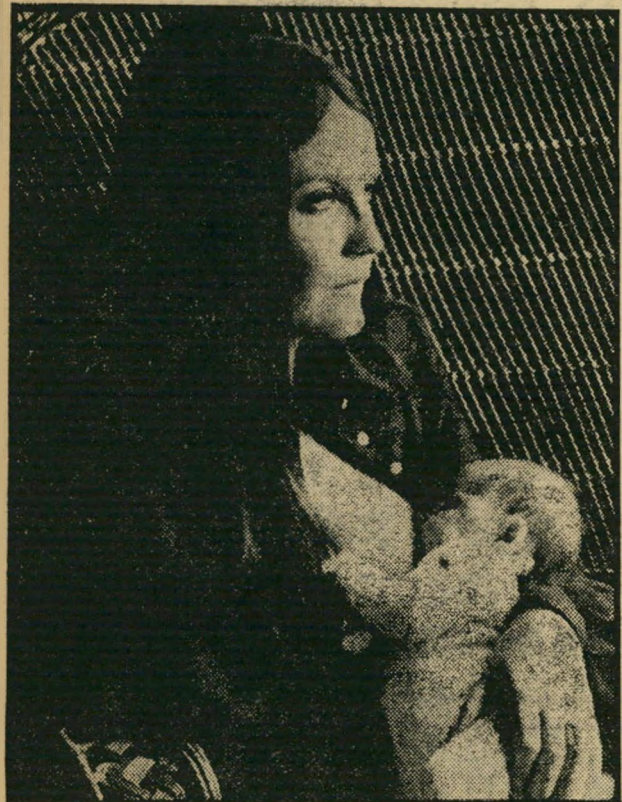

ריצ'ארד ברטון (45), היה צריך להסתיר את כתיבתו לצורך תפקידו בסרט "ויליאם", בסרט זה משחק בעלה של אליזבת טיילור כשודר דרכים. התלונן **ריצ'ארד ברטון**: "בזמן האחרון נותנים לי דווקא הופעות בלתי-סימפאטיות קיצוניות".

נשרף במעמד ציבורי ושמו הוכ"נס לרשימת המתים. מאוחר י"ר תו נאסרה אחת מאחיותיו וניד"ר נה למחה. ראשה נערף והנאצים שלחו לו חשבון לתשלום ההוצ"א לפועל: מחיר הגרון, ומש"כורתו של התליין. הוא שמר על החשבון, וכעת הוא נמצא בידיו.

גם על הצורה בה הגיע **רמאק** לאמריקה, סיפרה אלמ"נתו: "לאחר הכרות המלחמה ב"1939, החליט אריך לעבור ל"אמריקה, אבל לא היה לו ס"פורט. **ג'וזף קנדי**, אז שגריר ארה"ב באנגליה, השיג עבורו אשרת-כניסה. הוא עבר דרך ה"אי אלס יחד עם יתר הגולים".

כשהגיע אריך מריה רמ"ארק לארצות-הברית, הוא סיים שם רומן על רדיפות הנאצים בשם פלוטוסס. המו"ל האמריקאי שלו נתן לו צי"ק כמקדמה, הזמין אותו לסעוד בשבוע ש"לאחר מכן, על-מנת לשוחח את"על הספר. כשנפגשו, חידה ה"מו"ל דעתו כי הספר חזק מדי ויהיה עליו להפוך אותו ליותר טושה. אריך קרע את הצי"ק, מצא מו"ל אחר. חברת סרטים

סנדי שו זמרת הפופ האנגליה מתנגדת בחריפות לגישה של האמהות המודרניות, המעדיפות את חב"ב"בוק על התנקה. בתה בת ארבעת החודשים, גרייס, מקבלת את החלב יש"ר מהמקור. לסנדי יש גם שיטה להרגיע את הבת המת-עוררת בבכי בלילות: "תקליט של דביסי או של ג'ורג' הריסון".

דני הדה ואורי

תונכם שהצליח לעורר בי שאט-נפש של ממש. הכוונה למדורו של דן בן-אמוץ. שום עיתון המכבד את עצמו לא היה מרשה ליצמו להיגרר אחר מערכת השמצות אישיות, הנובעות אולי מאי-יכולתו של הכותב להתייבב כבן תחרות נאות לגברת הדה בוש. עלה בידי לקרוא איאלו מאמר רים רציניים ותרבותיים מפרר-עטה המחונן, ואף לזון עיני בחינה, הן כאשר מושכת ויפה, הן בנועם שיחתה.

דומה יותר ויותר שמר בן-אמוץ כתב את מאמרו מתוך קינאה וצרות-עין, הנחשבות לתכונות מכוערות בקרב אנשי-תרבות.

ד"ר ז'אק מ. קדאמנס, תל-אביב

נגד חשיבה עצמית (נוסח דן בן-אמוץ)

כל אדם (ודן בן-אמוץ בכלל זה), מונחה ע"י דיעות קדומות אלו או אחרות (גם מצפון הוא דיעה קדומה!) כל אדם (חשיבה עצמית או לא), מושפע מאלף דברים ואחד: רשמים מוקדמים, חוויות-נפשיות, הנהגות עם גיבורים ודמויות אמיתיים או פיקטיביים וכו' וכו', אשר הם, בסיכומם של דבר, מעצבים את אישיותו לטוב או לרע (או לשניהם).

לפיכך, המשפט "חשיבה עצמית" (החביב כל-כך על מר בן-אמוץ), בהקשרים בהם ננטע, הוא הפשטה חסרת כל משמעות רציונלית-הניתנת תמיד לאימוץ בדי-עבד.

איש אינו יכול להאשים אנשים כמו גיטשה, מרכס, שפנגלר או סארטר (אם לנקוב בשמות מעטים מני רבים) בחוסר יכולת, "חשיבה עצמית", כלומר בחוסר אינטלקט מקורי. ובכל זאת: המסקנות ה-פילוסופיות-חברתיות-מוסריות אליהן הגיעו האנשים הנ"ל שונות זו מזו בתכלית. במלים אחרות: אינטלקט, רם ועצמאי ככל שיהיה, אינו יכול לשמש כערכה בלעדית

הדה בוש

לצד קתן האובייקטיבית החד פעמית של המסקנות אליהן הוא מגיע. הדיר ישראל אלד, או אליעזר ליבנה, דרך משל, אינם לוקים בשטח "החשיבה העצמית", ועם זאת הם חסידי הסיפות, זוללי ערבים, ובכלל מתנגדי דיעותיו הליברליות של בן-אמוץ, אליהן הגיע בדרך הקשה של "חשיבה עצמית".

מכאן, שחשיבה עצמית "לכשעצמה אין בה כדי להביא את הגאולה. נהפוך הוא: האופן בו מפרש בן-אמוץ את המשפט המאגי הזה, יש בו רק כדי להביא חורבן. כי אם אמנם כל הספה, תעמולה, הסברה ושכנוע הם אנטי-תרבותיים, "חשיבה עצמית", כלומר הם "שטיפת מוח" נפסדת אפריורית, ללא כל קשר עם מטרותיהם, הרי

לחיצת יד!

אינני מסכים עם דיעותיו של דן בן-אמוץ, אבל הצורה בה הוא נלחם למענו, מעוררת בקרבי הערכה וסימפטיה; סתם רצון ללחץ את ידו ושמה על שיש אנשים המוכנים לוותר על פופולריות ומקובלות במאבק למען הדברים שהם מאמינים בהם.

חוק ואמץ!

בברכת מתנגד אך מכבד,

מיכאל מרגליון, תל-אביב

מרחון מחניק!

דן בן-אמוץ פתח במכה אחת את מערכת הביוב הכללית ומי השופכין המסריחים מצפים ומחניקים את כולנו. אני מבקרת לקרוא את רשימותיה של המבקרת הדה בוש, אפילו אם היא גיבנת או צולעת, לעומת הבורות והשיעמום של הזכר דן בן-אמוץ, אפילו אם ייבחר ברוב קולות לגבר הקוסם לקטניות המבקשות חרבות.

באותו נוסח שכתב על הדה בוש, אפשר לכתוב על גביא הצדק, המוסר והשלום — דן בן-אמוץ.

לפני זמן קצר תקף מר בן-אמוץ, במסכת התחסדות טיפוסית, את טורי הרכילות של העולם הזה. האם זאת בדיחה על חשבון עצמו?

הוא יכול לקחת ללא כל בעייה את מדור רחל המרחתה, שם אולי יזכה להצלחה אם לא למשפט דיבה.

כדאי להזכיר למר בן-אמוץ שמסוכן מאוד למי שיושב בבית-זכוכית לידות אבנים.

נורית הראל, חיפה

כדי מורא

מדורו של דן בן-אמוץ בעולם הזה, נפתח עם חששות בלבי שדן ילך כרגיל בתלם הרעיוני המקובל על המערכת (דהיינו: עוד מדור). אבל כיום שמח אני לברך את דן על ביקורתו העניינית המהנה את המדור היחיד בעיתון עליו אפשר לומר: "בלי מורא, בלי משוא פנים".

יחד עם זאת כדאי שדן ימשיך להתמסר לביקורת מעשית-קונסטרוקטיבית, מבלי להיטפל למיגרעות אישיות זולות!

הביקורת על הדה בוש היתה דבר במי-קומי. טוב שסוף-סוף קם מבקר רציני והעמידה במקומה.

אך יש לי הסתייגות: אמנם נכון שהדה בוש נטפלת בדברי ביקורתה גם להופעתה החיצונית של שחקנית זו או אחרת, אבל אין זו סיבה לנהוג כמותה.

ג. דגני, גבעתיים

שאת- נפש!

כישראלי, המתגורר בחו"ל והעושה את חופשותיו בארץ, נקלע לידי מאמר בעי-

משל, שהוא בגודל 10 אגורות. בכלל, רוב הכסף הקטן באירופה, עשוי אלומיניום.

ד"ר גרוב, חיפה

הזוי

ההיפים

מה ההתלהבות הזו מפסטיבל אקזיב (ה) עולם הזה (1974)? מה אתם מעמידים את

(המשך מעמוד 6)

מבלי לחשוב כלל על הציבור:

(א) משום מה יש חוסר כרוני בשטרות של חמש ל"י,

(ב) חסר באופן טבעי שטר בן 20 ל"י,

בדומה לשטרות של 20 דולר,

(ג) מטבעות 25 אגורות, חצי לירה ולירה

הן גדולות וכבדות מדי,

צריכים לקחת דוגמה מהמקד הגרמני ל-

סוכנות בינלאומית להפקות (ישראל)

INTERNATIONAL PRODUCERS AGENCY (ISRAEL)

לבקשת מפקים ויצרני סרטים בישראל ובחו"ל הננו מכינים אלבום מועמדות ומועמדים בגיל 15—24 לתפקידים של:

1. שחקנים
2. זמרים
3. רקדנים
4. סטטיסטים וכדומה

לסרטים, סרטוני פרסומת, סרטי טלוויזיה וסרטים קצרים ותעודתיים. כל אשר עליך לעשות הוא למלא תלוש זה, לצרף את תמונתך, לשלחו אלינו לפי הכתובת המצוינת לעיל, ותקבל/י פרטים נוספים ו/או תוזמן לראיון.

גזור ושלח

לכתוב

סוכנות בינלאומית להפקות (ישראל),

ת. ד. 29565, תל-אביב.

שם: כתובת:

גיל: גובה: צבע עיניים:

צבע שיער:

מעוניין בתפקיד של:

* תלוש ללא תמונה לא יתקבל.

178

יצוני אופות נשים

מכירת

עודפי יצוא לאביב 1971

בתל-אביב, רח' יונה הנביא 40

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 240134. תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפוט • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' סין 6 • גלויות: ציקוגרופיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ

Pilot + INDESIT

„פילוט אינדסיט“

מכונת הכביסה שלך, הינה מכונת כביסה אמינה ואוטומטית לחלוטין המצוידת בכל חידושי הטכניקה לנוחיותך ולהנאתך.

- * החידוש האחרון, קוצב זמן אוטומטי לתכניות ה-BIO.
- * בורר תכניות כביסה אוטומטי.
- * דרגות חום שונות עד 100°.
- * תוף ענק מנירוסטה בלתי מחלידה, ל-5 ק"ג כביסה יבשה.
- * המכונה בוחרת באופן אוטומטי את כמות המים לפי תכנית הכביסה.
- * 2 נוריות בקרה נפרדות לכביסה ולהשריית BIO.
- * תכנית שחיטה נפרדת לכביסה עדינה.
- * מסנן עם ניקוי אוטומטי.
- * מידות נוחות — גובה 85 ס"מ, רוחב 64 ס"מ, עומק 51 ס"מ.

שרות פילוט בכל פינה ברחבי המדינה

הוכתרה אלופת מירוץ קניידל 1971

כדוגמת מירוץ הלבבות המפורסם באנגליה, נערך בחוה"מ פסח באילת, במסגרת אירוע הוודסטוק של הסטודנטים, מירוץ קניידל תלמה, הראשון מסוגו בישראל. הדסה בירנצווייג, מקרית ים א', זכתה בתואר ובפרס כספי של 250 ל"י. רות צוריאל מאילת הגיעה שניה וזכתה בסך — 150 ל"י. סבינה לוקס מקרית ביאליק הגיעה שלישית (75 ל"י). הקניידלך והפרסים הוכנו לתחרות על ידי חברת „תלמה“.

שלא נותר לברנש שפידעת (דהיינו בעל חשיבה עצמית אלה בן-אמוץ), אלא לדחוף הכל: טוב ורע, ישר ומעוות, ימין ושמאל, נסיגה וסיפוח, תיאוקרטיה ודמוקרטיה — ישר לתחת!

ואולי באמת זה המקום האידיאלי בו כל הניגודים הללו יוכלו להתיישב בנחת בכפיפה אחת, מבלי שיטרדו את „חשיבתו העצמית“, מלאת החשיבות העצמית הרבה כל-כך, של מר בן-אמוץ.

ברם, לכל אלה שדעתם אינה נוחה מן האופן הבלתי-דיאלקטי וראו המקום הבלתי-אסתטי בו נקברו מיטב „דעותיהם הקדור“

דן בן-אמוץ

מות — אין ברירה כי אם לצדד בדרכו העקרונית של אורי אבנרי, על כל המשתמע מכך.

כדאי, אולי, להזכיר כי היה זה בן-אמוץ אחר, ישעיה, שלא הודאג כאף הוא זה מן העובדה שעל מנת לעצב חברה טובה ומתוקנת יותר, ניטל עליו להזדקק לטכניקות פסולות של הספה, שיכנוע ואפילו „שטיפת“ מוח ורגש (שהיו מוקצות כבר אז על ברנשי „החשיבה העצמית“).

יוסף ברטל, רמת-גן

את מי

זה מעניין?

קראתי את החיכוחים בין דן בן-אמוץ ובין אורי אבנרי. רצוני לשאול: את מי זה מעניין איזה צהרון יותר טוב? תנו לקוראים להחליט. חבל על המקום בהעולם הזה לוויכוחים כאלה.

דומני שלח"כ אורי אבנרי יש עניינים הרבה יותר חשובים, מאשר לנהל את הוויכוח האבסורדי הזה.

זלמן פורן, ירושלים

מות

חלוד

תשובתו של אורי אבנרי לדן בן-אמוץ, „חיזור, פיתוי, אונס ושטיפת-מוח“, היתה מאלפת, מסבירה ומרחיבה את הדעת. בין יתר האסונות בארץ, אסוננו הוא שחלק גדול מן היישוב הוא אנאלפבתי ב-תפיסתו, ורוב המפלגות הן מפלגות טר-טאליטריות. הן לא רק לא נותנות מקום לדעות של יריבים, אפילו לדעות שונות באותה מפלגה אין מקום. הקר המנחה בכלן הוא השתלטות. ואם אנשים חיים במשך שנים באווירה כזאת — מן ההכרח שיגיעו לידי כך שמוחם יחול לפעול ויעלה חלודה.

לכן טוב עשה דן בן-אמוץ שכתב מה שכתב — ואפילו שגה — מפני שהודות לכך יכול היה אבנרי לענות תשובות מרוממות את הרוח והדעת.

אברהם וקסלר, גבעתיים

חדש! אפנתי!

גשים סאמיט בגודל

Merci

גרבוניים ארוכים למכנסיים קצרים שקופים עד למתניים

ALL-SHEER BIKINI STYLE

בצבעים חדישים

רק 5.30 ל"י

זה באור חיובי כל-כך? מה כאן יפה או קונסטרוקטיבי? הרי בבחורה הממושקפת שמריעה אצלכם בתמונה, אף אחד לא היה נוגע מרצונו הטוב, אם לא היתה מעמידה עצמה לרשות הירבים. איזה עתיד אתם מנבאים לה? כל ההוי הזה (אולי) יפה בגיל מסויים, אבל תורו שזו לא מטרה בפני עצמה. מרגיב צ'ק, חיפה

תמרורים

נולד • למסקיבמאי של תוכנית הטלוויזיה במיקצב ה-70, **יוסי צמח**, ולרעייתו **נחמה**, בן יוסי, חבר להקת התרנגולי לים לשעבר, ביום להקות צבאיות "ב" מובן החיובי של ה"מושג" כפי שהוא נהוג להסביר, למד בימיו טלחזיה ב"חור"ל, עומד להסיק ולבנים בטלחזיה את פסטיבל הזמר ביום העצמאות, יבנים מכשיו את תוכניות הבקור הגדולות של הטלוויזיה, לאחר ש"החזיה עם ראלף עינבר לא חודש. גם לנחמה יש עבר בימתי: היא היתה חברה ב"להקת הנח"ל. לווה בת בכורה: אירית.

צמח

נחוג • בטכס לארשמי בחוג-משפחה, יום-הולדתה ה-45 של **אליזבת הי-שנייה** מלכת בריטניה. החגיגות הרישיות של יום-ההולדת נערכות בחודש יוני — מפני שאז מוגהאחיר נוח יותר לסכסכים המיוחדים הנערכים תחת כיפת השמיים. אל-זבת משמשת כמלכה מזה 20 שנה והשומר עליה אומרת כי היא מתכננת לחתור על כיסאה לטובת בנה, יורש-העצר הנסיך צ'ארלס בן ה-22.

התפטר • מתפקידו כראש-ממשלת קאמבודיה, לאחר תקופת כהונה של יותר משנה, **גורל דון נול**, שנימק את התפטרותו מסיבות בריאות. לפני כמה חודשים לקה בשתידים במות, שגרם לו לשיתוק חלקי.

זכתה • במשפטידיבה נגד שבועון צרפתי נפוץ, **ברגיט בארדו** (36), ש-הגישא את התביעה מפני שהשבועון פירסם ידיעה כי היא מנה-לת מאבק נואש נגד גילה ונגד הקמטים שהוסיפו בפניה; וכי עברה ניתוח פלסטי למתיחת עור הפנים. בריגיט הכחישה את הידיעה ו-דרשה פיצוי בסך 150 אלף ל"י. בית-המשפט שוכנע ב-צידקתה ופסק לה פיצויים בסך 7000 ל"י. אגב, בריגיט מנהלת עתה רומן עם כריסטיאן קאלט, מדריך סקי המתנשא ל-190 ס"מ.

ברגיט

נפטר • ב-האיט, בגיל 64, מי שהיה רודן האיט במשך 14 שנה — **פראנסוא (סאפא) דוק"י ריבאלייה**. את מקומו בתפקיד ירש בנו, ז'אן קלוד (21), שהוכרו כיורש רשמי לאביו כבר ב-חודש ינואר שעבר.

נפטר • בבית-החולים בלינסון, בגיל 64, מי שהיה חבר הנהלת עיריית תל-אביב וחבר המועצה שלה מזה 10 שנים — **יצחק רידר**. יליד פולין, עלה לארץ ב-1950, נבחר לפני 10 שנים למועצת העירייה והיה חבר בוועד המנהל של שירותי האישפוז העירוניים.

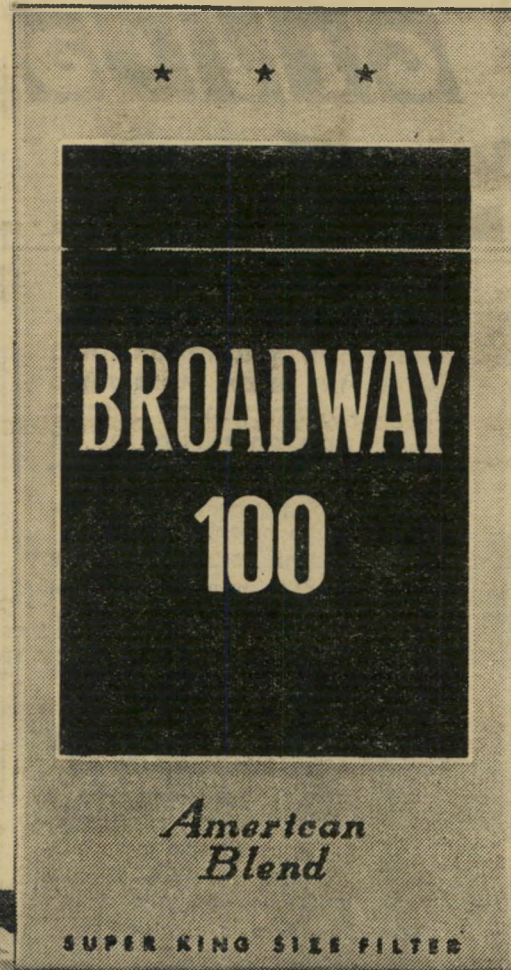
נפטר • בירושלים, בגיל 70, פרופ' **סור מכס פרנקל**, מחתיקי המורים באוניברסיטה העברית ואחד מחוקרי הכימיה היאורגנית הידועים בישראל. יליד אוסטריה, החל לעבוד באוניברסיטה העברית עם הקמתה, בשנת 1925.

נפטר • בגיל 92, מי שהיה מחלוצי התעשייה בארץ **נחום וילבוש** (וילבוש-ביץ), שייסד ב-1903 את החברה לפיתוח תעשיות בארץ-ישראל וב-1906 ייסד מיפעל למיצוי שמן ותעשיות סבון בחיפה. אחר הקים מיפעל למכונות ויציקת ברזל, שנחרב במלחמת העולם הראשונה. ב-1919 היה מייסדי אגודת המהנדסים הראשונה בתל-אביב והיה אחד ממקימי בית-החרושת שמן ומנהלו במשך עשרות שנים.

פרסום דרך יעקבסון

INTERNATIONAL QUALITY

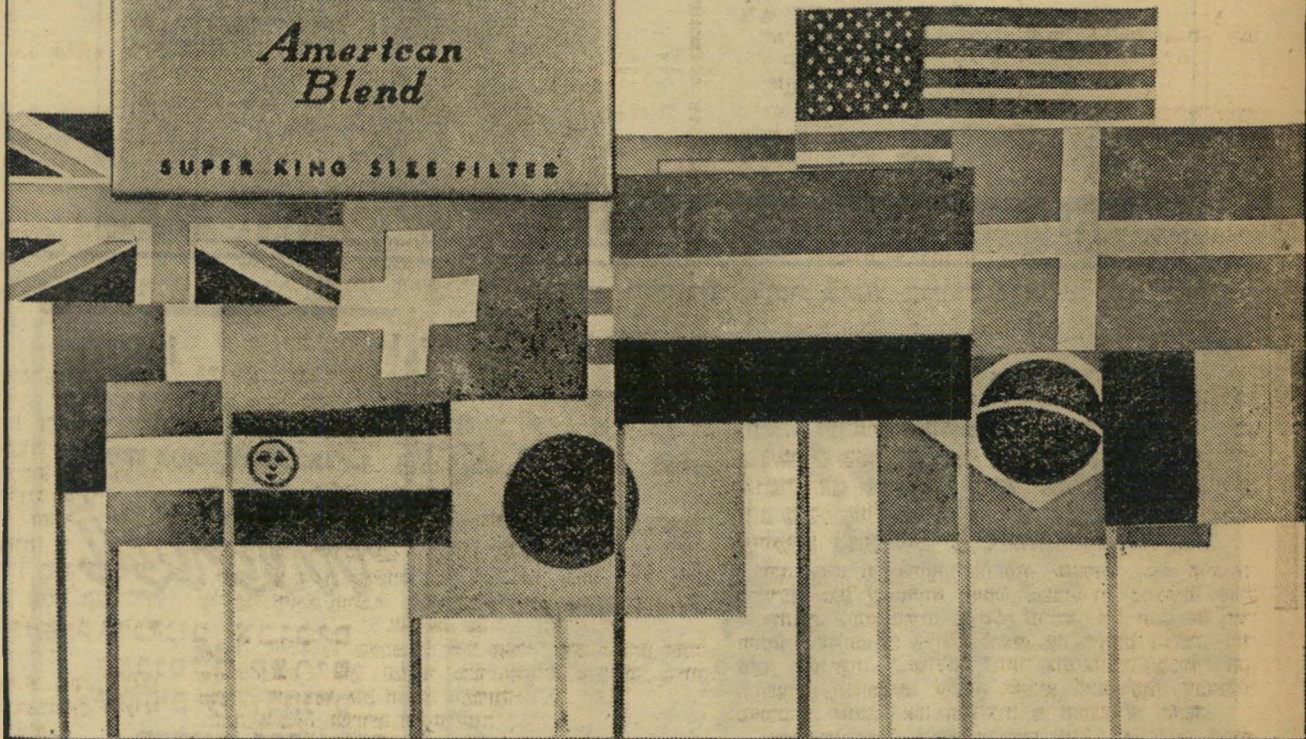
(רמה בינלאומית)

ברודווי 100
בשורה אחת עם הסיגריות
המפורסמות ביותר בעולם.

סופר קינג סייז
תערובת אמריקאית
מיוצרת ע"י דובק
מעלי טבק עשיר ומעולה.

כה טובות - תיירים לוקחים אותן הביתה!

נחם בגין צדק תמיד. גם כאשר לא דיבר עדיין על גבולות ביטחון, אלא על שתיגדות לירדן ושלנו וז"ג כן.

לכן, כאשר הציע לנו האו"ם בנובמבר 1947 להקים מדינה יהודית קטנה בחלק קטנטן של ארץ-ישראל המערבית — סירבנו, כמובן. ידענו שזוהי בגידה במולדת, מכירת מכורתנו תמורת נזיד-עושים.

הבוגדים, התבוסנים, יפיהנפשו, השמאלנים למיניהם, בודם טואטאו מעל הבמה הלאומית. הוקמה הנהגה לאומית חדשה, בראשות מנחם בגין, יש ראל אלדר, אליעזר ליכנה (לא, הוא היה או דפיסט), אורי צבי גרינברג, עזר וייצמן הצעיר, ושאר גאוני הדור. **אמרנו לאו"ם, לאנגלים, לערבים: לא!** לא נקים מדינת-בובות וזעירות! **נמשיך במלחמת-הקודש, עד כי נשחרר את מולדתנו השלמה!**

של האו"ם, לפי התוכנית שגובשה עוד באביב 1948 ב- סטייטס-דפארטמנט, ושהובאה אז בפני האו"ם.

הנציב העליון מטעם האו"ם, הרון ברנאדוט, קיבל על עצמו להכשיר את הארץ בהדרגה לעצמאות, תחת השלטון הדמוקרטי של הרוב (הערבי). צבא-חירום של האו"ם החליף את הבריטים.

פעם בשנה נסעו בן-גוריון, גולדה ושרת למרכז האו"ם, כדי לשטח בפני ועדת-הנאמנות את טענות הסוכנות היהודית...

אפשר להכתיר סיפור דמוי זה בכותרת ההרצל-ית: **"אם לא תרצו, זוהי אגדה!"**

יש בו מוסר-ההשכל, הרבה מעבר לאופיו ההיתולי. **מפני שזה באמת יכול היה לקרות.** כיום, אחרי 23 שנים, אנחנו יודעים כי הנסיבות ש-איפשרו את הקמת המדינה היו צירוף נדיר של מיקרים.

הסובייטים. בראשם עמד הארי תרומן הציוני.

כעבור זמן קצר מאד השתנה הכל. הסובייטים עדיין חשבו שהעיקר הוא להר- ציא את הבריטים מהמזרח התיכון, ועוד לא תפסו את חשיבות הלאומנות הערבית העולה. סטאלין גם לא תפס עדיין איזו השפעה עצומה תהיה לעצם קיום מדינה יהודית על נפש היהודים הסובייטים.

כעבור שנתיים השתנה הכל. הערבים היו מפוררים וכושלים יותר מאי- פעם. ההתחרות בין השליטים הפיאודליים הרקובים היתה חזקה יותר מאשר התנגדותם המשותפת לציונות.

תוך זמן קצר השתנה הכל. צירוף מוקרי צירוף כל הנסיבות האלה — יצרה את ההזדמנות ההיס- טורית. הנהגה נבונה, בראשות דוד בן-גוריון, ניצלה הזדמנות זו. יש חשיבות עליונה, גורלית ממש, להבנת מוסר השכל

זה יכול היה לכהרות אחרת!

זה דווקא היום, ביום העצמאות ה-23. חשוב לזכור: מה שקרה לא מוכרח היה לקרות. זה יכול היה לקרות אחרת. ואילו זה קרה אחרת, לא היינו יודעים לעולם שזה היה אפשרי.

כמו תמיד, היו הבריות משלימות עם המציאות ואומ- רות: "כמובן, אי-אפשר היה להקים מדינה יהודית. זה היה חלום באפסמיה".

ההזדמנות הכבירה היתה אובדת, ואיש לא היה מודה שאכן היתה קיימת בכלל. ***

אני מאמין שברגע זה ישנה הזדמנות היסטורית דומה, בעלת משמעות גורלית דומה. אני מאמין שברגע זה ישנה שעת-כוש חרפעתית, שגם היא באה בעיקבות צירוף של נסיבות בינלאומיות. **שעת-הכושר לשלום.**

אשר הכריזו נשיאי מצרים — תחילה עבד-אל-נאצר בחציפה, לאחר מכן סאדאת בפה מלא — כי הם מוכנים סוף-סוף לכרות שלום רשמי עם ישראל, עם כל הכורך בכך מבחינה מעשית — הם יצרו מצב היסטורי חדש. **נכחו כל מצב היסטורי, זהו מצב חולף!** אנשים חסרי חוש היסטורי (וחוששני שבניגוד לבן- גוריון, רוב חברי ההנהגה הנוכחית של המדינה חסרים חוש זה) יאמרו: מה בוער?

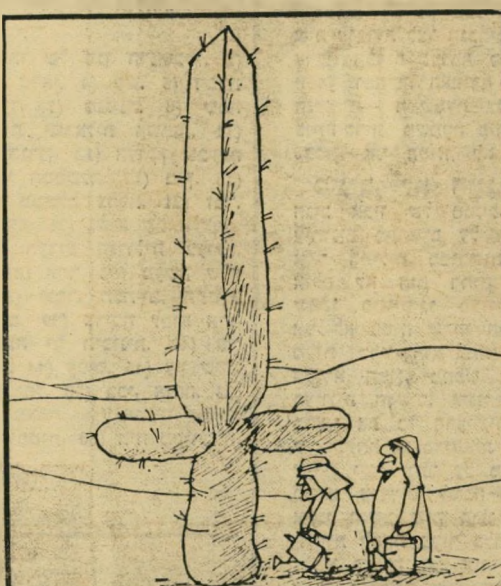
אם הערבים מסכימים היום לשלום בגבול ה-4 ביוני, הם יסכימו מחר לשלום בגבולות גולדה-דיין. צריכים רק להמשיך להתעקש, "להחזיק מעמד", "לעמוד איתן", ואולי לערוך עוד מלחמה קטנה אחת או שתיים.

והאומרים כך אינם תופסים, כי ההיסטוריה אינה דורכת במקום. הגורמים שהביאו את ממשלת מצרים, את הרוב בעם המצרי, וכי נראה גם את רוב העם הפלסטיני, להשלים עם מצב של שלום עם ישראל — גורמים אלה עלולים להתגלות כבני-חלוף.

יח"ה-הדובש האמריקאי-הסובייטי, שאיפשר את תוכנית- רוג'רס, יכול להסתים לפתע. מצבי-הרוח במצריים עלול להשתנות, נוכח סירוב ממשלת גולדה, וגל חדש של הר- פתקות מלחמתית עלולה להציף את העולם הערבי. (הר- דעת הפורציה המשולשת היא אות-אזהרה בכיוון זה.) התלקחות מלחמתית עלולה להביא להתערבות סובייטית מאסיבית, שתשנה את המציאות מן הקצה אל הקצה.

שעת-הכושר ההיסטורית של 1947-48 נוצי- לה עד תום, מפני שדויד בן-גוריון לא שעה לנביאי ארץ-ישראל השלמה. כך נמנעה בכיה לדורות.

שעת-הכושר ההיסטורית של 1971 עלולה לאכזר, מפני שיורשיו הגמדיים של בן-גוריון מהופנטים על-ידי שטחים. הלאהי והדורות הבאים לא יבכו על כך.

זה יכול להתחיל מחדש...

אדם דתי רשאי לומר, בפשטות: זה היה נס מן השמיים.

הצד שלנו לא היה בגדר נס. שני דורות עמלו כדי ליי- צור את גרעיני הכוח, שאיפשרו את הפיכת האומה העברית החדשה לגוף ממלכתי ריבוני.

היתה שעת-כושר היסטורית — וזו נמשכה רק כמה חודשים, ואולי שנה-שנתיים. היא לא היתה קיימת לפני כן, היא חלפה לאחר מכן. כל עוד היתה קיימת, ניתן להקים את המדינה.

ההולידה שעת-כושר זו? מאילו נסיבות היא היתה מורכבת? איך נמצאו גופיה-שמיים השונים בדיוק במערך שאיפשר את הקמת המדינה?

הבריטים היו עייפים. בראשם עמדה ממשלה של מפלגת-עבודה, שרצתה לחסל את האימפריה. בחוגי הצבא שלטה אופנה מחשבתית חולפת, פרי כתיבתו של לידל-הארט האגדתי, שאמרה: לא כדאי להחזיק במימור התיכון. הוא קרוב מדי לסלים הסובייטיים. יש לבנות מערך-הגנה במרכז אפריקה.

תוך שנים מעטות מאד השתנה הכל. האמריקאים עדיין לא נכנסו לשלב החמור ביותר של המלחמה הקרה, ועדיין רצו לשתף פעולה עם

עלי באריקות ניפגש, נרפגש! למות או לכבוש את ההר!

החמשך ידוע. המשכנו להילחם. האנגלים ימח שמם, הביאו עוד מאה אלף חיילים. הם נתנו נשק לערבים, ואלה לחמו בנו. סטאלין הצורר התחרט על ההצגה הציונית ששם בפי אנדרי גרומיקו. גרומיקו הודה, ומולוטוב הוצא להורג יחד עם אשתו היהודיה. במקומם בא האנטישמי, מאלנקוב. **מאלנקוב הכריז כי היהודים הם עם בורגני- אימפריאליסטי-טרופיקוסטיקאפטיליסטי, והעי- מיד את מחנה השלום-יהוסיצאליזם לימין העם הפלסטיני הלוחם.**

מול האתגר הסובייטי החדש, זנחה גם ארצות-הברית את תמיכתה בהקמת המדינה.

הנשיא טרומן נמנע בין הפטיש והסדן. המימסד היהודי המאורגן תקף את ממשלת חשינגטון על מדימתה הבוגדנית לחלק את ארץ-ישראל ולגוול את חלק-הארי שלה מידי היהודים.

אותה שעה התייצבו חוגי הצבא, בהנהגת האנטישמי המטורף ג'יימס פורסטל, ובתמי- כת הסטייטס-דפארטמנט ואיליה-הנפט, לימין הי- ערבים ותבעו מטרומן לנקוט קו אנטי-יהודי.

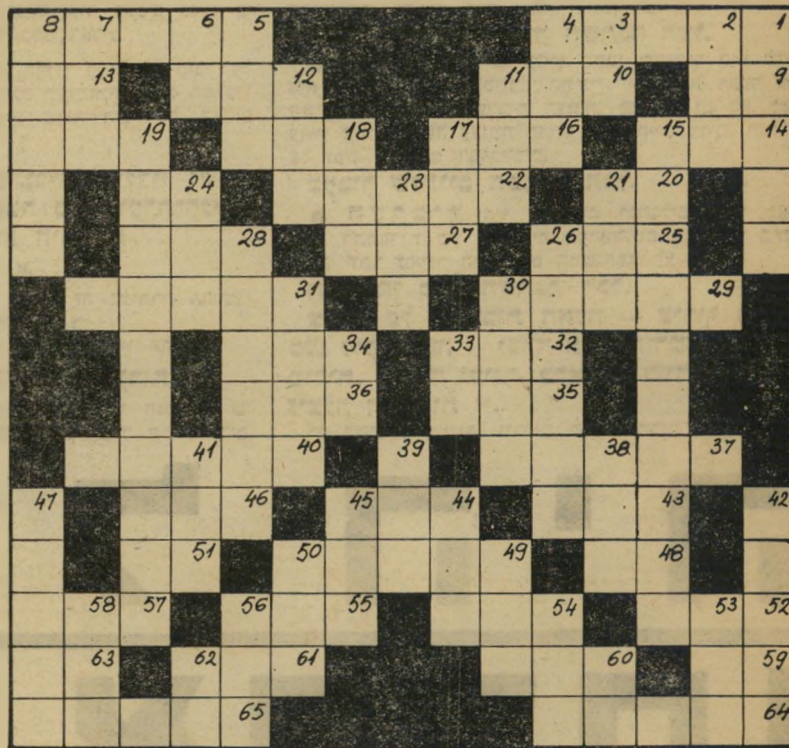
כך נמשך המאבק במשך כל שנת 1948 ו-1949. אמנם, היינו בבריטים מכוח נאמנות, שרוממו את לב כולנו. גם הערבים הרגישו את נחת זרוענו.

אולם הזמן עבר, והמצב השתנה כליל. סטאלין לקה במחלת-רוח מאמרת, המציא את עלילת הרופאים וגירש מאות אלפי יהודים למחנות סיביר. ארצות-הברית נכנסה לשלב המלחמה הקרה, ונדבקה בטיורף האנטי-קומוניסטי של ג'ו מקקארתי.

האמריקאים והסובייטים התחרו ביניהם על חסדי הערבים, האשימו אלה את אלה בכגידה בעניין הלאומי הערבי, וסירבו להעניק עזרה של ממש ליישוב היהודי.

העקורים היהודיים במחנה אירופה, שהיו בשנת 1947 נשק כה יעיל בידי היישוב במאבקו על דעת-הקהל העול- מית, התפורו בהדרגה ונקלטו בארצות רבות. **המחנות התרוקנו.**

קראת מחצית שנת 1950 היה כבר ברור כי ההחמזה ההזדמנות להקים את המדינה. מנחם בגין הודה, ובן-גוריון הוחזר לתפקיד יו"ר הי- סוכנות היהודית, אחרי שהשלים את ספרו הנודע "מדוע לא קמה מדינת ישראל". **עצרת האו"ם החליטה להפוך את הארץ לשטח-נאמנות**

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1756". בין הפותרים יוגרלו סרטי ספרים.

מאוזן:

1) בעל-חי ממשפחת המכרסמים; 5) ישוב דתי בארץ. סיפק שם ליצירה ספרותית. 9) לא יבש. 10) אלוף. 12) אסון. 13) חס וחלילה (ר"ת). 14) חלק מהמכתש. 16) קרקע בתולה. 18) אף. 19) אופנאית פאריס. אית שנספחה לא מכבר. 20) ויז. 22) שם משפחתה של זמרת מפורסמת. 24) חדר קטן. 25) מוכיר אגודת העיתונאים. 27) אבן גיר קשה. 28) מדינה ערבית. 29) יגון, אנחה. 31) שם עברי פרטי. 32) אחד משחמתי הארץ הידועים. 34) סטנדרט. 35) בהמת עבודה. 36) נטילה בכוח ואיומים. 37) אלף אלפים. 40) דרך סלולה. 43) יטה חסר. 44) מראשי הסתדרות העובדים. 46) מחצית היממה. 48) אוהב להתברך. 49) כר. 51) מבושל למחצה. 52) קריאת-הידר. 54) קליפת גרגרי התבואה. 55) פו. 57) צלם, דוגמא, מופת. 59) גדול בתורה. 60) שאב בדלי. 61) איש צעיר. 63) לא קשה.

זכו בפרסים

פרסי תשבץ

תשבץ מס' 1748: 20 ל"ז — עמרי לב, דואר צבאי 1077, צה"ל. פרסי ספרים: דוד עבס, ההסתדרות 124, חולון; מול קר בה, המסילה 27, תל-אביב; דינה פרלמוטר, דון יוסף הנשיא 5/6, בני-ברק.

תשבץ מס' 1751: 20 ל"ז — יהושע קולודני, תל-אביב. פרסי ספרים: רב"ט שלמה טינה, דואר צבאי 2392, צה"ל; יהושע קרון, פינלס 7, תל-אביב; יצחק הכיל, כפר-מסריק, דואר-נע אושרת.

תשבץ מס' 1752: 20 ל"ז — יוסי ויינרס, קיבוץ חצור — אשדוד. פרסי ספרים: ריס — פנחס פאר, גולומב 22, חולון. רב"ט חיים מנטין, דואר צבאי 2297, צה"ל; גלינה ברקאי, דרך מצדה 32/16, באר שבע.

פרסי תשבץ

תשבץ מס' 1753: 20 ל"ז — שם טוב בתי, שתולים 57, שכונת התקווה. פרסי ספרים: שושנה וינשמן, הרב הרצוג 34, בת-ים; אבי טרטקובסקי, וינגייט 21, קרית אתא; צבי פריאל, סמסת נחל 4, גבעתיים.

תשבץ מס' 1754: 20 ל"ז — פנחס חיים — יהודה 10/19, ערד. פרסי ספרים: אביעד רחמים, רבי צדוק 11, ירושלים; רנה בל, לואי מרשל 9, תל-אביב; חנה לוין, גוש חלב 9, תל-אביב.

ואלה הפותרים שפתרונותיהם זיכו אותם בהגרלה בפרסים. הפרסים יישלחו לזוכים בדואר.

תשבץ מס' 1749: פרסי ספרים: ינאל גלעד, קיבוץ איילון, הגליל המערבי; דריר קסובסקי, ארלוזורוב 21, רעננה; ברכה שרף, שד' הרצל 70, בית-הכרם, ירושלים.

תשבץ מס' 1751: פרסי ספרים: אלי חזן, מבשרת ירושלים מס 80, דואר נע, הרי יהודה.

תשבץ מס' 1752: פרסי ספרים: דב דנציגר, טרומפלדור 4, חולון; רס"ר דודי טופר, דואר צבאי 2122, צה"ל; עדנה שריקה, הירון 55, רמת-גן.

תשבץ מס' 1753: פרסי ספרים: שלומית ונקר, רחוב צה"ל 11, חיפה; שמואל גניון, בנינו 34, צהלה; יורם בר שדה, רחוב שבטי ישראל 7, קרית-תיים.

תשבץ מס' 1754: פרסי ספרים: שאול גורן, איזנברג 3, רחובות; סמ"ר יורם טל, דואר צבאי 2774, צה"ל; חיה הרשקוביץ, קרית יוספטל 526/14, נהריה.

סין

הפינג-פונג והריקושט

הם חשבו שהם חשבו על הכל, אותם מיועציו של ניקסון שהעלו את הרעיון ללכת לקראת החיך הראשון של סין הקר מוניסטית, ולשגר נבחרת פינג-פונג אמרי קאית לסין. אולם לריקושט שהותו חורה מהמחבט הקטן והידהד על פרצופה של אמריקה כולה, הם ודאי לא ציפו.

רוצה להשאר בסין. אין ספק ש-מאורסה-הסוג הוא המנהיג האינטלקטואלי והמוסרי הגדול ביותר בדורנו. הכונה זו, שבדרך כלל גורמת לחיך מבטל, גרמה הפעם תדהמה בארצות-הברית. כי השמיע אותה לא אחר מאשר חבר הנבחרת האמרי קאית, ג'ון טנהיל (19).

לא היה זה הפגז הראשון שטנהיל הכניס למולדתו. לאחר שהצהיר כי הוא מתעתד לבקש ממארחיו הסיניים להאריך את ש-ההוה בסין — אולי אף לצמיתות — פירט את הסיבה לכך בהצהרה בפני נציגי ה-עיתונות הבינלאומית:

זה שלוש שנים מאז שהוא התרשם בצורה פנטסטית מארץ נהדרת זו, סין הקומוניסטית. עתה, כאשר הגיע לשם, התרשם ש-עתיים. בין היתר גרמה להתפעלותו אחדותו הנהדרת של העם הסיני. כלפי חיך הם נראים כולם כגוש אחד ואחד, אבל אני בטוח שהם אינדיבידואליסטים. ארצות-הברית, לעומת זאת, היא חברה קונפורמיסטית.

מחניק בארה"ב. פינים נוספות של הסטודנט שנה שנייה לסוציולוגיה:

בסין אין מעמד מוצל. השלטון הוא בידי העובדים — אין אפליה מינית בסין. הני שים עובדות לצד הגברים בבתי החרושת — ארצות-הברית נעדרת כל איזורה המעודדת יוזמה ומחקר. האיזורה באוניברסיטאות מ-חניקה — המשמעת בסין מרשימה. באר-צות-הברית, משמעת פירושה להרביץ לילד. בסין, אני בטוח, לא מרביצים לילדים.

מוזגים, לא הוגז. מאהיו הרחוקה, הגיב אביו של טנהיל, עורכם של שני עיתונים מקומיים על דברי בנו. הוא לא אמר במילים מפורשות שבנו טראללה, אולם לא היה רחוק מכך: "בין הוא שחקן פינג-פונג מצויין", הצהיר, "אבל אני לא בטוח שהוא הכיז את מליא משי-מעות דבריו. הוא בחור צעיר, אינטיליגנטי, הקורא המון, מחפש את דרכו, וקוקלט רעיונות חדשים. אינני בטוח שהוא עיכל כראוי את כל הרעיונות שקלט. נדמה לי שהמשלחת האמריקאית שם היתה צריכה לפקח קצת יותר על מה שחבריה אומרים כשהם עומדים לנוכח עיני העולם כולו. אינני חושב שזה הוגן מצד סוכנויות ה-ידיעות לקחת צעיר בלתי-מבוגר ולנצל את דבריו בצורה כזו. אני יודע שהם מחפשים תמיד סנסציות, אבל הפעם הם הגוימו."

רעידת אדמה. המבוכה ואי-הנעימות שגרם טנהיל הצעיר לאביו, ולעוד כמה עשרות מליזוני אמריקאים טובים, לא היה בהן כדי לפגום בעובדה, שטנהיל וחבריו עמדו במרכזו של אירוע עולמי, העשוי לשנות את מהלך ההיסטוריה של המאה העשרים. אם לא תיתקף סין התקפת שיגעון נוספת, כדוגמת מהפכת התרבות האחרונה, ותהליך ההתקרבות לארצות-הברית, ובמובן מסוים גם למשפחת האדם ימשיך ויפרח — קשה פשוט לתאר את עוצמת השינויים ש-יחולו במערך העולמי. כל התחויות ש-ההושמעו בשבוע האחרון, פשוט אינן רצי-ניות. התהליך הוא כל-יך מסובך, עד שאין כל אפשרות לצפותו מראש.

רק דבר אחד ברור: עוצמתו — לטוב או לרע — תשנה את חייו של כל אדם החי כיום על פני כדור הארץ.

ארצות-הברית

מסגן-הנשיא, באהבה:

חץ בעין

עד כמה אוהב סגן נשיא ארצות-הברית, ספירו אגניו, את העיתונות והטליוויזיה, אין צורך לפרט. הדברים ידועים. משמע, הוא הרחיב לא פעם את הדיבור על אותם "איס-טנסיס מעודנים", שאינם מביעים כלל את דעתו של הרוב השקט — שהוא, אגניו,

הוא כמובן נציגו הבלעדי והמתאים ביותר על אדמות.

צעד נוסף להידוק היחסים הלבביים בינו לבין העיתונות עשה אגניו בעת מסיבת ע-יתונאים עם אנשי תחנת הטליוויזיה טי.בי.אס. באותה הזדמנות גילה אגניו כי החליט לה-דול מן הספורט האהוב עליו גולף — ול-עבור לספורט אחר, קליעה למטרה בחץ וקשת.

להזגמת כשרונותיו החדשים, נטל אגניו חץ וקשת, כיוון אותם בריכוז ובממוחיות גדולה קלע בול — ישר לתוך סימלה של חברה טי.בי.אס. — עין פקוחה לרווחה.

הרמז היה ברור. לא היה בלב הנוכחים ספק בלב הנוכחים, שחץ זה רק הגביר את אהבתם של אנשי הטליוויזיה לסגן הנשיא, המבטא את אהבותיו ושנאותיו באורח כה חד-משמעי.

אנגליה

צנזורה

על שקספיר

אחרי שסיימה אנגליה כולה לשיר את שיריההלל לצנזור הקודם שלה, לורד אני טוני טרביליאן, שהתפטר ממשרתו שנמאסה עליו — משרה בה גילה הבנה גדולה בהרכבה מן הצפוי אצל "גורני האמנות" — נעשות עתה הכנות לקבל פני צנזור חדש.

שמו סטיפן מורסי, לשעבר מפקח סרטים תעודיים לטליוויזיה. הוא מעורב חשוד כבי-דים בלב האנגלים. "המחזה האירוטי ביותר בסרטיו", כותב הטיימס הלונדוני, "היה הצגת אנטנט-טליוויזיה זקופה".

שעון נפקני. אחד מחבריו למקצוע לשעבר, מפקח-טליוויזיה פיסר וילבלוד, ש-הספיק כבר להתנגש עם מורפיי בעבר במס-גרת עבודתם המשותפת, הזהיר את כל המעוניינים: "הוא תמיד מחפש משהו ש-אפשר להציא. אני זוכר, למשל, שורת דיאלוג אחת שעוררה את חמתו של מורפיי. זה היה משהו בנוגע לכך ששתייה מופרת גורמת לשלושה דברים: שינה, אף אדום, והרסבת לילה. מורפיי טען שאין לומר דברים מסוג זה בטליוויזיה. הוא רק שכח שזאת בעצם ציסטה מתוך דבריו של השוער ב-מאקבת של שקספיר."

כדי להפחיד אותו באמת, המשיך ויל-בלוד, "סיפרתי לו פעם שאני מתכוונן לע-שות תוכנית טליוויזיה על נער בן 16 המאוהב בנערה בת 14, ועל אומנת שמי-עירה אותם באומרה שמחוג השעון הנס-קני ניצב על קוץ הצהרים. שערותיו של האיש סמרו למישמע ניבול פה שכזה בטי-ליוויזיה. מה לעשות? כנראה שלא קרא מעו-לם את רומיאו ויוליה."

אחרי קבלת-פנים עוקצנית זו, ממתינה עתה אנגליה — שהפכה בימיו של הצנזור הקודם למחירנית לא פחות מדנמרק, בשם חים מסוימים — לפעולת תגמול של היר-רש. אולם תהי פעולתו אשר תהי — ספק אם יצליח להחזיר את הגלגל לאחור.

רוצה להתחכם?

תשם

ג'ורג' מיקס הוא הומוריסטן הונגרי ש-השתרש באנגליה, נחשב שם לאחד קישון המקומי. כאשר צריך היה שגריר פרס ב-לונדון לנאום בפני מספר חברי פרלמנט, פנה למיקס וביקש שיספק לו כמה ביטויים בריטניים טיפוסיים, כדי לשעשע את אורחיו הכבודים.

מיקס הסכים, ביקר פעמיים בשגרירות, כתב את מה שדורש ממנו, וישב יום שלם ליד הטלפון מוכן להסביר לשגריר פרטים לא מובנים, במידה ויהיו כאלה.

תאריך הנאום עבר, ומיקס חיכה לצ'ק המיוחל. כאשר זה לא הגיע, פנה בדרישה רשמית, דרך אגודת הסופרים: "השגריר", כך טען, "התחכם על חשבונני שישלם, בבכרשה".

קצין העיתונות של השגרירות מיהר להגיב. "השגריר החליט בסופו של דבר כי הנאום שחיכו עברו מיקס אינו מת-אים, אבל אנחנו נשלם לו את כל מה שהוא דורש". מה שבאמת מוכיח שלפרסים אין כנראה חוש הומור.

חבלני יום העצמאות!

במיקרה, לגמרי במיקרה, הגיעה אלי הידיעה על התוכנית השטנית שאירגוני החבלה זוממים לבצע בכל רחבי המדינה ביום העצמאות.

הודעתי על פרטי התוכנית לשלטונות הבטחון, צילצלתי לכמה קצינים בכירים בצה"ל ובמשטרת ישראל, ובכל מקום נה"קלתי באי-אמון, באדישות, בזלזול ואפילו בלעג מעליב.

אני בפאניקה. יום-העצמאות קרב והולך, ואיש אינו מוכן לנקוף אצבע כדי למנוע את האסון. אולי פירסום התכנית הזוועתית מעל דפי העיתון יגרום לכך שלפחות הקהל הרחב יתייחס לדברי ברצינות, וינקוט בכל אמצעי-הזהירות המתאימים.

ובכן: לכבוד יום-העצמאות הבריחו איר-גוני-החבלה ארצה מישלוח של חצי מיליון פטשי פלסטיק מתוצרת סין העממית. הפטשים, אשר יימכרו בלירה בכל רחבי

המדינה, דומים בכל דבר לפטשים הנמכרים אצלנו בשאר החגים. הם צבעוניים, והם משמיעים נקישה כאשר מטיחים אותם בראשו של אדם.

ההבדל היחידי הוא זה: בתוך הפטשי הסיני קבוע מחט פלדה דקה ומורעלת, החודרת לתוך הגולגולת ברגע שמכים בפיטש על ראשו של אדם. המחט היא כל כך דקה (0.25.000 מ"מ) שהקורבן לא ירגיש כלל בחודירתה, ואילו הרעל מתחיל לפעול רק כעבור זמן קצוב: עשר עד שתיים-עשרה שעות.

שלטונות הבטחון חייבים לאסור מיד את מכירתם של פטשי הפלסטיק ברחובות לפני שיתרחש אסון! אני מציע לכל אזרח לחבוש כובע פלדה ביום-העצמאות, ול-היזהר מכל אדם המתקרב אליו כשפטיש פלסטיק בידו. ראו זהירותכם! אני את שלי עשיתי.

הבטחת השייט במיצרי טיראן

אנחה עדיין בציבור. הרעיון הוא פשוט מאוד: ישראל תפנה את שארם-אל-שייך, וממילא תותר על רעיון הרצף הטריטוריאלי המעורר בעיות-הגנה חמורות, וארצות-הברית תמכור או תשכיר לישראל לתקופה של 25 שנה נושאת-מטריס, שיתעגן במיצרי טיראן, ותבטיח בצעם נוכחותה, ובעזרת מטוסי הפאנטום שעל סיפונה, את חופש-המעבר לצי הסוחר הישראלי.

אני בטוח שההצעה הזו זולה ויעילה הרבה יותר מאשר החזקת כוחות רציניים בשארם-אל-שייך, והקמת היאחזויות יבשתיים את הרצועה לאורך הים. מה גם שנושאת-מטוסים אמריקאית היא מספק גדולה כדי להקים על סיפונה שתיים-שלוש היאחזויות נחל.

יש לי אפילו שם בשביל נושאת המטריס: "נידת-ארץ ישראל-השלמה". אני רוצה לשמוע נימוקים נגד הרעיון הגאוני הזה. מעניין אותי מה יגידו רוג'רס ודיין על ההצעה. אני מחכה לטלפון.

ישראל מודאגת, ובמידה רבה של צדק, מבעיית חופש-המעבר במיצרי טיראן, הע' לולה להתעורר, אם וכאשר, יטונו ישראל משארם-אל-שייך. מעבר זה חשוב לבטחונה של המדינה במידה כזו, עד שמר משה דיין מבכר את שארם ללא שלום על שלום ללא מבר.

רבים טוענים, ושוב במידה רבה של צדק, שאי-אפשר לסמוך על הבטחות וערובות של המעצמות, ושרק נוכחותנו במקום תמנע ממצרים חזרה לתגל סילוק כוחות האו"ם וסגירת המיצר, שגרם למלחמת ששת-הימים.

למען הבטחת השלום תובעת, איפוא, יש ראל ששארם-אל-שייך תסופח למדינה ב' עזרת רצועה של רצף טריטוריאלי לאורך מפרץ שלמה. ההצעות האחרות, שהועלו להבטחת השיט לאילת (ערבויות בינלאומיות נוכחות כוחות או"ם כולל חיילים רוסים, אמריקאים וישראלים, החכרת האי טי' ראן לישראל לתקופה של 25 שנה, וכד') לא התקבלו על דעתה של ישראל. השבוע שמעתי הצעה גאונית, שאיש לא העלה

שיפוץ חברי-הכנסת

עורך "דברי הכנסת" מר ד. ניב, החל לאחרונה מעיר לחברי-הכנסת הערות בענייני לשון, סיגנון ומינוח מעל דף דר' שבועי, הנושא את השם "כתיקונם". הדבר בא לפי הוראת יו"ר הכנסת וביזומת אורי אבנרי.

אף כי התלמידים מקבלים שיפורי-עברית אלה באהבה, נדמה לי שיש טעם לפגם ב' צעם הרעיון של תיקון, שיפוץ ועריכת דברי חברי-הכנסת לפני שהם מונצחים בפרוטוקול, ולפני שהם מגיעים לידיעת הציבור.

השפה, נוסף להיותה אמצעי-תקשורת, משקפת את השכלתו, חינוכו ורמתו התרבותית של המשתמש בה. בדרך כלל אנו מקבלים מושג די ברור על השכלתו, חינוכו ואפילו השתייכותו החברתית של הדובר, לשמע המשפטים הראשונים היוצאים מפיו. אך טבעי הוא ששפתו של עסקן פועלים ותק, חנוך בית-ספר "תרבות" בפולניה ("אינני חפץ", "חיינפשי", "ממה-נפשו") תהיה שונה משפתו של ילד הארץ ("עזוב אותי", "בחי!", "אף שלא יהיה").

אחת דבר אמור ביחס להבדלים הניכרים וההבדלים הדקים הקיימים בין שפתם של פרופסורים, נהגי-מוניות, עורכי-דין, מורים לעברית, סבלים סלוניקאים, רופאים יוצאי גרמניה, מלצרים הונגריים, שוטרים, עתור נאים, קציני צה"ל וכו'.

הבדלים אלה קיימים לא רק בארץ שבה (יטענו ודאי קנאיה-השפה-העברית) נלחמת עדיין שפת הארץ על קיומה. הבדלים אלה קיימים בכל השפות. אין צורך בפרופסור הג'ינס כדי לזהות את מוצאו של אדם לפי

"מזכיר הסתדרות הפועלים היהודים בארץ ישראל?"

במקום "צריך לעזור לא רק למשקיע", תובע מר ניב שייאמר "צריך לא רק לעזור למשקיע". נו באמת! חברי-הכנסת רצה לאמר שלא למשקיע בלבד יש להגיש עזרה, אלא גם לאחרים (למועצה המקומית, במיקרה זה).

ואילו מר ניב אומר שלא די בעזרה למשקיע — יש לעשות בשבילו, כנראה, עוד משהו. באינו זכות משנה מר ניב את משמעות דבריו של חבר הכנסת?

בנקודה אחת אני מסכים בלב שלם עם מר ד. ניב. במקום "אדוני היושב-הראש" מציע מר ניב להגיד "אדוני היושב-ראש". כאן נגע מר ניב בבקיעה חמורה מאד: מקומה של הא-הידיעה ב' מלות סמיכות. אין לי ספק שבמשך הזמן

נושא בפני עצמו, שעוד אשוב אליו במשך הזמן, מן הסתם. נחזור רגע להערותיו של מר ד. ניב.

בארבעת העלונים הראשונים של "כתיקון-נס", מצאתי הערות שרירותיות המעידות, לא אחת, על חוסר רגישותו של מר ניב לשפה העברית. בידענותו אינני מסיל ספיקות.

משפט כגון "צריך לדאוג לעניין האתיקה גם של חברי-הכנסת" יש להפוך, לדעתי של מר ניב, ל"צריך לדאוג גם לעניין האתיקה של חברי הכנסת". האמנם? האם מר ניב אינו שומע את ההבדל היסודי בין שני המשפטים? ה"ח" הנוסף רצה להגיד שאפילו חברי הכנסת (ולא רק סתם אנשים)

חייבים לדאוג לענייני אתיקה, ואילו מר ניב מציע להגיד שלא די לדאוג לשאר ענייניהם של חברי הכנסת — יש לדאוג גם לענייני האתיקה שלהם. על-ידי העברת ה"גם" שינה מר ניב את משמעותו של המשפט.

במקום "התמרמרות ברשויות המקור" מציע מר ניב להגיד "התמרמרות ברשויות המקומיות". ואולי התכוון הדובר להתמרמרות שונות בנושאים שונים, ולא להתמרמרות אחת מסוימת, בנושא אחד מסוים?

לחבר-כנסת שאמר "מישרד הקליטה" מתקן מר ניב "המשרד לקליטת העלייה". מי קבע שחייבים לציון את שמו המלא של המשרד? האם קיימים בממשלה משרדי-קליטה אחרים, ומר ניב חושש מבילבול? אולי יתבע מר ניב שבמקום "מזכיר ההסתדרות" יאמר

תשובה למכתבים

מדי פעם בפעם מגיעים אלי מכתבים של קוראים ממורמרים, שאינם מבינים למה אינני משיב על מכתבים, ולמה אינני מפרסם את מכתביהם במדור שלי. התשובה פשוטה:

(א) אני קורא בעיון רב את כל המכתבים המגיעים על שמי.

(ב) במידה והם נראים בעיני כראויים לפירסום, אני מעביר אותם ל"מדור ה'מכתבים' של השבועון, ועורכו מחליט איזה מהם לפרסם, בהתחשב עם המקום המצומצם העומד לרשותו.

(ג) אינני משיב על מכתבים, משום שאין לי פנאי להתכתבויות, וגם אין לי חשק. פשוט מאד. תפקידי בעיתון מצומצם ב' כתיבת מדור שבועי. כאשר עורך העיתון יעמיד לרשותי מזכירה, אדאג לכך שהיא תשיב על כל המכתבים שלדעתה יהיו ראויים לתשובה.

(ד) לפעמים, כאשר קורא מעורר בעייה הראויה לטיפול, אני משתולל להתייחס אליה במסגרת המדור.

הקורא דני מלאך, למשל, "גילה" ב' שבוע שעבר שההתקפה שלי נגד "מעריב" נבעה ממניעים אישיים. (א) מעולם לא טענתי שאינני מנהל חשבונות אישיים, ושמדור מכריז על זה מדי שבוע. (ב) כל המלחמות שאני מנהל מעל דפי העיתונות, נובעות אך ורק ממניעים אישיים.

כשאני נלחם נגד מעצרים אדמיניסטרטיביים, אני בעצם דואג לכך שלא יעצרו אותי בצורה שרירותית. כשאני מטיף לשלום תמורת שטחים, זה רק משום שאני לא רוצה לעלות על מוקש, או ל'היהרג בהפצצה. כשאני יוצא נגד ביובו

יתבטל המקף המחבר בשמות המורכבים משתי מילים (כמו במילים: כדורגל וזר-קור), כדי שגם דוברי העברית הצחה יוכלו ללא נקיפות-מצפון להגיד: הביתספר, המעילגשם, הביתסאס, וכדומה. כשהנושא שלי הוא המעיל, ולא הגשם, אני רוצה שתהיה לי אפשרות להדגיש במשפט "לבש" תי את מעיל הגשם השחור" את צבע המעיל ולא את צבע הגשם. אך האמנם מוכן מר ניב ללכת בתיקון הגיוני זה עד הסוף? לסכום: דפי ה"כתיקונם" אינם שחיים, לדעתי, את הגייר המשובח עליו הם מוד' פסים. יניח מר ניב לחברי-הכנסת להתבטא כרצונם וכיכולתם. ציבור הבוחרים זכאי לקבל תמונה מהימנה על רמת השכלתם של נבחרי-האומה ללא שיפוצים, טיזונים וקאמורי פלאזים של מורים לעברית, המשבשים ברמונטים שלהם לא רק את המציאות אלא גם את משמעות דבריהם של חברי-הכנסת.

מיליונים מכספי הציבור, אני מביע בזה את התנגדותי לביובו חלקי בהכנסות המדינה. וכך הלאה וכך הלאה. אני מתייחס בחשדנות רבה למלחמות שללוחמיהם אין בהם עניין אישי. אני מסופק אם בכלל קיים דבר כזה. למניעים האישיים שלי אין כל חשיבות לגבי מידת חשיבותה ותפוקתה של המלחמה אותה אני מנהל. גניח שאדם תרם מיליון דולר להקמת בית-חולים, משום שהוא התאהב באחות ראשית, או משום שהוא רוצה לראות את שמו על לוח נחשת, או משום שהוא מקנא בריבו, ש' תרם חצי מיליון להקמת בית-הולים אחר. מה זה משנה? האם מניעיו האישיים מר' ירדים מערר תרומתו לשיפור מצב האישפוז בארץ?

גניח שמר רונפלד הרגיו אותי, וגרם לכך שאביע את דעתי על עתונו. השאלה הצרי' כה להעסיק את הקורא דני מלאך איננה למה אמרתי ש"מעריב" משעמם, אלא האם העיתון הזה באמת משעמם.

גניח שתקפת את הגברת הדד בושס משום שהיא כתבה עלי דברים בלתי-נעי' מים, בהודמנויות שונות. האם זה פוסל את דברי, בהם אני מנסה להוכיח את בור' רותה ושטחיותה?

האם חילי שהציל תוך הקרבה עצמית חיי מחלקה שלמה פסול לצל'ש, רק משום שהיו לו מניעים אישיים למעשה הבכורה שלו? מה זה משנה אם הוא בסך הכל רצה להוכיח לחתיכה שלו שהוא לא פחדן, כפי שהיא טענה?

מי יודע איזה מניעים אישיים מסתתרים מאחורי ביקורתו הקטלנית של מבקר-המדי' נה ומה זה חשוב? התוצאה חשובה, ולא מניעה.

המ'צעד לא יצעד - אך גם השנה עומד צה"ל במרכז המדינה ביום העצמאות

צה"ל 1971

פתות להדביק לו את שם-התואר "מושלם".

שיבוע הרמטכ"לים הקודמים של צה"ל היו קבוצה מנוונת מאוד. אין בה שניים הדומים זה לזה. יעקוב דורי, הראשון, איש מנגנון ה"הגנה, אדם אפור, היה חולה ברוב ימי כהונתו. הוא הטביע על צה"ל חותם פחות חזק מכל רמטכ"ל אחר. אנו, ש"היינו פקדיו, כמעט ולא הרגשנו ב"אישיותו.

יגאל ידין, השני, היה ונשאר גבר מבריק, אינטלקטואל, קצין-מטה. הוא היה רמטכ"ל עקשן, בוטח בעצמו, מוכן להתקומם נגד שר-הביטחון, ולהסיק מסקנות אישיות.

מרדכי מקלף, השלישי, היה אולי ה"שקט ביותר מכולם, אף שבא מחטיבה לוחמת, צבר, בעל זכרונות-ילדות טראגיים ממוצא, מתון, שוחר-שלום, ענייני, מיקצועי.

משה דיין, הרביעי, פתח בתקופת ה"זבנג וגמרנו", תקופת פעולות-התגמול והמוחצות, 101, הכמיהה למלחמה, "א"חרי", התקופה שבה גדלו אנשים כמו אריק שרון. הוא הפך את פקודות הממ"ש, בוצע פעולות ללא אישור או ב"אישור שהושג תוך הטעייה. הוא היה, באותה תקופה, מסיפא בלבוש רמטכ"ל, סרן-חיל-הפרשים במדי רב-אלוף.

חיים לסקוב, החמישי, היה ההיפך ה"גמור ממנו. חייל קרבי כמוהו, אך קפ"דן ואיש-הסדר בח"א הידיעה, איש ה"שיטה והתיכנון.

צבי צור, השישי, "צירה" של תש"ח, הפך לאיש המינהל. צירה היה גמיש ו"חייכני במקום שלסקוב היה חמור ו"נוקשה. אך כמוהו, היה איש השיטה והסדר. אף שהיה מסוכסך עם דיין גם בימי תש"ח (כששניהם היו קשורים ל"פעולת כרטיה הכושלת בגבול הנגב) וגם בפקוד הדרום (כשדיין היה אלוף, ו"צירה ראש-המטה), הפך לאחר מכן איש-המינהל האידיאלי בצד שר-הביטחון דיין, שאינו מתעניין לחלוטין בצד הכלכלי וה"מינהלי של הממלכה הבולעת את מ"ח צית תקציב המדינה.

יצחק רבין, השביעי, הצטיין במתינות, בתחושת-אחריות מופלגת, שגברה עליו לא פעם. איש-מצפון, בעל מחשבה עצי

צה"ל לא יצעד השנה ברחובות. המיצעד המרכזי, המלווה במנגינות לכת מסעירות, רעשים צבאיים והמולה לאומנית - לא יצעד.

רק מטס של "פאנטומים" בשמיים יזכיר למדינה כי יום-השנה להקמתה הוא, באופן מסורתי, היום שבמרכזו עומד הצבא.

ההגיון יכול להתקומם נגד מסורת זו. מדוע דווקא הצבא, והצבא לבדו? מדוע לא הקיבוצים, החלוציות, היצירה ה"רוחנית והחומרית, קיבוץ גלויות?

אבל הרגש פונה לצה"ל, ולא בכדי. מדינה זו קמה במלחמה, וחיה במלח"מה. רבים מאיתנו, בני דור תש"ח, שמ"עו על עצם הקמתה בבסיסים קרביים, תוך כדי מהלך הקרבות.

וכל אחד יכול להעביר רגעים אלה לעיני רוחו. אני, למשל, רואה חדר-אוכל בקבוצת חולדה, יחידה עמוסת ציוד קרבי מסתדרת בחוף למיפקד-יצאיה, מפקדים רכונים על פקודת-מיבצע לכי"בש הכפר אל-קובאב בכביש רמלה-לטרוון, בשעה שדברי מגילת-העצמאות בוקעים ממקלט-רדיו עתיק, מבלי שאיש ישים לה לב במיוחד (...).

יום-העצמאות הוא קודם כל יום-צה"ל. היום שבו נותנים את הדעת על גוף זה, הלוכש צורה ופושט צורה מזה 23 שנה, כמו המדינה עצמה.

המיצעד אינו צועד, השנה. וטוב שאינו צועד.

נסתיים בתולדות צה"ל הפרק של ה"שוויץ והרושם, התקופה שבה שימש צה"ל בין השאר סמל-יוקרה למימסד, עצצוע של מיצעדים יקרים, להנאתם של ראשי-ממשלה ושרי-ביטחון, שעמדו על במות והצטלמו כמצביאים.

האיש ששם קץ לנוהג זה הוא ה"רמטכ"ל השמיני. (מיספר זה ראוי ל"ציון מיוחד. שמונה רמטכ"לים תוך 23 שנים - תחלופה שאין דומה לה ב"שום חלק של המימסד הישראלי).

הרמטכ"ל השמיני אינו דומה לשום רמטכ"ל שקדם לו - וספק אם תראה המדינה רמטכ"ל כמוהו בעתיד.

קשה להדביק לאדם כלשהו שם-תואר יחיד. חיים בר-לב הוא, אולי, האדם הראשון מאז חכם שדה, שאפשר לה"י

במדינה

העם

מתנת יום-ההולדת

הימים האחרונים של השנה ה-23 למדינת ישראל עמדו בסימן של אותות מבשרי רע, לגבי שנתה ה-24 של המדינה:

● הדי"ר גונאר יארינג, שליח האו"ם ל-מזרח התיכון, שהיה צריך להיות מלאך ה"שלום, קיפל את כנפיו, פרש כמעט רשמית משליחותו. האפשרות למציאת הסדר שיוביל לשלום בין ארצות-ערב לישראל, ירדה כמעט כליל מהפרק, ובמקומה דובר רק על הסדרי ביניים, ששרות שנועדו להנציח את יחסי האיבה ואי-האמון ההדדיים.

● הסיכוי להסדר ביניים כזה, שיבטיח לפחות שקט באזור לתקופה קצרה, נראה גם הוא קלוש ביותר. עמדותיהם הבלתי-מתפשרות של שני הצדדים בסיכסוך, ההצ"רות המלחמתיות שושמעו מפי החוגים ה"קיצוניים בשני המחנות, העידו כי גם הסדר הביניים עלה על שירטון. ביקורו הקרוב של

מוזכ"ל-מתפטר אליאב צינים בעיני הצמרת

שר החוץ האמריקאי, ויליאם רוג'רס, ב"אזור, נועד למציאת דרך כדי לאלץ את ה"צדדים להגיע לפחות להסדר כלשהו ב"שאלת פתיחת תעלת סואץ.

● היחסים עם ארצות-הברית, ידידתה ה"יחידה והאחרונה של ישראל, הלכו והתער"ערו, ככל שהאמריקאים נעשו קצרי רוח יותר לגבי עמדותיה הקשוחות של ישראל.

עוד יונה נפרדה. היה זה סמלי, ש"דחקא בתקופה כזאת, כשאנשי ארץ-ישראל השלמה הרימו ראש ונתנו את הטון בקולה הרשמי של ישראל, צנחה ונספה עוד יונת שלום ישראלית אחת.

הידיעה כי ליובה אליאב, מזכיר מפלגת העבודה, הודיע על התפטרותו מתפקידו זה ואי חירוש מעומדותו לתקופה נוספת, הי"תה מהלומה למחנה היונים בתוך מפלגת השלטון.

לא היה זה סוד כי עמדותיו ודעותיו של ליובה אליאב, בשאלת השלום והיטיות ה"פלסטינית, היו כצנינים בעיני הצמרת ה"נצית של מפלגתו. מאז החל בכהונתו, ניסו לרכא את דעותיו העצמאיות, צינורו אותם כשהופיעו בכתב ובעל-פה. לולא זכה ליובה בגיבוי של פינתס ספיר, ראש מחנה ה"יונים בעבודה, ספק אם היה מחזיק מעמד בתפקיד.

לחופעה פאתולוגית, לא יכלה לשאת, שה"מזכיר הכללי של מפלגתה יהיה בעל דימוי יוני וישמייע דעות המנוגדות לדעתה. תכנן החצר של גולדה, ישראל גלילי, היה אחד הפעילים ביצירת המצב שהביא לכך, ש"ליובה אליאב לא יהיה עוד מזכיר מפלגת השלטון.

היתה זו המתנה האומללה ביותר שמפ"לגת העבודה יכלה להגיש לעם ליום העצ"מאות ה-23.

יחסים מרחביים

סאדאת - הראשון

המסוגל להגיע לשלום

"נשיא מצריים הנוכחי, אנואר סאדאת, הוא השינוי המשמעותי הראשון שאירע במזרח התיכון מאז מלחמת 1948. משום כך, קיים כרגע סיכוי ברור למציאת פית"רון לסיכסוך בין ישראל למדינות ערב. בתנאי אחד: שישראל תגלה גמישות רבה יותר מאשר עד כה."

התקפה מצרית ע"ז נאצר. כל ישי"ראלי חושב, שאינו מוכן לטמון את ראשו בחול ההודעות הממשלתיות, מוכן לשמוע גם מה דעת הגויים עלינו - לא יכול היה השבוע להתעלם מהקול הנוסף שהוש"מע - זה של אחד הכתבים האמריקאיים הנוודים, ג'וזף קראפט, בעל טור קבוע ב"ניו-יורק הרלד טריביון, שסיכם את רשמי סיורו האחרון בקאהיר.

המשיך קראפט וקבע:

ההבדל בין סאדאת וקודמיו: סאדאת הוא הראשון מבין שליטי מצריים שהוא מצרי קודם-כל - כלל-ערבי לאחר מכן. סימן יסודי לכך - התקפתו הספרותית של לואיס אחד, העורך הספרותי של אל-אהרם, על הקיפאון שחל בחיסול הבערות במצריים, בתקופת שלטונו של נאצר - ובמיוחד על הכיוון שאליו נטה אותו מעט חינוך שהיה: כיוון כלל-ערבי - שהמע"ט את דמותה של מצריים בעיני ילדי מצריים עצ"מם.

פיספוס - אסור. נקודת המבט ה"שונה של סאדאת נובעת מעובדת אי-הש"תחפתו במלחמת 48. כתוצאה מכך, לא הושפע סאדאת מהטראומה של המפלגה, ו"הוא מסוגל להתייחס לישראל במונחים ריאליים, אינו חייב להוכיח לשכניו כי הוא גדול מהפכנים באזור. הפרציה עם סוריה ולוב איננה אלא צעד שנועד לעזור למנהיגי שתי ארצות אלה בבעיותיהם הפנימיות. אולם דווקא בגלל היותו מצרי-קודם-כל - ישנו דבר אחד שסאדאת איננו מסו"גל להסכים לו: ויתור על שטחים מצריים לאורך זמן. אם יסכים לכך, ייפוך את לאור מנותו לבדיחה, יסמל בכך את פשיטת-הרגל של מדינותיו, יפתח את הדלת בפני שובם של נאצריסטים מובחקים כאנשי האיחוד הערבי הסוציאליסטי, שרק ממתנים לפי"פוס כזה מצידו על מנת לרחקו הצידה.

מסוגל לעשות שדום. המסקנה: קיי"מים תנאים מסוימים, שבהם לא יוכל סא"דאת לעמוד בשום פנים, יאלץ אפילו לצאת למלחמה בגללם - אפילו כשידע שיפסיד מראש. מבחינתו, מוטב לו להפסיד סיבוב נוסף, מאשר את כיסאו.

יחד עם זה, קיימים נתונים מסוימים אח"רים - שבהם הוא מסוגל לעמוד. ההשוב ב"בהם - האפשרות לצעוד בהדרגה, מהסכם להסכם, משלב לשלב - לקראת שלום. דבר זה, לא היה איש מקודמיו מסוגל לעשות.

משפט

תקריט מוזרה

בבית המשפט

זה התחיל כדיון שיגרת, אחד ממאות. זה התפתח למשהו מאוד לא שיגרתי. משי"זה העשוי להכות גלים סוערים - גם אם הרחק מעין הציבור.

שעתיים לאחר שנשדד סניף בנקיהפועלים בפרוס-כץ, ביום כ"ב שבוע שעבר כבר עצי"רה המשטרה שלושה חשודים ראשונים. למ"חרת, בפני שופט השלום התל-אביבי יהודה טרייבניש, הציבה המשטרה ארבעה חשודים: משה נחום, ראובן גלים, יצחק מוצפי ו"פאריד ג'מגי, כולם בני 19 עד 22.

הנהג שבר האליב. חלקו האחד של הדיון בביה"מ התנהל על מירמנותות. התובע, (המשפ"ד בעמוד 17)

חוקרי עולם-החיות מוכיחים לנו כי זוהי עובדה ביולוגית, אחד המרכיבים היסודיים של עולם החי, אינסטינקט הקיים בקרב מיני דגים וציפורים ויוני קים, שנולדו מאות מיליוני שנים לפני המין האנושי.

בעל-החיים המגן על שטחו, חזק פי כמה מבן-מינו הפולש, בלי כל קשר ל- יחסי-הכוחות האמיתיים. בעל-החיים ה- פולש לשטח רעהו, מאבד את ביטחונו העצמי, את אומץ-ליבו, את כוחו הגופני.

תולדות מדינת-ישראל מוכיחות את אמיתות המסקנה הביולוגית הזאת ב- צורה חותכת ביותר. אנחנו כולנו היינו, מבחינה זו, שפני-הנסיך במעבדה. נזכור

נשק, שטרם נתסנינו בהם, שאיננו חול- מים עליהם.

אל נשגה בשגיאה הקלאסית של כל העמים: לחשוב על המלחמה שעברה, בשעה שמדברים על המלחמה הבאה.

המלחמה הבאה עלולה להיות אכזרית. כל אדם השש לקראתה, תחת ל- מצות כל אפשרות סבירה למניעתה — אין מקומו ליד הגה המנהיגות של מדינה שהוקמה בזכות הדם והזיעה של אנשים כה רבים וטובים.

אני חושש מפני המלחמה הבאה — יותר מאשר מפני כל מלחמה שהיתה

יש מזל למדינה שאדם כזה עומד בראש צה"ל בתקופה שבה אורבים לו כל הסכנות המוסריות הכרוכות במעמד של צבא-כיבוש. יש מזל שהכוח הצבאי נמצא בידים כאלה בתקופה שבה שוב גוברת הדמוגיה הלאומנית. יש מזל שאיש כזה ממנה קצינים-חוקרים וחור- שף, "מעשים הריגים". בשעה שברחוב נשמעת היללה הצורמנית של "מדכאי- בוגדים" למיניהם צידי-מכשפות שריח הגטו עוד נודף מהם.

כפי שהסביר הרמטכ"ל בצדק, ישנה אפשרות חזקה מאוד שהמלחמה קרובה ביום-העצמאות ה-23 כשם שהיתה קרוב

מאת, קצין-מטה מובהק, אדם המעורר אוטומטית אמון והערכה.

חיים בר-לב, השמיני, הוא, כאילו, מאחד בקירבו כמעט את כל התכונות של כל קודמיו גם יחד. הוא קצין מטה ומפקד קרבי גם יחד, איש הסדר ואיש ההדירה קדימה, אדם שיטתי, מ- בלי להיות נוקשה, גבר המעורר כמעט אוטומטית לא רק אמון והערכה, אלא גם אהבה. יש בו משהו אבהי, מרגיע, משרה ביטחון.

אם אפשר לדבר בכלל על רמטכ"ל אידאלי, הרי הוא זה.

זהו האיש שהפסיק את מסורת מי-צ

שמונה רמטכ"לים היו לצה"ל ב-23 שנים -

ואין שניים מהם הדומים זה לזה

דיין

מקלף

ידין

דורי

בר-לב

רבין

צור

לסקוב

את 1948, נזכור את ימי-החרדה של מאי 1967.

ידענו שאנו מגינים על מדינתנו — וגילינו לאפתעותנו שאנחנו כוח אדיר.

הסכנה היא שנאבד כוח זה אם נצא למלחמה שלא תהיה חסרת-ברירה.

מי שאומר: "אני מעדיף את שארם- אל-שייך (או כל מקום אחר שכבשנו) על השלום" — מנחית מהלומה נוראה על הבסיס הרוחני והמוסרי של צה"ל.

מדיניות הפועלת על פי תפיסה זו, שאינה מסתפקת בשלום סביר ובביטחון סביר, מפני שהיא רוצה גם בסיפוח שטחים — מוכרחה לשנות את עצם מהותו של צה"ל, של החייל הישראלי.

יהיה זה צבא אחר, חייל אחר.

לא הצבא שהקימונו, לא הצבא ש- עוצב בסגנון ההגנה והפלמ"ח, לא ה- צבא שלחם וניצח בשלוש מלחמות.

זהו מזון למחשבה ביום-העצמאות ה- 23 — היום שבו לא נחזה במיעד ונהיה פנויים לחשבון-נפש.

— לא רק מפני שתהיה יקרה בדם ובדמעות.

אני רואה באופק סכנה, שלא ידענו כמותה בכל ימות קיום צה"ל.

(אני דואג לצה"ל לא רק מפני שאני אחד מאותם רבבות שיש להם מניית- יסוד במיפעל זה, בצורת מיספר אישי שהוא פחות מ-50,000. אני דואג לצה"ל מפני שאני משוכנע כי יהיה דרוש, בימי מלחמה ובימי שלום, עוד למשך זמן רב.)

אני רואה סכנה לצה"ל שהיא חמורה מכל אויב חיצוני. הסכנה מבפנים. סכ- נה שאי-אפשר לירות בה, מפני שהיא רוחנית.

בכל מלחמות המדינה עד כה, היו כל חיילי צה"ל משוכנעים שאין ברירה, ש- זוהי מלחמת-מגן מובהקת.

כל שבת אנושי, וגם הרבה-הרבה שבט-חיות, מגלים בתוכם כוחות גנוזים אדירים, כאשר הם חוששים שאויב חרי- צוני חודר לשטחם. בלשון צבאית, עולה כוח המיגונה פי כמה וכמה על כוח המיתקפה. בלשון היסטורית, נכשלו מע- צמות כבירות כאשר ניסו לפלוש לשטחם של עמים קטנים.

בדורנו, ראינו את תבוסת הרוסים ב- פינלנד, ומייד לאחר מכן את תבוסת הצבא הנאצי אדיר-היכולות, שפלש ל- רוסיה. ההיסטוריה מעניקה לנו דוגמות ללא-ספור.

בה ביום-העצמאות ה-19. רמטכ"ל אינו קובע מדיניות. הוא מבצע אותה. עימו אין ויכוח.

אולם מעצבי-המדיניות, המדברים ב- קלילות כה רבה על המלחמה העדיפה, על רצועת-אדמה זו או אחרת — עימם יש ויכוח.

יש לומר להם: במשך שתי מלחמות וחצי, היה צה"ל לא רק יעיל, אלא גם בר-מזל.

במיעד-סיני, במלחמת ששת-הימים ובמלחמת-התשה, היו הקורבנות מכ- איבדים, אך מעטים-יחסית. רבבת הקב- רים, שתוכנו למלחמת ששת-הימים, נש- ארו ריקים, למרבה המזל. מכאן האש- ליה האוטומטית, שכל מלחמה-בעתיד תהיה קצרצרה וזולה.

אשליה מסוכנת.

דווקא ביום-העצמאות, חובה היא לז- כור את המלחמה הראשונה, זו שבה קמה המדינה. היא לא היתה קצרה, והיא לא היתה זולה. היא תבעה כ- 6000 הרוגים.

6000 מתוך 600 אלף בני היישוב ה- עברי דאז. באופן יחסי, מקביל מיספר זה ל-26 אלף הרוגים במלחמה ש- היתה פורצת היום.

קשה להאמין כי מלחמה עתידה ת- היה ממושכת. אבל היא עלולה להיות יקרה. עלולים להיות מופעלים בה סוגי

עדי יום-העצמאות. ודווקא בשעה שבה גברו בישראל, יותר מאשר בכל תקופה קודמת, מלבד ימי מיעד-סיני, סימנים של מיליטריזם מצחצח-חרבות.

השבוע ראוהו אזרחי ישראל מדבר ב- טלוויזיה.

זוהי העונה שבה מדבר כל רמטכ"ל על כוחו של צה"ל, על עוצמתו הגוברת, על נכונותו להלום בכל אויב, ללמד לקח כל תוקפה, וכו' וכו'.

כל קודמיו, ללא יוצא מן הכלל, הת- פתו בהזדמנות זו לחזור על המליצות הנדושות של רוח-הגטו-בלבוס-ממלכתי: "האויב הזומם לכלותנו", "בכל דור ודור", וכיוצא באלה.

בר-לב אמר מה שצריך רמטכ"ל לר- מר: שעל הצבא להיות תמיד מוכן ל- מלחמה, שהשלום אינו מובטח גם בשנה הבאה, שיש להגביר את הכוננות.

אבל לא היה עוד רמטכ"ל שאמר זאת בסיגנון כה מתון, בלתי-מרגיז, חסר ה- חדווה של ציחצוח-חרבות. הוא דיבר אל העם כאדם מבוגר אל אנשים מבוג- רים, שירטט תמונה מציאותית של ה- מצב, הצביע על הגורמים הפועלים למען השלום, וגם על המיכשולים העומדים בדרך.

אפשר היה להקשיב לדבריו מבלי ל- הרגיש כמו טירון העומד בפני מס-כף מוגבל, הסבור שאנשיו מפגרים בשיכלם.

חיים בר-לב

גרופית

אנו מגיעים לגרופית כל יום

אנו מגיעים

לכל מקום! בכל מצב! בכל זמן!

אנו דורשים מחירים מציאותיים

במדינה

(המשך מעמוד 15)

יצחק תלוי, מנכ"ל איש המדור המרכזי, טען שג'מי ג'י אומנם לא השתתף אישית בשוד, אולם הוא האחראי לתיכנונו. "לא מבצעים שוד ב' איזור פרדסיק, בלי שג'מי יאשר זאת קודם", הצהיר תלוי. התובע גם טען כי האליבי של ג'מי, לשעת השוד, נשבר לי אחר ששני עדים מסרו עדות בנידון. לכתב העולם הזה נודע כי אחד העדים האלו היה לא אחר מאשר נהגו הפרטי של ג'מי בתשובה, טען ג'מי בפני השופט כי נעצר רק כנקמה. הוא עמד להתחנן, והשופט נוקמים על שהוא מסרב לשותף עימם פעולה. לאחר ששמע את שני הצדדים, נעתר ה' שופט לבקשת התובע, הוציא נגד ג'מי פקודת מעצר ל-15 יום.

חבל על המאמץ. הסערה, שרק נראתה כי שקטה, התחוללה בחלקו האחר של הדיון, בדיון בבקשתו של תלוי להאריך את מעצרו של משה נחום ב-15 יום. תלוי קם, ביקש הארכת מעצרו, נימק: כדי לתת למשטרה אפשרות לסיים את ה' חקירה ולגלות את 40 אלף הליי שנעלמו. לאחר שהתובע התיישב, קם סניגורו של נחום, עורך-הדין אוטו גיבס, התכונן ל' שאת דבריו, לנמק את התנגדותו לבקשה. הוא החל מדבר, והשופט החל רושם. לנו' כחים באולם, נדמה היה שהשופט רושם ב' פרוטוקול את דברי הסניגור. לפתע, שיסע השופט את הסניגור באמצע

עצור ג'מי' חבל על הדיבורים

דבריו: "חבל על המאמץ שלך", אמר לי גיבס. "כתבתי את ההחלטה".
כתוב. לא אכתוב. גיבס השתתק כי המופרעם. לא פחות ממנו הופתעו שאר הנוכחים באולם. מאחר יותר, גילה גיבס כי דבר כזה אירע לו לראשונה בחייו. בפנים סמוקות וקול רועד מהתרגשות, השיב לשופט: "אני עומד פה לפניך וטועז — ואתה אפילו לא אומר לי שאינך שומע אותי בכלל! אנבקש להכניס זאת לפרוטוקול".
"לא אכתוב זאת בפרוטוקול", השיב ה' שופט.

גיבס חזר וביקש להכניס לפרוטוקול את העובדה, כי השופט כתב את החלטתו לפני שהגנה סיימה את דבריה. השופט חזר ו' סירב.
לא קרה אסון. יחד עם זאת, כאילו לאחר שיקול נוסף, פנה לגיבס, בקול הרבה יותר מתון, הסביר לסניגור כי המעצר הוא רק צעד לקראת בירור הפרשה עצמה, ואף אחד מהחשודים עדיין לא נקבע כאשם. "הנה, לפני זמן מה אישרתי את בקשת המשטרה לגבי מעצרים של שישים חשודים", הוסיף השופט בנימה המוריסטית, "ולמחר שוח' ררו 58 מהם. לא קרה שום אסון".

הסניגור סירב לראות מה מצהיק כל כך בכל העניין, עזב את האולם בהבעה חמורה ביותר.
לאחר צאתו, פנה השופט אל העיתונאים שישבו באולם, אמר: "אני מקווה שלא תעבירו גם את חילופי הדברים שלי עם עורך-הדין גיבס".
עיתונאי אחד — זה של העולם הזה — לא מצא לנכון להיעתר לבקשה.

על התוכנית הסופית להסדר-ביניים:

נשאר פתוחה איך בדיוק יובטח לחלוטין שהמצרים /או הסוב' ייטשים לא יתבססו מבחינה צבאית באיזור שיפונה ממזרח לתעלה. (גם בהחלטת מועצת-הבטחון 242 בנובמבר 1967 מופיעות שתי הסוגיות באותו הסעיף.)

● ויתור על הצהרה מצרית להפסקת הלוחמה, והסתפקות ב' הודעה על הפסקת הלוחמה, מוגבלת או בלתי-מוגבלת במפורש.

● הסכמה לאקט מצרי סמלי של חציית התעלה — למשל, יחידות-סיור שישתתפו בפטרול משותף.

נראה שאין האמריקאים חפצים במיקרה זה להציב כוח אמריקאי או לתת ערובה אמריקאית — מתוך שיקול שכל עוד לא הושג הסדר כללי, כל העניין עלול להתפוצץ באחד הימים.

אך לא מן הנמנע הוא שגם בעייה זו תיפתר, למשל אם יושג הסכם סודי בין וושינגטון ומוסקבה, שישכנע את האמריקאים כי הסובייטים לא יפרו הפעם את ההסדר. במיקרה כזה, אולי יאותו האמריקאים לתת לישראל ערובה נגד פלישה סובייטית — כלומר, להבטיח לישראל שארצות-הברית תחוש לעזרתה במיקרה שכוח סובייטי יופיע ממזרח לתעלה.

או - או

אם אמנם תתגבר סופית הצעה אמריקאית כזאת, ואם זו תזכה לאישור מצרי וסובייטי, תעמוד ישראל בפני ברירה פשוטה.

צה"ל יסוג - אך המצרים לא יעברו!

אם היא התכונה ברצינות להסכם להסדר, היא תקבל את ההצעה. הדבר עשוי להביא להפסקת-אש מעשית למשך זמן רב בדרום, מכיוון שעצם מעבר אוניות העמים בתעלת-סואץ יבטיח הרגעה ממשית לצמיתות. הדבר לא יפסיק את הלחץ למען הסדר כולל, ברוח תוכנית

אולי תחליט כבר לאן אתה הולך?

רוג'רס. אך הוא יגרום לכך שהמשא-והמתן יתנהל באחירה הרבה יותר רגועה, שאולי תביא לפשרה ולשלום.

אולם אם תסרב ממשלת ישראל לקבל את ההצעה, יהיה ברור שהיא לא התכונה מעולם להסכים להסדר-ביניים.

כלומר: שכל העניין לא בא אלא כדי להרוויח זמן ולהסוות את הנקשות במעטה שז' גמישות. זוהי גישתם של כל האומרים: "יהיה זה אבסורד להפקיר את קו ברלב, שבו הושקעו מיליארד לירות, ושהוא כמעט אידיאלי מבחינה צבאית-טקטית. ברגע המכריע, צריכים להגיד: לא!"

עוז וייצמן אינו היחיד במדינה הסבור כך. ברגע המכריע עלול להתגלות כי זוהי, בעצם, דעת רוב השרים הקובעים במדינה.

אז, תעמוד ישראל בפני אלטרנטיבה פשוטה: חידוש המלחמה על-ידי המצרים, בעזרת הסוביי'טים — תוך מצב של רוג' בין ירושלים וושינגטון.

אם מתכוונת ממשלת ישראל למשוך את ארצות-הברית באף?
ואם כן — האם היא מצליחה בכך?
שאלה זו אינה נשארת כיום רק בירושלים. היא נשאלת בכל משרדי-החוץ בעולם.
וקודם כל בבירת ארצות-הברית.

שלום או סחבת?

אשר הציע נשיא מצריים, אנוואר אל-סאדאת, בפעם הראשונה הסדר-ביניים לפתיחת התעלה, היתה תגובתה של גולדה מאיר מהירה ושלילית.

לפתע, כעבור כמה ימים בלבד, השתנתה עמדתה. היא אימצה ל' עצמה את רעיון הסדר-הביניים, בהתלהבות גוברת והולכת.

האם מפני שראתה בכך באמת מוצא מן הקיפאון שחל במאמציה-שלום?

או מפני שראתה בכך מכשיר מצויין כדי להביא לסחבת, למשוך את העניין, להרוויח זמן, ובכך להשיג יעד מרכזי: למנוע את הפעלת תוכנית רוג'רס עד להתחלת מערכת הבחירות בארצות-

הברית, בראשית 1972?
עד היום לא היה ברור מהי התשובה הנכונה. אולם מתקרב ה' יום שבו יתברר הדבר.
יהיה זה ביום שבו תציע ארצות-הברית לישראל ולמצריים תוכנית מגובשת, מפורטת וסופית להסדר-ביניים.

"אבסורד מול אבסורד"

יקריה של תוכנית זו כבר מתבררים בימים אלה. **בסבלנות רבה, ניסה משרד-החוץ האמריקאי דמי צות את המשותף האפשרי להצעות שני הצדדים — מצריים וישראל — ש"העולם הזה" הגדירן "אבסורד מול אבסורד".**

● **האבסורד המצרי** היה טמון בדרישה שהצבא המצרי יתפוס את הגדה המזרחית של התעלה, אחרי שצה"ל יסוג משם. **כלומר:** שישראל תסכים למסור למצריים, בלי שום תמורה ממשית, שטח בעל חשיבות טאקטית רבה, בו עובר כיום הקו הקירומי המבוצר של צה"ל.

● **האבסורד הישראלי** היה טמון בדרישה שצה"ל לא יאפשר את פתיחת התעלה, אלא אחרי שמצריים תחסל רישמית את מצב-הלוחמה שבינה לבין ישראל.

כלומר: שתמורת נסיגה ישראלית של כמה קילור'טרים, תסכים מצריים להשלים למעשה עם הכיבוש הישראלי של כל שאר השטחים המוחזקים, ותוותר על כל אפשרות ללחון על ישראל כדי להשיג נסיגה של ממש.

חוץ מזה דרשה ישראל שאוניות ישראליות יעברו בתעלה מייד, וכי נסיגת צה"ל לא תהיה ממשית.

למראית עין: שתי הצעות כה מנוגדות, וכה בלתי-מציאותיות, עד שגם הסדר-ביניים נראה כחזום.

מה רוצים האמריקאים

אולם המשא-והמתן הסבלני של משרד-החוץ האמריקאי השיג, או מתכוון להשיג, עמדות הרבה יותר מציאותיות.

מן הצד המצרי רוצים האמריקאים להשיג:

● **ויתור על חציית התעלה, והסכמה לפירוז השיט שיפונה ממזרח לתעלה.**

הסכמה להפסקת-אש ארוכה, אב כי מוגבלת בזמן. למשל: שנתיים.

● **ויתור על הדרישה המצרית שישראל תכריז בפירוש ובפה מלא כי הנסיגה היא רק השלב הרא'שון של נסיגה טוטאלית מכל השטחים המוחזקים.** האמריקאים יודעים שאין כל אפשרות לדרוש מן המצרים להפסיק את מצב הלוחמה רישמית לצמיתות — כי פירוש הדבר בעיני הערבים, בצדק, השלמה עם המשך הכיבוש הישראלי לצמיתות.

מן הצד הישראלי רוצים האמריקאים להשיג:

● **הסכמה שהתעלה לא תיפתח לשייט ישראלי, אלא אחרי שיושג הסדר כולל של כל הבקעות — כלומר, אחרי חתימת חוזה-השלום.**

(הערבים יגילם לקשור, משום-מה, שני דברים זה בזה: שייט ישראלי בתעלה, ופתרון בעיית הפליטים. הדבר גובע מכך שהחלטות האו"ם בשני עניינים אלה — נתקבלו בתאריכים סמוכים.

חיילים לארץ." (בני גולדשטיין, 10, תלמיד כיתה ד' בבית-ספר הנשיא בחולון).

● "הוא היה נשיא המדינה בי משך 20 שנה מאז קום המדינה." (בנימין ירגן, 13, תלמיד כיתה ו' בבית-הספר הדתי עמאל בשכונת-התקווה).

● "הרצל היה משלנו. לא ידעתי בדיוק מה עשה אבל יודעת שהיה לו זקן." (אתי ללנה, 9, תלמידת כיתה ג' בבית-ספר רמב"ם ברחוב סלמה).

● "הרצל נתן את התנועה לי הקמת ישראל השלמה." (ארז ניידיך, 10, תלמיד כיתה ד' בבית-ספר גרץ, בצפון תל-אביב).

● "הרצל פעל למען הישוב הי עברי בארץ בתקופת התורכים. הוא דיבר עם השולטן התורכי וביא לישוב כסף מהברון רוטשילד."

יעקב דדור בראיון

שילד." (שלמה כהן, 14 וחצי, תלמיד כיתה ו' בבית-הספר גורדון בחולון).

● "הוא היה רוסא שערורייה בה ליהודים. הוא הסתובב בקוני גרסים ירצה להקים שם את המדינה." (אליהו קסמן, 10 וחצי, תלמיד כיתה ה' בבית-הספר תל-גורדון).

● "הרצל עשה חוזה עם כל המדינות בעולם בזמן מלחמת הי שחרור כדי שיקימו את מדינת ישראל. לכן קראו לו, חוזה המדינה." (לידיה חלפד, 17 וחצי, סניט בחוזה הסוסים גורדון בתל-אביב).

מה זאת, "הצהרת בלפור"?

● "זוהי הצהרה אותה הצהיר הלורד האנגלי בלפור על הקמת המדינה!" (אריה בראילובסקי, 13 וחצי, תלמיד כיתה ו' בבית-הספר יהודה הלוי בתל-אביב).

אמנון דקש בראיון

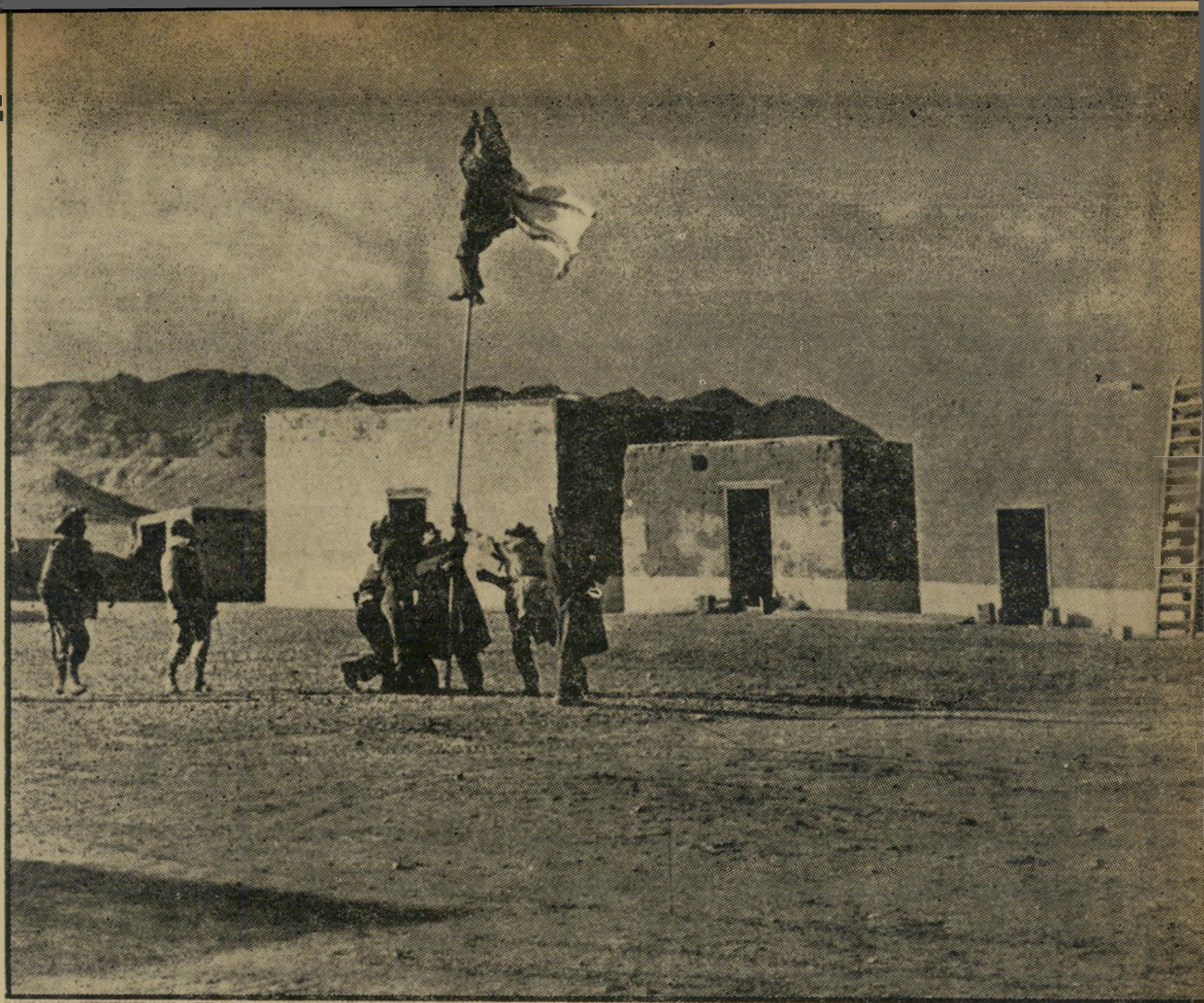
המדינה!" (אריה בראילובסקי, 13 וחצי, תלמיד כיתה ו' בבית-הספר יהודה הלוי בתל-אביב).

● "בלפור היה יהודי, שאמר לעם שיתחילו לבנות את הארץ ולהקים ישובים. אני חושב שהוא היה מיליונר צרפתי." (יעקב דדור, 13, תלמיד כיתה ו' בבית-הספר הירדן).

● "בלפור היה פרופסור באנגליה שהמציא דבר המפורד גז מדי מיע. הוא הוציא את האנגלים מן הארץ." (אמנון לקש, 15, תלמיד הכיתה החמישית בבית-ספר אורס בחולון).

● "הצהרה שהצהיר אנגלי אי חד בשם בלפור בזמן מלחמת הי עצמאות על הקמת מדינת ישרא." (נעמי וייסגלס, 11, תלמידת כיתה ה' בבית-ספר תל-גורדון).

● "בלפור היה צרפתי שהציע ליהודים שיקנו את פתח-תקווה. הוא בעצמו השקיע שם הרבה

זוהי "אי-בו-ג'מעה והישראליזם" - דגל ישראל מונף לראשונה באילת המשוחררת בתום מלחמת העצמאות - מה יודעים על כך הילדים שלך? התשובה היא:

הדור ששנח את תנ"ח

מי היה בנימין זאב הרצל?

● "הרצל היה מפקד הפלמ"ח וראש אירגון השומרים." (יעקב ללי, 13, תלמיד כיתה ד' בבית-הספר הירדן בשכונת-התקווה, ילד פרס. 7 שנים בארץ).

● "הרצל היה ראש הגדודים העבריים במלחמת העולם הראשונה." (אלכס רייגר, 16, תלמיד הכיתה ה' שביעית בבית-הספר ערב קוגל בחולון, ילד הארץ).

● "הרצל היה הנשיא הראשון של מדינת ישראל." (יורם בוכסנבוים, 17, תלמיד הכיתה השישית בבית-ספר אורס באבירכיר).

● "הרצל היה יהודי שרצה לעזור להקים את המדינה. הוא עשה הפגנות, כתב ספרים, והביא

"הרצל היה מפקד הפלמ"ח" - תשובה זו מפי ילד ישראלי בן 12, בשנתה ה-23 של המדינה, אינה בדיוחה או התחכמות. זהו סימפטום של מחלה - מחלתו של החינוך הישראלי. כמו תשובה זו, כך גם שאר התשובות המתפרסמות בעמודים אלה, המצביעות על ידיעותיהם של בני הנוער בישראל, אלה שנולדו אחרי קום המדינה, והנמצאים עתה בגיל בית-הספר העממי או התיכון. אלה אינן התחכמויות, כפי שיעלה הקורא בדעתו. אלה הן תשובות רציניות בנושאים הקשורים בתולדותיה ועצמאותה של מדינת ישראל.

תשובות אלה לא באו מפיותיהם של ילדים מפגרים או טעוני טיפוח. הן לא חושמעו בעיירות פיתוח נידחות. זהו לקט ממישאל שערכו כתבי "העולם הזה" בין תלמידים באזור תל-אביב, בצפון העיר ובדרומה, במרכז ובפרבריה.

העובדה המדהימה, שהתגלתה בסקר בלתי-מדעי זה היתה, שאין כמעט כל הבדל בין תלמיד טוב או גרוע, בין תלמיד בית-ספר בצפון העיר או בשכונת-התקווה, בין תלמיד כיתה ד' לבין תלמיד שמינית - כולם נגועים במידה פחותה או מירבית בבורות מדהימה בכל הנוגע לנושאים הקשורים בעצמאותה של מדינת-ישראל. למעשה, אחוז ניכר בקרב הנוער הישראלי אינו יודע כלל לשם מה הוא חוגג מדי שנה את יום-העצמאות.

זו אינה אשמתם. אם יש כתבי-אישום בתשובות המפורטות להלן, הרי הוא מכוון נגד מערכת החינוך המפגרת והלקויה, המצמיחה דור שיהיה בקי אולי במה שהתרחש בבריאת העולם או בגלות ספרד, אך לא יהיה לו מושג איך הוקמה המדינה בה הוא חי, ומי היו הדמויות המרכזיות שהשתתפו בהקמתה של מדינה זו.

כסף והקים שם ישוב יהודי." (יואל מזרחי, 13, תלמיד כיתה ח' בבית הספר הירדן, בשכונת התקווה).

● **"בלפור היה רופי, חוזה מדינת ישראל."** (יגאל הורוביץ, 10, תלמיד כיתה ד' בבית הספר תלנורדון).

מה זה נילי?

● **"זה האירגון של נילי אהי רונסון."** (אריה בראילובסקי, 13 וחצי, תלמיד כיתה ח' בבית הספר יהודה הלוי).

● **"אוניה שעוננת בנמל חיפה."** (ארז נידיק, 10 וחצי, תלמיד כיתה ד' בבית הספר גרץ).

● **"זה היה אירגון שנלחם נגד השלטון הבריטי שהיה בארץ. הם**

אתי דלנה יגאל הורוביץ

שמו מוקשים, פיצצו רכבות ומוטי ענים ועשו להם צרות." (אהרון כהן, 14, תלמיד כיתה ח' בבית הספר הירדן ב' שכונת התקווה).

● **"זאת היתה מחתרת בתקופת הפלמ"ח נגד האנגלים."** (יורם בוכסנבוים, 17, תלמיד הכיתה השישית ב' בית הספר אורט באב"כביר).

● **"זאת מחתרת מיומן האנגלי לים שניסתה להעלות יהודים שלא נתנו להם לעלות ארצה. חנה סנש היתה אחת הגיבורות של המחנה רת הזאת."** (ירדן בן שחר, 11 וחצי, תלמיד כיתה ו' בבית הספר לדוגמא ע"ש הנ"ר ייטה סולד, יליד הארץ).

מה זה אירגון "השומר"?

● **"אירגון שמירה מפני פני דאיון בתקופת האנגלים."** (מאיר אור חנה, 16, תלמיד הכיתה השישית בבית הספר אורט בבתיים, יליד הארץ).

● **"זה אירגון השייך לשומרי הצעירה. הם רצו לבנות חברה מי שלהם, כמו חיפים."** (ארז נידיק, 10, תלמיד כיתה ד' בבית הספר גרץ).

● **"זה אירגון שתפקידו היה להגן על עם ישראל מפני מעשי**

יוסי אפריון ירון בן שחר

שוד ורצח." (גדעון בביוף, 12, תלמיד כיתה ו' בבית הספר תלנורדון).

● **"זאת היתה תנועת שמירה בשנת 1947."** (מנחם כהן, תלמיד הכיתה השביעית בבית הספר למכונאות מטוסים ב' בתיים).

● **"קבוצה בעלת דעות פוליטיות משלה, בזמן המחברות שי מרדו באנגלים."** (ירדן בן שחר, 11 וחצי, תלמיד בית הספר לדוגמא).

מה זאת "דרך בורמה"?

● **"זאת הדרך שנמללה מ-בורמה לסין"** (מרדכי דקל, 10 וחצי, תלמיד כיתה ה' בבית הספר יהודה הלוי).

● **"זוהי הדרך שנכנתה אחרי המלחמה בין תל אביב ליפו"** (מתי,

ידיה וולפד רוני והב

10 וחצי, תלמיד כיתה ה' בבית הספר יהודה הלוי).

● **"זאת הדרך בגבול הודו-סין, שיש שם כעת מלחמות בין צפון קוריאה לבין דרום וייטנאם"** (ויקטור נגרי, 12, תלמיד כיתה ו' בבית ספר גורדון בחולון).

● **"דרך שמשמשת להעברת נשק בין שני ישובים"** (משה דבש, 17, תלמיד הכיתה השביעית בבית הספר הגבעה).

מה זאת הסוכנות היהודית?

● **"זה אירגון שעושה הפגנות ושם פצצות בשגרירויות הררי-סיות."** (שמואל ובר, 9 וחצי, תלמיד כיתה ד' בבית הספר גרץ).

● **"זאת אגודה שעוזרת לי משותקים, ליתומים ולנכים."** (רות

רות שגום דורון דבורין

שלום, 14, תלמידת כיתה ד' בבית הספר חלץ בחולון).

מי היה דויד בן-גוריון?

● **"הוא היה שר בממשלה אחרי מלחמת העצמאות. אחריכך**

נאלצו לעזוב את הארץ ואז היה דים הכריון על הקמת מדינת ישראל." (יעקב גנדי, 20, יליד הארץ, סיים בית ספר עממי).

● **"הבריטים באו וכבשו את הארץ מהרומאים. אחר כך באה ישראל וכבשה את הארץ מהבריטים."** (בנימין ירגן, 13, תלמיד כיתה ו' בבית הספר עמיאל).

● **"העצמאות ניתנה לישראל כפרס, לאות זיכרון על שהיהודים ניצחו במלחמה."** (רוני והב, 15 וחצי, תלמיד כיתה ח' בבית הספר החייל ביד אליהו).

● **"העצמאות הושגה מהתוריים על ידי הצהרת בלפור."** (דליה טמירה, 17 וחצי, בית הספר למינהל ומסחר בחולון).

● **"האו"ם החליט להקים את מדינת ישראל בשל המאמצים שי עשו הסוכנות היהודית, משה שי רת, אבא אבן ואבא הלל סילבר. המטרה היתה לתת מיקלט לפליטי השואה."** (דוד יעקובסון, 16, תלמיד הכיתה השמינית בתיכון עירוני א').

● **"צורת המישטר בארץ לא היתה טובה. האנגלים שלטו בי ארץ ולא שפטו בצדק בין היהודי**

מראות תשי"ח: חיל-הפרשים שהוקם נסיונית בצה"ל

מצמלם צילומי-ראווה באימונים במאסמ"ה הבושרת

הוא מת." (יוסף אפריון, 12 וחצי, תלמיד כיתה ו' בבית הספר ברושים בראת אביב).

● **"הוא היה ציוני שפעל הרבה למען הקרן הקיימת!"** (צבי לבי, 11, תלמיד כיתה ה' בבית הספר אוסישקין בצפון תל אביב, יליד גרמניה).

● **"הוא היה הנשיא אחרי הקמת המדינה. לפני זה הוא היה מפקד בצבא ופיקד על חיליה אוויר. לפני שהיה נשיא הוא היה גם שגריר ישראל."** (אסתר גטניו, 12, בית הספר הערבה, חולון).

● **"בן-גוריון היה פעם ראש הממשלה. הוא היה סולל כבישים ודרכים."** (בנימין ירגן, 13, תלמיד כיתה ו' בבית הספר הדתי עמיאל בשכונת התקווה).

● **"שמעתי שהיה איש כזה, אבל עוד לא הגענו בבית הספר ללמוד מה הוא עשה."** (דורון דבורין, 12, תלמיד כיתה ו' בבית הספר גורדון ב' חולון, יליד הארץ).

דים והערבים. הערבים הציקו לי יהודים ושדרו אותם. אז פרצה מלחמה ולקחנו עצמאות." (אליהו ממל, 11 וחצי, תלמיד כיתה ח' בבית הספר יהודה הלוי).

● **"היהודים סבלו הרבה מאוד בגולה עד לפני 22 שנים. אז הם החליטו להילחם וכבשו את הארץ**

דוד יעקובסון אליהו ממל

שהיתה חלק מאנגליה. תוך שבו עיים ניצחנו גם את האנגלים וגם את הערבים." (יוסי אפריון, 12 וחצי, תלמיד כיתה ו' בבית הספר ברושים ברמת אביב).

איך הושגה העצמאות של מדינת ישראל?

● **"המנדט הבריטי נתן לנו את העצמאות כי יכשנו ביצות."** (אברהם שריק, 16, תלמיד הכיתה השישית בבית הספר אורט בבתיים, יליד הארץ).

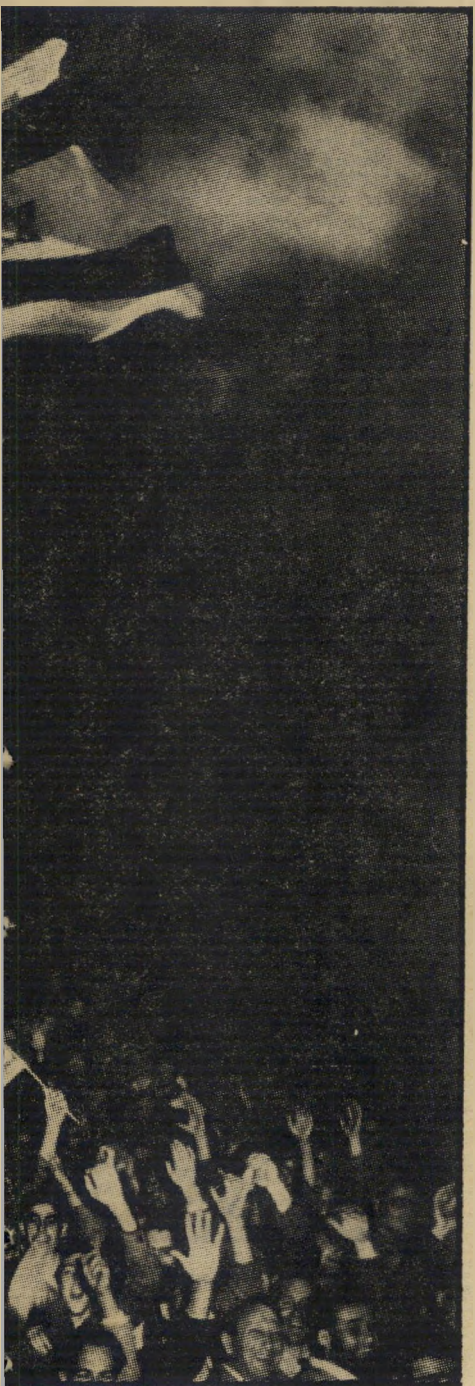
● **"היהודים היו בכל הארצות. כל ארץ לא הסכימה שיגורו אצי לה יהודים. היהודים החליטו אז שיתנו להם מדינה והאנגלים נתנו להם את ישראל."** (ניסים פרגה, 16, תלמיד הכיתה השביעית בבית הספר אורט ב' אב"כביר, יליד הארץ).

● **"קודם היו כאן הבריטים. הם כבשו את הארץ מישראל וי שלטו כאן עשר שנים. הרצל הוי ציא אותם מהארץ וגירש אותם מכאן."** (בנימין סולימאני, 12, תלמיד כ' תה ו' בבית הספר עמיאל בשכונת התקווה).

● **"היהודים נלחמו באנגלים והשיגו את העצמאות. אחרי הקריבות שהיו בירושלים האנגלים**

לפני 23 שנים ירד הדגל האגדל בלפור נתן לה

● **"שנתיים וחצי"** (אורלי פייב, 13, תלמידת כיתה ד' בבית הספר גרץ ב' צפון תל אביב).

● **"מלחמת העצמאות נמשכה מספר שבועות בסך הכל. הישרי אלים ניצחו את המצרים מהר ו' כבשו מהם את סיני."** (יעקב גנדי, 20, יליד הארץ, סיים 8 כיתות של בית ספר עממי, לומד טבחנות, תושב שכונת התקווה).

● **"מלחמת העצמאות נמשכה שישה ימים!"** (אמנון לקש, 15, יליד הארץ, תלמיד הכיתה החמישית בבית הספר אורט בחולון).

ונהיה עיוור. אז שמו לו בעין דבר שחור ועשו אותו לרמטכ"ל" (בני ימין סולימני, 12, יליד הארץ, תלמיד כיתה ו' בבית הספר הדתי עמיאל בשכונת התקווה).

● **"ארכיאולוג"** (ספי מור, 10, תלמיד כיתה ד' בבית הספר גרץ).

● **"לא יודע!"** (שמיר נקש, 11, תלמיד כיתה ה' בבית הספר יהודה הלוי).

מה זה "הספר הלבן"?

● **"ספר שכתב תיאודור הר" צל ובו חוקי המדינה."** (אריה ברנע, 19, תושב גבעתיים).

● **"זה ספר החוקים של ברי"**

דליה סמירה נעמי ויסגלס

● **"טניה"** (אריה בראילובסקי, 13 וחצי, תלמיד כיתה ח' בבית הספר יהודה הלוי בתל אביב).

● **"זה ספר חוקים שהיו בארץ ישראל לפני קום המדינה, בו היה כתוב מה שהיהודים יעשו. אלה היו חוקים לרעת היהודים. אסרו עליהם להתפלל בכתיבנסת, ו' הכריחו אותם לנסוע בשבת ולחלל את השבת."** (חנה עובדיה, 13 וחצי, תלמידת כיתה ח' בבית הספר גורדון, חולון).

● **"ספר שכתב סופר אנגלי על ארץ-ישראל."** (ויקטור נגר, 12, תלמיד כיתה ו' בבית הספר גורדון בחולון, יליד הארץ).

אברהם יעקב יואל מזרחי

תלמיד כיתה ו' בבית הספר גורדון בחולון, יליד הארץ).

● **"זה ספר שמספר על תולדות מדינת ישראל."** (נעמי וייסגלס, 11, תלמידת כיתה ה' בבית הספר תל-נורדי בצפון תל אביב).

● **"זה הספר האנגלי שעליו מבוססים החוקים הישראליים. לא זוכר מי כתב את זה."** (אברהם שריי, 6, תלמיד הכיתה השישית בבית הספר אורט בבתיים, יליד הארץ).

● **"זה קובץ החוקים של ה' ממשה המנדטורית, שאסרו ה' יישובות יהודים על הקרקע בארץ ישראל."** (יונתן פוגל, 17, תלמיד הכיתה השביעית בגימנסיה הרצליה).

● **"הספר שבו הוכרז על הק' מתה של מדינת ישראל"** (אבי בינ, 16, תלמיד הכיתה השישית בבית הספר תע"ד בתל אביב).

אדרד לוי ספי מור

כמה זמן נמשכה מלחמת העצמאות?

● **"שנתיים"** (נעמי וייסגלס, 11, תלמידת כיתה ה' בבית הספר תל-נורדי בצפון תל אביב).

מי זה משה דיין?

● **"משה דיין היה הרמטכ"ל במלחמת העצמאות."** (שלמה אלתר, 15 וחצי, יליד ארצות-הברית, עלה לארץ ב' 1965, תלמיד כיתה ח' בבית הספר גורדון בחולון).

● **"משה דיין היה קצין אנג' לי, שנלחם נגד הערבים והברי"**

שלמה אלתר שמיר נקש

טים. הוא היה הרמטכ"ל במלחמת העצמאות וגייס את האנגלים שיעזרו לנו להילחם נגד הערבים."

(בנימין ירגן, 13, יליד הארץ, תלמיד כיתה ו' בבית הספר הדתי עמיאל בשכונת התקווה).

● **"משה דיין היה שריהחקלי אות במלחמת העצמאות!"** (עוזי חד, 17, תלמיד כיתה י"ב בבית הספר ערב קוגל, בחולון).

● **"משה דיין התפרסם בזכות זה שנלחם בגרמנים. אין לו עין כי ערבי אחד ירה בו."** (מזל דנ, 9 וחצי, תלמידת כיתה ד' בבית הספר כביד ב' בתים).

● **"משה דיין היה רמטכ"ל. הוא נפצע בסיני כאשר נפל לכור"**

וחתם על חוזה המדינה,

ובגין מקיבוץ פלמ"ח פוצ

שמשון/ שהיו חיילים שפעלו בי לילות נגד הבריטים. (אמנון כהן, 14, תלמיד כיתה ח' בבית הספר דובנוב בתל אביב).

זה שהדליק את הלפידים בזמנות של שועלי שמשון, שהציר תו את שדות התבואה של הפלתיים ברצועת עזה. (ספי מור, 10, תלמיד כיתה ד' בבית הספר גרץ בצפון תל אביב).

הוא היה מפקד, ההגנה לפני מלחמת העצמאות. (מיקי קס, 17, תלמיד כיתה י"א בבית הספר אורט סינלובסקי, ילד הארץ).

התורכי בנמל אשדוד,

דצל את הספר הלבן

במה עזרה ארצות-הברית לישראל במלחמת תש"ח?

ארצות-הברית לא עזרה לנו, אבל קצין אמריקאי בשם אורד וינגייט הגיע לארץ כיוזמתו הפרטית, אחרי שהצדיק את המלחמה והקים את הפלמ"ח. (יונתן

מרדכי דיקון **משה רבין**

פוגל, 17, ילד הארץ, תלמיד הכיתה השביעית בגימנסיה הרצליה בתל אביב).

ארצות-הברית שלחה בי מלחמת העצמאות חיילים להילחם בשביל ישראל וגם הרבה נשק. היו בארץ אז אלפי חיילים אמריקאיים, אולי 5000. (חנה עובדיה, 13 וחצי, תלמידת כיתה ח' בבית הספר גורדון בחולון, ילדת הארץ).

כחתחלה, כשהגרמנים הריגו יהודים, ארצות-הברית לא עזרה. אבל כשקמה המדינה, עזרו האמריקאים הרבה למדינת ישראל במלחמה. (ניסים פרגה, 16, ילד

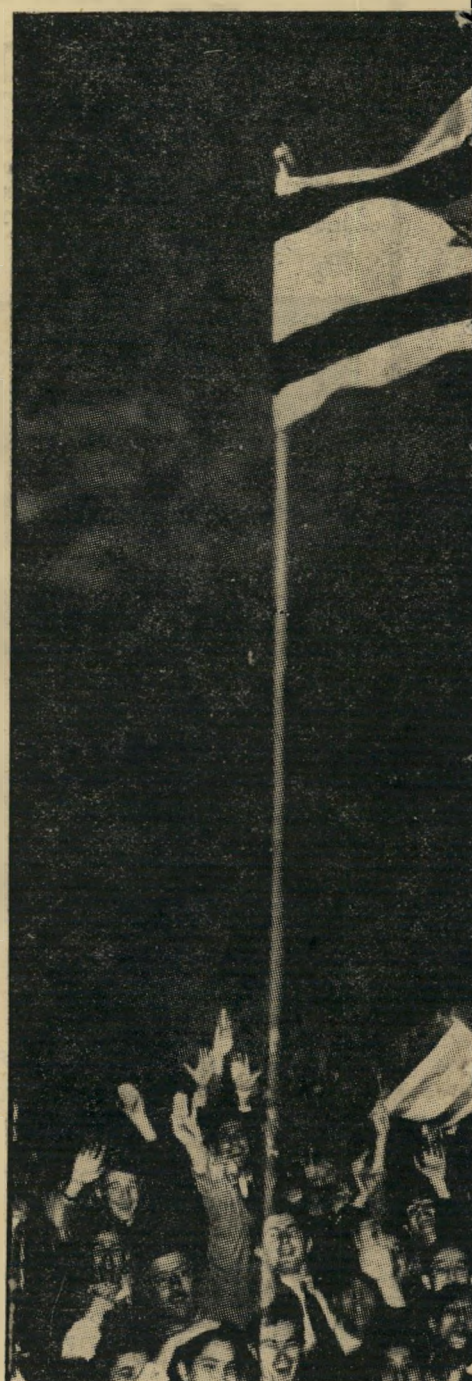

זאק בידננדר **עוזי הררי**

הארץ, תלמיד הכיתה השישית בבית הספר אורט באבוקביר).

מי היה הרוזן ברנדוט?

היה מאנגליה. היה לטובת היהודים בזמן המלחמה. (עמוס

ואז נלחמה ניל"ב בערבים

בתים בעזרת האנגלים

שמואלביץ, 12 וחצי, מבית הספר גורדון, חולון).
הוא נתן הצעה לגבולות של המלחמה בין ישראל למצריים. (אמנון כהן, 14, בית הספר דובנוב, כיתה ח').

הוא היה צייר צרפתי, שי עזר לישראל בזמן מלחמת העצמאות. (ויקטור נגרי, 12, כיתה ו', בית ספר גורדון, חולון).

תרם לישראל כסף בזמן המלחמה לעצמאות. (אורלי פייב, 13, כיתה ז', בית הספר גרץ).

כמה יהודים יש בעולם?

10 מיליון. (אמנון כהן, 14, כיתה ח', בית הספר דובנוב, תל אביב).

26 מיליון. (יעקב לוזר, 13,

אזינן שטיקלר **מרדכי דיקון**

כיתה ז', בית הספר הירדן, שכונת התקווה).

8 מיליון. (דבורה שמיר, 17, י"א תיכון עירוני ט', יד אליהו).

14 מיליון. (יעקב גרונגלר, 11, כיתה ה', בית הספר יהודה הלוי, תל אביב).

7 מיליון. (דורית סירני, 16 וחצי, י"א מינהל ומיסחר, תל אביב).

37 מיליון. (מרדכי דקל, 10 וחצי, כיתה ה', בית הספר יהודה הלוי).

20 מיליון. (אביבית פלקון, 13, תלמידת כיתה ז' בחטיבת הביניים בגימנסיה הרצליה).

53 מיליון. (אילן סטיקלר, 11, כיתה ה', בית הספר הנשיא, בתים).

מה היה "מיבצע קדש"?

זה היה במלחמת השחרור.

ויקטור נגרי **א. קסטוריאנו**

רור (גרשון ברוקס, 16, ילד הארץ, עובד בסולל בונה, תושב חולון).

נמשך שלוש שנים לפני מלחמת השחרור. זאת המלחמה של הצנחנים. (אסתר גטניו, 12, כיתה ו', בית הספר הערבה, חולון, ילדת הארץ).

לא שמעתי. אני לומדת בכית-ספר דתי. (אילנה קסטוריאנו, 10, כיתה ד', בית הספר התחיה, רמת יוסף).

מלחמת סיני - לפני קום המדינה לא היה מספיק מקום לי התקיים ולא היו חלקות אדמה, לכן לחמו כדי להשתחרר מהאניגלים. (יעקב לוזר, 13, כיתה ז' בבית הספר הירדן, ילד פרס, 7 שנים בארץ).

היהודים לחמו נגד הערבים. רצו שחרור. היהודים ניצחו. (אברהם כהן, 14, הירדן, שכונת התקווה).

הערבים אמרו שילחמו עד החייל האחרון. הם ירו על ירד שלימים. (אורן נידף, 10, כיתה ד', בית ספר גרץ, תל אביב).

מה היה הפלמ"ח?

פלוגות לוחמות ב-1947. (אברהם שריק, 16, כיתה י"א אורט בתים).

ארגון ערבים בזמן קום הי

מדינה (ויקטור נגרי, 12, כיתה ו', בית ספר גורדון, חולון).

גדוד בישראל (אלון ממו, 11,

אסתר גטניו **גרשון ברוקס**

וחצי, כיתה ה', יהודה הלוי, תל אביב).

לחמו בלוד ורמלה נגד הי ערבים. (יואל מזרחי, 13, כיתה ח', שי כונת התקווה).

קבוצת נוער, שהיו מפיציצים כל מיני בנינים של חבריי

טיים (בנימין ירגה, 13, כיתה ו', בית ספר עמיאל, שכונת התקווה).

זה היה קיבוץ, שנלחמו לי שחרר את הארץ. (יעקב סלזר, 13, כיתה ז', בית הספר ירדן, תל אביב).

ארגון מסועף להגנה. הי זרוע הצבאית של ההגנה. (אלדד לוי, 17, כיתה י"א, גימנסיה הרצליה, רמת גן).

הפלמ"ח היו ערבים. (עמוס שמואלביץ, 12 וחצי, כיתה ו', בית הספר גורדון, חולון).

מי היה יצחק שדה?

המפקד הראשון של צה"ל. (עוזי הדרי, 17, בית הספר קוגל ערב, חולון).

חנה עובדיה **אמנון כהן**

רמטכ"ל (אמנון כהן, 14, כיתה ח', בית הספר דובנוב, תל אביב).

על שמו הוקם רחוב יצחק שדה. (מרדכי דקל, 10 וחצי, כיתה ה', בית הספר יהודה הלוי, תל אביב).

האמין הראשון, שיצא לי מלחמת העצמאות. (רוני יהב, 15 וחצי, בית הספר החיל, יד אליהו).

מפקד הצבא הבריטי בזמן שכבשנו את הארץ. (חנה עובדיה, 13 וחצי, כיתה ח' בבית הספר גורדון, חולון, ילדת הארץ).

ראש האצ"ל בזמן מלחמת העצמאות. (אמנון לקס, 15 וחצי, כיתה ט' בבית הספר אורט, חולון).

זה מפקד ההגנה ב-1948. בזמן המחתרת היה מפקד גדול נלחם בבריטים. (אברהם יעקב, 19, שכונת התקווה).

במברג שלוף, ניסה שמואליק קראוס להפשיט את מכנסיו של אריק איינשטיין, האיר מחדש את השערורייה הציבורית של הגשת עזרה רפואית לעצורים הזקוקים לה

הוא צפוי למאסר של תקופת זמן דומה. מלבד העילה המשפטית הטובה, הופעל גם לחץ. ידיד אישי של שמואליק קראוס, שמע מגיוזי כי שמואליק ששהה כמעט כל תקופת מעצרו בכלא רמלה, סופג מכות רצח מן הסוהרים. בתגובה על כך, שחר אותו ידיד את עורך-הדין גניהר. מעשהו הראשון של גניהר היה להתקשר לכלא רמלה, לבקש לראות את לקוחו החדש. פנייתו זו, שהוגשה ביום השישי, ערב ליל הסדר, נענתה בשלילה. גניהר הנועם לא היסס, סנה עוד באותו ערב, לחבר כנסת מסויים, ביקשו להתערב בעניין. אותו ח"כ קם משולחן הסדר, סנה לשר המשטרה שלמה הילל, הקים גם אותו משולחן הסדר. לאחר דקות מספר, הודיע השר לח"כ כי שוחח עם כלא רמלה, ומשם מסרו לו ש-קראוס מרגיש טוב, משתתף בסדר יחד עם כל שאר האסירים.

יום ראשון, כאשר הצליח גניהר סוף סוף להיפגש בפעם הראשונה עם לקוחו, גילה שידו של שמואליק נתונה בגבס. כתוצאה מהלחצים שהופעלו על התביעה הכללית בירושלים, הסכימה זו לא להתנגד לשיחרורו של שמואליק בערכות. כך יים לאחר שהוגשה הבקשה לשיחרור ובערכותה (על סכום של 4,500 ל"י) של המשוררת מרים ילן-שטקליס, שוחרר שמואליק מכלאו. זה היה ביום השני בבוקר. יומיים בלבד

שזמן ההקלטה שלנו נגמר כבר בין כה, לקחנו את החפצים והסתלקנו. אחרי הדואים, אמור היה להיות תורו של אריק איינשטיין להקליט. היה זה אז שאירעה הסצינה בין שמואליק ואריק. בינתיים, הגיעו שש גיידות שהוועקו על ידי מנהל האולפן. השוטרים הופתעו לראות את שמואליק. הם לא ידעו כלל שהוא שוחרר ממעצרו, האמינו שהוא עדיין בכלא. שמואליק עלה על הגיידות ללא התנגדות, השאיר מאחוריו את גיוזי, רסיסי תמונה, וחברים מזועזעים.

עזובם של ידידיו של שמואליק, ש-הרי הסיפור הגיעו אליהם במהירות, נבע מצובדה אחת ויחידה: העובדה, ששמואליק שוחרר לרחוב סתם כך, ללא כל ניסיון לעזור לו במצוקתו. שהשלטונות, שמצאו לנכון לכלוא אותו, לא מצאו לנכון להגיש לו, לא בעת מעצרו ולא לאחר מכן, את העזרה שהוא כה זקוק לה, הותירו אותו להיאבק עם בעיותיו לבדו.

שכן שני הצדדים — גם מעריציו, וגם אלה ששונאים אותו — מסכימים כי שמואליק הוא כישרון גדול, ושלא להגיש לו עזרה במצבו הנוכחי — זה ממש פשע. כאשר ישב שמואליק במעצר, היה מצלצל מדי פעם לידידיו. מאורי זוהר ביקש שיש-מור עבורו על בתו הקטנה. לאחרים היה מצלצל כדי לקלל אותם, להשמיץ, להקניט.

„רוצים להקליט!“ שמואליק קראוס וגיוזי כץ (במכנסיים לבנים) חוללו סערה בבמה הישראלית, כאשר הגיעו ביום הרביעי האחרון לאולפני ההקלטה קולנוע. כאשר הסביר מנהל האולפן לשמואליק כי איננו יכול למלא את בקשתו, מאחר שזמני ההקלטה מסוריינים כבר לחודש מראש, התרגז שמואליק, הבריח משם את צמד הדואים — כשהם עדיין לבושים — ואת אריק איינשטיין — בלי נעליים, וכמעט בלי מכנסיים.

הקרב

ער

המכנסיים

י כולת לחתוך בסכין, את המתח, עד כדי כך הוא היה דבר מוחשי. הסצינה באולפן ההקלטות של אולפני קולנוע, ברחוב ברכובא בת"א, ביום השלישי האחרון ב-צהריים, היתה אימתנית — וטראגית: שמואליק קראוס, אחד הזמרים והמלחינים המוכשרים ביותר בארץ, עמד מתח מול אריק איינשטיין, אחד הזמרים המוכשרים ב-ארץ — ואיים עליו במברג שלוף: „תוריד את המגפיים“, אמר לאיינשטיין — ידידו ושותפו, אשר יחד איתו עבר כבר חוויות סוערות לא מעט. „אלה המגפיים שלי“, צבי שיסל, ארגנו של אריק, יעץ לו ב-שקט להישמע לשמואליק. אריק הוריד את המגפיים. „ועכשיו — את המכנסיים“, הורה שמואליק.

מספר בני אמדורסקי, מצמד ה-דואים, שעסק במקום בהקלטה, כאשר שמואליק נכנס:

„לא ראיתי דבר כזה בחיי. שמואליק התפרץ לאולפן כמו רוח סערה. קילל את כולנו באביאבנו, שיצא עשן. הוא תפס תמונה מהקיר, ניפץ אותה לריצפה. גיוזי התחילה לאסוף בשקט את השברים. זה היה מחזה מאוד עצוב, לראות את שניהם.

„שמואליק דרש מאיתנו להסתלק משם. הוא אמר שהוא רוצה להקליט עכשיו. מאחר

בשלב זה התעורר אריק מקיפאונגו, תפס זינוק-אימים, וגמלט לרחוב כל עוד נפשו בו — יחף, אך לפחות לא בלי מכנסיים. התקרית החלה למעשה יום קודם לכן, כאשר שמואליק קראוס, ששוחרר רק יומיים

הקורבן

אריק איינשטיין חיכה לתורו להקליט, כאשר שמואליק קראוס הנרגז התייצב מולו עם מברג ביד, דרש ממנו להסיר את מגפיו. כאשר נשאר אריק יחף, הורה לו שמואליק להוריד את המכנסיים. אריק נמלט לרחוב כל עוד מכנסיו עליו, שמואליק הוכנס לגיידות שהועקה למקום, ואשר שוטריה לא ידעו כלל כי שמואליק שוחרר לא מכבר ממעצרו בכלא רמלה, שם ישב כארבעה חודשים על הכאות והתפרעות.

לאחר מכן — נעצר שוב, בעקבות פרשת המכנסיים.

סיפורו של שמואליק — איננו רק סיפורו האישי. בגלל היותו של קראוס דמות ציבורית מעניינת, זכה סיפורו לתשומת-לב מירבית. אלא שזהו גם סיפורם של ישראלים רבים אחרים — שסיפוריהם אינם זוכים ל-סיקור בעיתונות. מאות ואלפי אזרחים, ה-נמצאים במצבו של שמואליק, נזקקים לעזרת רופא באופן דחוף — ולא לבית-כלא. אלא שרופא הם אינם מקבלים. להושיב אנשים כאלה בכלא — הרבה יותר זול. טיפול רפואי רציני עולה יותר מדי.

הנסיון להגיש עזרה רפואית לנזקקים ב-מיסגרת בתי-הכלא — הינו לא רק חזק עזוב, אלא שערוריה מועזת. האגף הפסיכיאטרי בכלא רמלה למשל — הכלא בו ישב שמואליק — הוא מאורת נחשים נוראה, איומה לא פחות מזו שתוארה בסרט בשם זה. נזקומנים משתוללים ושואגים, מסורפים מתפרצים 24 שעות ביממה — כזהו המקום שנועד להחזיר לאדם מעורער את בריאותו הנפשית.

כולם כאחד קיבלו כל זאת באהבה, דאגו רק לדבר אחד: באיזו צורה אפשר לעזור לחברים. כששוחרר, בפתאומיות, וגרם לסצינה באולפן, הרגישו רבים שהיתה זו לא במעט אשמת אלה שהזניחו והתעלמו ממצבו.

ס פור שיחרורו של שמואליק היה פרשה בפני עצמה. הסביר עורך-דינו אוריאל גניהר:

„היתה עילה מישפטית לשחרורו. אם נת-עלם מהפסקה קצרה, ישב שמואליק בבית-הסוהר למעלה מארבעה חודשים. הוא מחכה למשפט על שתי עבירות: החזקת חשוי, והחזקת רובה ללא רישיון. העונש המקסימלי על שתי עבירות אלו הוא שנת מאסר. הנוהג הוא שנותנים חצי מן העונש המקסימלי. הוא צפוי אם כן לעונש של שישה חודשי מאסר. זה אבסורד לעצור אדם בכלא לתקופה של למעלה מארבעה חודשים, כאשר

• הוא נתפס כשברשותו, לדברי המשטרה, החשיש והרובה. בכפר הערבי נבי סמואל.

במדינה

מיעוטים

קלפים, נשים וזיופים —
בין כותלי הכנסייה

בשלב ראשון, האשימו אותו אנשיו בכך שהוא מבלה עם נשים ומשחק קלפים. הם ידעו אף לציין כי יש לו ידידה בשם ל. א., אשתו של נהג מונית יפוואי.

לגבי סתם אדם מן הישוב, היתה זו האשמה משעשעת. לגבי הבוס הגדול של העדה הארמנית בישראל, הפאטריארך בארדרי אן, היתה זו האשמה חמורה.

המאשימים הם קבוצה גדולה מבין אנשי העדה הארמנית בישראל, שמוה שנה וחצי מנהלים מלחמת חורמה נגד אביהם הרוחני, הפאטריארך, וסגנו, הבישוף אגמיאן. לטענתם, מתכנן אבי הכנסייה למכור את רכושה של העדה בישראל — רכוש הכולל בין

ARMENIAN PATRIARCHATE PAYMENT ORDER NO. 233		
Bureau have the honour to present to		
counts:		
20,985	9,995	
64,290	21,430	
23,380	23,380	
76,660	76,660	
Total : 131,465		

חשבון 233 לפני הזיוף —
חצי מיליון

ARMENIAN PATRIARCHATE PAYMENT ORDER NO. 233		
Bureau have the honour to present to		
counts:		
569,700	189,900	
364,290	121,430	
183,380	183,380	
176,660	176,660	
Total : 671,230		

ואחריו —
תוספת

THE COMMON TECHNICAL BUREAU FOR THE REPAIR WORKS OF THE CABLES OF THE WESTERN TELEGRAPH		
The Bureau of the Common Technical Bureau have the honour to present to the		
following account:		
COPE OF MATERIALS	10	189,900
LABOUR	14	121,430
COPE OF MATERIALS	10	183,380
LABOUR	10	176,660
Total		671,230

הדגמת צורת הזיוף
פיקוח גם על עסקי שמנים

היתר מיבנים ופריטים בעלי ערך היסטורי שאין לו תחליף. השבוע, יצא ועדה הפעולה של הלוחמים בהאשמה הרבה יותר חמורה: שמישהו מסוים, שאת שמו לא היססו המאשימים לציין, מזייף מזה שנים מיסמכים של הכנסייה, מגיש קבלות על הוצאות לא נכונות, גורף בדרך זו מיליוני ל"י.

בגלל שיר זה

התפטרו שני עורכי

תוכנית הרדיו

„טיפול שורש“:

נרקיס

מלך

הביצה

משורר אלמגור

במקום נרקיס — נרקיסים

היה היה נרקיס קטן אחד אלוף בצה"ל, נרקיסון נחמד נשכח מלב ובמרכז עמד כשהמרכז היה עוד קצת בצד אך במלחמת ששת הימים יצא לקרב מוקף בצלמים ובעוד האחרונים פוקדים על אש דאג הוא גם לפילמים ולפלש וכל העם הביט בו כחולם כי הוא ידע איפה להצטלם ושוב ושוב ללא כל שהיות נכנס בשער בין האריות.

היה היה נרקיס קטן אחד

אוה, עברו אותם ימים ותמו התמונות באלבומים ואז חיפשו לגבר ג'וב הולם חיפשו חיפשו בסוף מצאו שיטה המציאו את מחלקת הקליטה.

היה היה נרקיס קטן אחד

אך הוא תוך שתיים בלי תנאים ערך שש מסיבות עיתונאים הצלמים חייכו „קלייט לא רע

עוזי נרקיס (שמאל) בתמונה ההיסטורית משער האריות „עלייה זה עסק עם עתיד“

קולטים, קולטים, כל יום המון שליחים

וזה מה שאמרו לנו תמיד „עלייה זה עסק עם עתיד.“ היה היה נרקיס קטן אחד

התוכנית הסאטירית טיפול שורש היתה כצמח פורח במידבר הצחיח של תוכניות שידורי ישראל. היתה — מפני שהתוכנית עומדת להיגנו.

בגלל הצנוורה שהטילו מנהלי שידורי יש-ראל על קטע שאמור היה להיות משודר בשבת האחרונה, החליטו עורכי התוכנית, תרצה זנדברג ומאיר הרניק, להתפטר מן

הקטע שצוננר, שירו של דן אלמגור עוזי מלך הביצה, הוקלט בשבוע שעבר באולפן קול-ישראל בתל-אביב. עוזי לוי הקריא וה

מלחין יוסי מר-חיים ליווה אותו. סיום של רשות השידור ונפסל עלידם כי

טענה המנוחית שיש בו הוצאת דיבה. הודיעו על הפסילה לדן אלמגור. דן היה מוכן להתפטר, כתב גירסה מתוקנת, יותר כוללת, על נרקיסים רבים בביצה. גם ה

גירסה השנייה נפסלה — באותו נימוק. זה היה הקש ששבר את גבם של זנדברג והרניק, להם הובטח חופש פעולה בתוכנית

תם. הם ראו בפסילה פגיעה בחופש ה

סאטירה, הגישו את התפטרותם.

פס, מקומה, מי קנה אותה, ופרטים נוספים. למעשה, אין הפרשה כולה אלא ריב פנימי של אחת מעדות המיעוטים בישראל. אלא שאם נכונות ההאשמות, יכול האורח הישראלי לי ללמוד מכך — בפעם המי יודע כמה — מה קורה לגוף ציבורי הפועל ללא פיקוח מספיק. אפילו כשגוף זה עוסק בעסקי שמנים.

היה גם צליל נוסף בפרשה. צליל מוכר לישראלי למוד הביורוקרטיה המתנשאת. כשי נתבקש הפאטריארך בארדראן, האחראי על כל פעולות הכנסייה, להגיב על ההאשמות, ענה מאוד לגופו של עניין:

„אין לנו מה לומר. אולם יכולים לכתוב מה שאתם רוצים, ואנחנו לא נקוים לזה אפילו את תשומת-הלב המינימלית.“

כמעט כמעט כמו שר-התחבורה. והוא החל למכור אז הצהרות וכל ציוץ זכה לכותרות מסר סטטיסטיקה של ציפייה חזה גלים של עלייה צפה מאתיים אלף תוך שנה וטס לחו"ל במחלקה הראשונה ואז, כשטס, גילה הוא סוד עצום שיש דבר מה נעים גם לצילום. היה היה נרקיס קטן אחד

ואז הוא טס וטס כל הימים והוא קלט בשפע... רשמים ולפעמים חוזר ליום שלם למסור עוד הצהרה ולהצטלם אם העולים חשים קצת אי-נוחות סליחה, הבוס בלונדון בשליחות אולי בלונדון אין שום בעיות אך יש ב„מרקס-אנד-ספנסר“ חזיות היה היה נרקיס קטן אחד

ומה עושים כשש פתאום צרות? במקום אלפי עולים רק עשרות אז כל הנייר וכל סטודנט שהוא רושמים בתור עולה שרק ירבו ועוד מוסרים מייד בדיווחים מצב קשה, זקוקים לעוד שליחים אולי יש ירדנים מה הפלוגה שלא ראו בברודוויי הצגה אז מי אמר שלא קולטים אחים?

תחתון של החשבון המקורי, והדובקו על גבי חשבון ישן, שהיה באמת על-סך 671,230 דינרים. לאחר מכן צולם המיסמך המדובק. בתהליך הצילום, נעלמו קווי ההד-בקה. התוצאה היתה תצלום שנראה כשל חשבון מס' 233, — אלא שעל-סך 671,230 דינרים.

צליל צורם מוכר. לדברי המאשימים, הגישו המזייפים את החשבון המתוקן ובי פים המממנים את הכנסייה באירופה וב אמריקה. ולא רק אותו. לפי חשבונם, הס-תכמו כל הזיופים, עד היום, במיליונים ר-בים נוספים — עליהם הם וכונים להגיש פירוס מדויק.

כן יש בתייהם, לדבריהם, הוכחות המצ-ביעות על מכונית-הכתיבה שבה בוצעו הזיו-

חצי מליון במכה אחת. להוכחת אשמתם, הציגו הלוחמים שלושה מיסמכים מעניינים: הראשון היה חשבון שהוגש לכנ-סייה הארמנית, עבור תיקונים בבניין הכנס-ייה ביפו, על סך: 131,465 דינרים ירדניים. השני היה אותו חשבון עצמו — מספר 233 — כשהוא מסתכם הפעם, במפתיע, כי 671,320 דינרים ירדניים — תוספת של למע-לה מחצי מיליון דינרים. לדברי גרביד לוס-ראריאן, יושב-ראש ועד הפעולה, חשבון מוגדל זה הוא מזויף.

לוסראריאן היה גם מוכן להצביע כיצד בוצע הזיוף, הציג לשם כך מיסמך שלישי, בו נראה כיצד נחתכו הכותרות והחלק ה-

• כחמישה מיליון ל"י.

במדינה

משטרה

18, אלף ל"י נעלמו

אחרי חיפוש המשטרה

"בלשים של המדור המרכזי התפרצו ל- דירה, אחד שלף אקדה, אים עלי, וצעק על הבחורה שהיתה איתי בחדר: זונה, הסתלקי החוצה. אותי הוא שאל אם פתחתי בית זונות בבית."

כך מתאר תנאל קרור, מדרך ההגנה 40 בשכונת התקווה, את החיפוש שנערך בדירת אחיותיו, שם שהה.

איפה הכסף? אלא שלא על הסיגנון מתלונן קרור, החשוד בהחזקת ובמכירת רכוש גנוב. גם לא על כך, שלפי דבריו ער כו הבלשים את אותו חיפוש ללא צו-חיפוש — וללא הסכמתן של שתי האחיות, בעלות הדירה. ואפילו גם לא על כך שהבלשים סירבו לערוך רשימת החפצים שהוציאו מה דירה, כפי שהם חייבים על פי החוק.

תלונת הרבה יותר רצינית: "גיליתי ש- כספת שהיתה בדירה של אחותי — נעלמה אחרי החיפוש. היו שם 8,000 ל"י במזומן, ותכשיטים עתיקים בעשרת אלפים ל"י. עוד לא שמעתי על מקרה של התנהגות כזאת בשעת חיפוש — בצפון תל-אביב," אומר קרור. "ככה, מרשים השוטרים ל- עצמם להתנהג רק בשכונת התקווה."

סניגורו, שתבע ממשטרת תל-אביב להקים ועדת-חקירה בשאלת הכספת שנעלמה, נענה שעליו להשיג עדים, לשלוח אותם אל המדור המרכזי — שאת אנשיו מאשים קרור. הסניגור סירב לסגת, מתכוון לנסות להשיג את ועדת-החקירה בכל הדרכים החוקיות והציבוריות הפתוחות בפניו.

דרכי אדם

זלמן נשאר

בלי מכנסיים

מרסל זלמן חשב את עצמו תמיד לחתיך לא נורמלי. לדעת חבריו — לא כל כך ב- צדק. משום כך, התפלאו החברים כאשר הציג לפניו יום אחד חתיכה נאה ביותר, חיירת אמריקאית בשם מורין דל.

קסם מזל. זלמן, שתרחרר וגוץ, בעל פנים מלאי חסטים, המתנשא לגובה 172 ס"מ, יכול להיחשב, במיקרה הטוב ביותר, ללא-מכוער-מאוד. מורין, שתרחררת וקטנת קומה, אבל בעלת גיורה נהדרת ופנים מוש- כות, לא יכולה שלא להיחשב ליפהפיה. למרות זאת, נראה היה נמשכת אחרי קסמיו של מלטס היהלומים בן ה-26.

לידיו, גילה זלמן כיצד תפס את ה- חיירת בבוקר חורפי אחד בבריכת השחייה גורדון בתל-אביב. הבריכה היתה כמעט ריקה מאדם אותה שעה, והיה זה רק טבעי ששני השחינים הבודדים יפתחו ב- שיחה. זלמן פתח, תפס לעצמו חיירת. **טיוול לארצה"ב.** ולא סתם חיירת. גם עשירה, כפי שהתגלה. מורין, הנראית צעיר- רה יותר מ-37 שנותיה, לא התביישה לממן את בילוייהם המשותפים בדיסקוטקים, בתי- קפה וסוירים ברחבי הארץ.

לאחר חודש של חיים משוגעים בארץ, סיפרה מורין לזלמן כי קיבלה מיברק מ- עורך-הדין שלה, שעליה לחזור מיד ללוס- אנג'לס, בקשר למשפט בענייני עסקים שבו היתה מעורבת. אבל לא אסע בלעדיו. אין בעיות. זלמן לקח חופש, הגיע ללוס- אנג'לס. החילה המפוארת של ידידתו הגרו- שה רק הוכיחה עד כמה היא באמת עשירה. **יצא המרצע מאגן-השמן.** אלא ש- או אירעה תקלה קלה. מורין נתקעה בפר- שת המשפט, לא יכלה לחזור לישראל לפי- חות עוד חודשיים. אתה יודע מה? אמרה הידידה האוהבת למרסל, "מה תשתעמם פה בעיר כשאני עסוקה במשפט? קח את ה- פונטיאק שלי וסע לטיול לקנדה."

עם כוכבים בעיניו ועיניו בכוכבים, יצא מרסל צפונה, נוהג בפונטיאק הכחולה וה- מפוארת, ומברך את ריבוץ-עולם על מזלו. הוא הפסיק לברך, התחיל מקלל, ב- גבול חולית שוטרים לבושי אורחית, ש- כנראה ידעו מה הם מחפשים, ביקשוהו לסור עימם למוסך סמוך, החלו מפרקים את הפונטיאק לחתיכות קטנות, הוציאו לבסוף מאגן-השמן שבתחתית המנוע חבילה אטו- מה, שהכילה חמישה קילו הרואין. נסיונו- תי לשכנע את השוטרים כי ידו לא היתה במעל נתקלו בקשיים מסויימים, כאשר הת- גלה שמורין דל, שעל שמה היה רשום ה- פונטיאק ושכורה החילה, הוא שם מזוייף.

רחתי מבית-המשפט באמצע ה- משפט שלי. המשטרה מחפשת אחרי- אני מואשם באונס, גילה הצעיר המתולתל והרוה, בעל הקומה הבינונית, לכתב העולם הזה, אליו הופנה לאחר שהופיע ביום ה- רביעי השבוע במערכת, כיקס לדבר עם אחד הכתבים.

תוך דקות, פלט האיש, משה כהן (22), תושב נהה-שלום, סיפור מוזעזע — אשו- דמה לרומן מתח בלשי. בהתרגשות, כי- שהוא מעשן בשרשרת, סיפר כיצד נעצר כחשוד באונס, באוקטובר שנה שעברה — כיצד ישב בבית-הסוהר — ללא משפט — חמישה חודשים, עד שהצליח להשיג שיחרור בערבות — כיצד נמלט השבוע, תוך כדי מהלך המשפט המתנהל נגדו, לאחר שנמצא אשם, אך בטרם ניתן גור-דינו — כיצד נסע, לאחר שנמלט, אל הקורבן, שהאשימה אותו — כיצד זו הודתה מיד שאכן האשימה אותו לשווא, למרות שידעה בבירור כי לא הוא זה שאנס אותה — כיצד הסכימה ללכת למשטרה, להודות גם שם על האמת — כיצד סירבו השוטרים לקבל את עדותה.

אנשים הטוענים כי הם חפים מפשע, אינם נדירים במערכת העולם הזה. אולם נאשמים שברחו תוך כדי משפטם כדי לחפש לעצמם צדק — אינם תופעה של יום-יום. מה עוד, שכפיהם טענה כה חותכת — שהאשימה עצמה חזרה בה מעדותה. אנשים אינם נו- הגים לפברק סיפורים כאלה. הם יודעים עד כמה קל לגלות את האמת.

זה בדיוק מה שכתב העולם הזה עשה: הוא יצא אל ביתה של קורבן נסיון ה- אונס, שושנה אילון.

שם ציפתה לו הפתעה: המאשימה אישרה את סיפורו של הנאשם, הודתה — בנוכ- חות קרובי משפחתה — כי שיקרה, מסרה את עדותה זו גם בכתב-ידה.

חטיפה, נסיון לאונס

ומעשה-סדום

משפט, הצטייר מעשהו ש- משה כהן, הנאשם, כפי שפר- רם בכתב האישום, כרדהקן:

"בתאריך 25.10.1970 בחצות, ברחוב ה- מסגר מול דיסקוטק האריות, הזמינו הנאשם

"הוא"

ואחרים את המתלוננת שושנה אילון (18) לנסוע איתה במכונית.

המתלוננת הצטרפה לנאשם ולחבריו לאחר שהם הבטיחו לה כי יסיעו אותה לביתה ברחוב ינוס קורצ'ק 15 ביפו.

הנאשם הורה לנהג המונית אורי שלום

הפרסליט עורך-הדין חיים מיש- גב, פרקליטו של הנאשם שנמלט בשבוע שעבר באמצע מש- פט, מנסה כרגע לשכנע את לקוחו להס- גיר את עצמו, לשוב להתייצב בבית-המשפט.

לנסוע לשכונת-התקווה, במקום לכיוון ביתה של המתלוננת, וזאת חרף התנגדותה. הנאשם ואחרים הסיעו את המתלוננת נגד רצונה במונית אשר היתה נהוגה בידי אורי שלום

אופנת הפאות ליידי 101

- מבחר גדול של פאות משיער טבעי, בכל הצבעים, החל מ-101 ליידי.
- פאות משיער סינטטי משובח, בגזרת עורף מאורך, ניתנות לחבישה מצדה הקדמי והאחורי של הפאה.
- ריסים לעפעף העליון והתחתון של העין.

"ליידי 101" ת.א. דיזנגוף 101 ובחיות

פרסום מלניק

סניף: תל-אביב, רחוב בן-יהודה 73, טלפון 238450.

לצעירים, שלום —

הינכם דרושים לנו לחלוקת "הנידון" של אורי אבנרי, ב- מרכזי נוער ובבתי-ספר. שילחו לנו את כתובתכם ל- ת"ד 136, תל-אביב, עבור חוג הנוער של תנועת העולם הזה — כוח חדש.

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים להשיג בחנויות הספרים הגדולות

"White Label"

ויסקי סקוטי תמיד טוב, תמיד מעולה

"יוש", יבוא ושיווק בע"מ רח' דיזנגוף 269 ת"א טלפון: 446611

אנו מתלבשים באפנת "חדים"

במדים לא מוכרים סתם בגדים במדים תמצאו טיב ואפנה מקוריים המקדימים את כל האחרים!

מדיסט

רח' אלנבי 56 ת"א

שינוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

הוא

**ברח באמצע המשפט
על מנת להביא הוכחות
לחפותו מכל פשע —**

היא

**הצביעה עליו והודתה:
„האשמתי אותו לשווא!“**

ערה שושנה אילוז

באותו לילה ב־25 באוקטובר, כשהתחילו כל הצרות.
ביקשתי קרובה שלי ללכת איתי לבית של שושנה אילוז. באנו יחד אל שושנה ב־בית. האמא שלה והדודה שלה היו שם. אמרתי להן מדוע באתי.
זה היה להן כמו מכה מהשמיים. הן לא ידעו בכלל ששושנה התלוננה במשטרה על נסיון לאונס.
שושנה סיפרה לי שנאלצה לתת עדות

הלכתי הביתה. סוכם שלמחרת אני אחזור לבית־המשפט, להמשך המשפט.

כך אחד

ניסה לאנוס

כך ידעתי שאם אחזור, אני אבוד. ימ־כצאו אותי אשם. החלטתי לא לחזור, לגלות קודם את האמת. מה קרה באמת

נאשם משה כהן

והובילו אותה לכפר שלם. שם הוריד אותה הנאשם בכוח מהמונית וגרר אותה בניגוד לרצונה למגרש סמוך, כדי לקיים איתה יחסי מיניים בלתי חוקיים. הנאשם הפשיט בכוח את מכנסי המתלוננת ואת תחתוניה, וניסה על אף התנגדותה לבעול אותה.

אגב כן שיפשוף את אבר מינו באבר מינה של המתלוננת. הנאשם ניסה בכוח, ועל אף התנגדותה של המתלוננת, להחדיר את אבר

ששני גברים אנסו אותה. השוטרים הביאו אותה למקום בו הייתי שוכב, ואז סוכם שאני חשוד בנסיון לאונס, מפני שאת הי אשמים האמיתיים לא מצאה המשטרה.

ישבתי בכלא עד 16 במרס — כמעט חמי־שה חודשים. שוחררתי רק לאחר שעורר־הדין שלי, חיים מישבג, הוציא אותי ב־ערכות של 10,000 ל"ל. אבי הביא 3,000 ל"ל במומן, ועל היתר חתם התחייבות.

כִּי אָנֹכִי אוֹתִי!

„השוטרים הציעו לי להאשים אותו — אף על פי שהם ידעו שהוא בכלל לא אשם.“

לא נכונה במשטרה. היא גילתה שלא אני גיסייתי לאנוס אותה, אלה שני הבחורים האחרים שהיו איתנו במונית. כל אחד מהם ניסה לאנוס אותה בתורה, ולאחר שלא הצליחו, אחד מהם לקח אותה לשכונת־התקווה, לחדר שבו היו כמה גברים נוטפים. משם היא הצליחה לברוח, ובאה למשטרה איפה שסיפרה על מה שקרה לה.

שאלתי אותה מדוע היא הצביעה עלי דווקא. ענתה לי: הייתי בהלם. לא ידעתי מה קורה איתי. השוטרים לקחו אותי למגרש ששם התנפלו עלי השניים שניסו לאנוס אותי. אחרי זה נסענו לחפש את החור, אך לא הצלחתי למצוא אותו!

אחד השוטרים שאל אותה אם היא מכירה את השניים האחרים, והיא ענתה שלא. או הוא הציע לה להגיד שזה אני, והיא קיבלה את ההצעה.

אחרי זה, שושנה הסכימה לבקשתי ללכת למשטרה ולמסור עדות מחדש. היא הלכה למשטרה ביפו, והודיעה שרוצה להצהיר שאני לא גיסייתי לאנוס אותה, וכי האשימה אותי אז, בליל 25 באוקטובר, לאחר שאחד השוטרים הציע לה לבחור בדרך זו וכי לא אני הוא זה שאנס אותה.

השוטרים ביפו אמרו לה שהיא מבולבלת,

עִמוּת בַּרְהוּב

כתב העולם ה־זה מרסל זוהר בשיחה עם שושנה אילוז. בשיחה זו, ובמהלכה מאוחר יותר, אישרה שושנה את גירסת הנאשם, כי האשימה אותו על לא עוול בכפו.

ביום ראשון שעבר היה המשך המשפט שלי. השופט שאל אותי מדוע אני לא רוצה לגלות את השמות של שני הבחורים שהיו איתי כשנאנסה שושנה. הוא כעס עלי ש־אני מסרב עד הרגע האחרון להודות שאני גיסייתי לאנוס את שושנה.

ראיתי שככה, אמרתי לעורר־הדין שלי שאינני מרגיש טוב, ובהסכמתו של השופט

נהג המונית, לאחר שהוריד את שלי, שתי הצעירות והצעירה ליד המגרש הריק בכפר־שלם, הבין מה הולך להתרחש שם, מיהר לתחנת המשטרה הקרובה. השוטרים שחשו למקום בעקבות סיפורו, מצאו שם רק אדם אחד: את משה כהן, שרוט, מטושטש מסמים כפי הנראה, על האדמה. כי בינתיים, לאחר שניסו לאנוס את שושנה וניכסלו בכך, לקחו אותה איתם שני הי צעירים לדירה לא הרחק משם.

השוטרים אספו את כהן, הובילוהו למעצר. בינתיים, הצליחה שושנה להימלט, מיהרה למשטרה להתלונן. לאחר שסיפרה את סיפוריה והראתה לשוטרים את המגרש בו ניסו שני הצעירים לאנוסה, הובילוהו הי שוטרים לחאי־מצערו של כהן, הצביעו עליו ושאלו אותה אם זה אחד הגברים שנסע עימה במונית. גם לדברי כהן וגם לדברי שושנה, לא ערכו השוטרים מיסדר־יהוי, כנדרש בחוק.

מינו בפיהטבעת של המתלוננת. הוראות החקיקה לפיהן מואשם הנאשם: חטיפה לקיום יחסים מיניים בלתי חוקיים, נסיון לאינוס, מעשה מגונה בכוח, ונסיון לבצע מעשה סדום.

„הייתי שיכור וקצחתי כדורים“

במערכת „העולם הזה“, לאחר שנמדד מבית־המשפט, סיפר משה כהן את גירסתו שלו:

אני לא נגעתי בה. אני לא גיסייתי לאנוס את שושנה אילוז. הייתי אז שיכור, גם לקחתי כמה כדורים שטישטשו אותי לגמרי. שכבתי על האדמה כשהשוטרים עצרו אותי. יצאתי מדיסקוטק ארויות עם שני צעירים ועם שושנה. לא היכרתי עד אז את הבחורים האלה, גם לא את שושנה. נסענו במכונית עד שהמכונית נעצרה.

אני נסעתי על־יד הנהג. כשהורידו אותי מ־המונית נפלתי, קמתי, נדמה לי פעם, ושוב פעם נפלתי.

לאחר שמצאו אותי שם השוטרים הביאו אותי לתחנת המשטרה, והמשכתי לשכב בלי לדעת מה קורה לי. מאוחר יותר באה שושנה אילוז להתלונן

ביוגרפיה (התיאטרון הקאמרי) — זה בסך הכל מישחק: ביום אחד, בא "מנהל המישחק" לפרופסור האנס קירמן, מרצה למדעי ההתנהגות, ומציע לו לשחק ב"אילו יכולתי לכתוב את קורותי חיי מחדש". הכללים: מותר לו להתחיל מכל תקופה שהיא בעברו. הוא יכול לשנות כל מה ש"הוא רוצה". כל החלטותיו נתונות לשיפוטו מחדש. הבחירה החופשית בידו. אבל — כל זה מתייחס רק אליו. על האנשים האחרים, הבאים איתו במגע, אין לו כל שליטה. פרופסור קירמן מתפתה לרעיון (ומי לא היה?) ומסכים לשחק. הוא נובר בנבכי חיו, החל בילדותו וכלה ביום-המישחק, ומגיע, בסופו של דבר, יחד עם הצופה ב"אולם, למסקנה: הבחירה החופשית של ה"אדם אינה אלא אשליה. גם אם יישחק אחרים השפיעו יותר על חיו.

פוליטיקה היא קאריירה. ברם, תוך כדי מישחק מתגלים דברים נוספים על פרופסור קירמן, למשל, שהחלטותיו לא היו אלא חלק פעוט מן הגורמים שבאמת הכריעו בגורלו, שיתכן אפילו והחלטותיהם של אחרים שהשפיעו יותר על חיו. שהפרופסור הנכבד, נציג אופייני מאין כמותו למשכיל המודרני המצוי, הוא איש אנוכי עד כדי אימה. שהוא מנותק לגמרי מהעולם, אותו נועד לחנך בתוקף תפקידו. מנותק עד כדי כך, שהוא חסר אפילו כל עמדה פוליטית שהיא. פוליטיקה, עבורו, הוא משהו שיכול, לכל היותר, להשפיע על

שינפדר ורון ב"תמורה" יש תמורה לכספי הבארונות

קידום הקאריירה או על חיו הפרטיים. ושי-הדבר הקרוב ביותר לליבו של האדון ה"משכיל הנאור הוא, בסך הכל: חיי-הנישואין שלו.

צניצונים. המחזאי מאקס (אנדורה) פריש מעביר מישחק זה כמישחק בצעצועים ממש. הצעצועים שלו הם השפה השנונה והדיאלור"גים החריפים. הוא משתמש בתרגילי-כמה מבריקים, כשאנחנו סצינות חזרות שוב ו"שוב בשינויים קלים בלבד, ומשמשות שי-עור בכתיבת מחזה.

הבמאי, לאופולד לינדסברג, בשיתוף פעור לה מיקצועי ובנו של המעצב החזותי, ארי-נון אור, מבליטים את הסרקום של פריש, כשאנשים וחפצים משנים את מקומם, והי-תאורה היא צעצוע נוסף לשחק בו.

עודר תאומי מישחק בטבעיות, ובלי מאמץ כמעט, את תפקיד הפרופסור קירמן. יהודה פוקס הוא "מנהל מישחק" חלקלק ופיקח להפליא. איצקו רחמימוב משרטט תפקיד קטן של רופא בהצלחה כה גדולה, עד שהוא מזכיר רופא מולירי טיפוס.

חולשת הערב היא במין החלש: יונה אליאן (כאשת הפרופסור) מגושמת, חסרת כל סיגנון דיבור, ואינה מזכירה כלל אשת חברה מבריקה ומקסימה לפי כללי המישחק.

האם צריכים לסגור תיאטרון נחוץ

מפני שמסתובבים שם מגודלי שיער

לקבל בהפסקה, הוא כוס קפה". ואת זה שותים אפילו השכנים עדיני-הנפש. או איך זה שלא סגרו עדיין את המרתף? קודם כל, מפני שמוני עקשן, אינו מוותר, רץ לעורך-דין (שאינו מקבל שכר, כי אין ממה לשלם) ומשיג מדי פעם בפעם דחיות. הדחיה הלפני-אחרונה נגמרה בשבוע שעבר. דובר המשרה הסכים כבר לדחות את ה"קץ בחודש נוסף, אלא ששופט חסר-סבלנות הדוע כי לא יסכים ליותר משבועיים. כלר-מר — המערכה הבאה בתחילת מאי.

מוני

מחזה-המתח המרתק ביותר, שהוצג עד עתה עלי-די תיאטרון המרתף שבצפון תל-אביב, נקרא: "מתי תבוא שוב המישטרה לסגור אותנו?". ככל מחזה אוונגארדי, שולט בו חוסר-ההגיון המוחלט. ה"מויות מדברות, א"בלי אינן אומרות מאומה. וכדי שלא יהיה זה מחזה ר"גיל, הוא אינו נמ"שך שעתיים, ואפילו לא יומיים. זה ה"חיל לפני חודשים, ואת הסוף עוד לא רואים באופק. בעצם, מדוע רוצה המישטרה לסגור את המרתף? לךך סיבות שונות ו"משונות, וכולן כתובות בתקנון. "הספסלים אינם מתוברים לריצפה, מימי הדלת אינם מתאימים לתקנות לשעת-חירום, צריך לדאוג לאולמות-המתנה רחבי-ידיים."

כל אלה, בתיאטרון המשרת בערבים ה"יותר-מוצלחים שלו כעשרים וחמישה או שלושים איש, מופיע לא פעם לפני עשרה צופים בלבד, והמבטל מיספר הצגות ב"שבוע, כשאפילו חמישה צופים אינם מגי"עים למקום.

אבל מה זה איכפת למשטרה? לה יש תקנון, וזהו.

חוץ מזה, השכנים מתלוננים.

"קצת משונה", טוען מוני יקים, מנהל המקום, "שדווקא השכנים מן הקומות ה"גבוהות מתלוננים, ואלה שהם ממש מעלינו אין להם כל טענות. ועוד יותר משונה — לא החלו מיד עם פעולת התיאטרון, אלא לאחר שהמרתף פעל כבר לא מעט זמן."

אחת השכנות במקום מעקמת את אפה ומציננת: "מדי בוקר מתגודדים כאן כל מיני טר-פוסים משונים, עם שערות ארוכות. מתוך נימת קולה משתמע מיד שטיפוסים משונים עם שערות שכאלה חייבים להיות חשישנים קים, פושעים או לפחות מופרעים, ואין מה לדבר שיש לסלק אותם מכל סביבה מהוג"נת, אנטי-סוציאליים שכאלה.

מוני: "אולי הם רוצים להעמיד אותנו אל הקיר ולירות בנו, כדי לפתור את כל הבעיה. אבל אני חושב שבדיוק כפי שיש להם זכות לקרוא לנו אנטי-סוציאליים, יכר-לים אנו לקרוא להם כך, בדיוק באותה מידה של צדק."

ועוד: "אצלי לא מעשנים חשיש, לא מוכרים סיגריות, והמשקה היחיד שאפשר

מוני יקים משנס מותניו וקורא לעזרה. לערייה הוא פנה כבר פעמים אין-ספור, משרד-התינוך וכל שאר המשדרים הנוגעים בדבר מכירים אותו היטב. ואילו הוא, מכיר היטב את התשובות שלהם.

"מה לעשות, חביבי, אתה אוונגארד, ו"אוונגארד מוכרח לסבול בכל מקום." "אם ניתן לך, נצטרך לתת גם לאחרים." "בערייה יש דתיים, והם אינם רוצים לעזור משום שאתה מציג בערבי שבת." משהו בכל זאת קיבל. תמיכה קטנה מ"משרד התינוך והתרבות, שהספיקה לכסות את חשבונות הטלפון המנותק, ועוד כמה חובות שלא סבלו דיחוי. אבל אין זו אלא טיפה בים.

דווקא הבטחות מגיעות אליו מכל מקום.

פביאן ואריוו ב"זה מסתובב" ובטח גם חשישניקים...

בערב פומבי במעדון הוותא הבטיח ראש-העיר למצוא סתרון מהיר לבעית המרתף. זה היה לפני זמן רב. מאז אין מוני מצ"ליח להשיג אפילו ראיון אצלו. אבל כאשר נשאל אותו ראש-עיר, באותן הנסיבות, מ"דוע חיי-הלילה גוססים בתל-אביב, בערבי

מכליהם ומוהאים כפיים. להוכיח שאמנות טובה אינה זקוקה למיליונים ולפרשנים.

תקליטים

חדש, שונה,

ואפילו מהנה

מי שרוצה לצאת קצת מן השיגרה של הריבה, הנמרחת בשיכבה עבה על הפיומן הישראלי המצוי, עם מיטב החיקויים של סך-רמו כתוספת נופר, ינסה נא להאזין לתקליט חדש של שלושה בחורים צעירים שהתקשו לעשות בו בדיוק מה שהם רוצים. השלושה הם שובבי ציון, המוכרים כבר די הצורך מן המיצעדים למיניהם. קובי רכט, קובי אשרת וחנן יובל החלו מקליטים לפני כמה חודשים, עמלו למצוא שירים, עמלו עוד יותר למצוא תקציב כדי להקליט אותם, ואחר כך, כדי למצוא מישהו שיוציא את התקליט. אבל בסופו של דבר זה יצא.

לא הכל מושלם. יש רעיונות מקוריים ב"עיבודים, המתבזבזים במנגינות מונוטוניות. מוזמן לזמן נגמה לך כאילו שובבי ציון לא רק הושפעו מסינגגנות זרים, אלא פשוט חיקו אותם (סימים נוסח היי ג'וד). אבל לזכותם יש לומר שזה שונה, ולעיתים אפי-לו מהנה מאוד.

איש גדול הוא מן הלהיטים היותר מוצ"חים של התקופה האחרונה, איש מזג-הא-

מהיום טוב באמצע

שבת, הוא הצביע בגאווה על מקומות תרבות פתוחים, כמו — תיאטרון המרתף, הממונה על תרבות נוער וספורט, בערייה, אליהו שפייר, הבטיח כבר מזמן לעזור. עד עכשיו, לא חרג מגדר ההבטחות. הצעתו האחרונה: "הקימו ועדה ציבורית למען ה"תיאטרון, ואז נתמוך."

בעצם, אף אחד אינו משיב ב"לאו" מוח"לט. תיאטרון המרתף הוכיח שיש לו מקום, ואפילו חיוני בנוף הישראלי. לא זו בלבד ששתיים מהצגותיו, זה מסתובב וסיפורי ענ"נון זכו לביקורות חיוביות, הישג שתיאט"ראות מכובדים מאוד אינם יכולים להתנאות בו, אלא הסתבר כי יש צורך בכימה קט"נה, צנועה ובלתי-ריומרנית, בה יוכלו גם ישראלים וחסרי מרפקים ומהלכים גבוהים, להציג את יצירותיהם בפני הקהל הרחב.

אבל אי אמירת "לאו" אין פירושה "הן". וכשחבר תלויה לו מעל הצוואר, קרא מוני לכל העיתונאים ואנשי-הרוח שביקרו ב"מקום, הזמין אותם למסיבת-עיתונאים.

אלא שכל המשכילים יפריהנשו, וישיבי שולטו וכסית, השופכים אש וגופרית על שונאיהם האישיים מעל דפי עיתוניהם, לא מצאו לנכון להטריח את עצמם. דווקא ה"מבקרת השנואה והמושמצת ביותר, היא אדה בושס, צילצלה והבטיחה לעשות כמיטב יכולתה (היא כבר הקימה נגדה את זעם המישטרה בכתבה קודמת על המרתף). בעצם, המצב די נואש, אבל מוני ממשיך לחלום. הוא ינסה להקים ועד ציבורי, אולי זה יעזור. והוא ימשיך לבקש תמיכות ול"קחת שיינתנו לו, ולא כפי שעשו עד עכשיו. פעם רצו לסתום לי את הפה ולהיפטר מן הנודניק, אז הציעו לי מקום חדש. הראו לי מחסן במיגרשי התערוכה, שאפשר היה, בהשקעה של כמה עשרות אלפי לירות, לה"פוך אותו למקום נסבל. שאלתי מאין אקח את הכסף, ואז השיבו לי בתמיחה: מה, אין לך כסף?

דבר אחד קשה להבין: אם אפשר למצוא 14 מיליון דולר למוזיאון-מריבה, ועוד כמה מיליוני לירות לכיסוי גרעונות של תיאט"רון עירוני הנקטל ללא-הרחף, מבחוז ומבס"נים — איך זה שלא הצליחו למצוא עדיין את כמה עשרות אלפי הלירות הדרושות למקום צנוע כזה?

או שמא התמיכה תלויה בחוסר שערות?

איציק

ויר הוא אחד הזכרונות היותר טובים של המחזמר קרחת ז"ל, ואם יש מי שפיקפק עדיין בכשרונו של שלום חנוך לכתוב שי-רים, יאזין נא לשומרים ובעיקר לנוגה — שהוא אולי היפה ביותר שנכתב ב"שפה העברית בשנה האחרונה.

ציפי שבים ב"ג'אמבו" רגל שבורה בסלט פירות

לכל המקוה והמאמץ עדיין כי יש סיכוי שיקום בארץ מועדון אשר יציג סרטים טובים, שיחזרו ויקרין יצירות אשר חלפו מהר מדי בצינורות המסחריים, או שיביא סרטים שאין הצינורות המסחריים רוצים בייקרם, לכל אלה הסתבר, לאחרונה, שעוד לא פסה התקווה.

מועדון פרספקטיבה, שהוא בעצם מיבצע פרסיוני של כמה צעירים אוהביקולנוע, החל מציג סרטים בעלי עניין מיוחד בהצגות חצות, בקולנוע מקסים.

בשורה זו זכו רבים לראות שוב כמה מסרטי המשובחים ביותר של אינגמר ברג' מן, וכמה מסרטי של היציקוק, שאיש עדיין אינו מעריך אותם נכונה בארץ.

בשבוע הבא יוקדשו כל חמשת הערבים לסרטי של רומן פולונסקי. אמנם חמשת הסרטים שיוצגו במסגרת זו, סכין במים רתונה, מבוי סתום, תינוקה של רומרי וסלח לי, אתה נושך את צווארי, הוצגו כולם במידה רבה של הצלחה בארץ, אבל אין ספק שיהיו רבים אשר ירצו לראותם שוב.

בעתיד הרחוק יותר, מתארגנת סידרת הקרנות של סרטי ז'אנר לוק גודאר (שמונה סרטים). האיש אינו חביב במיוחד על הקהל הישראלי בגלל דעותיו הפוליטיות, אבל אין שום ספק כי לסרטי יש חשיבות רבה, וחובה היא על מי שמתעניין באמנות ה־שביעית, לראות אותם בחשומת לב.

בסוף שבוע זה יוקרנו שני סרטים יוצאי דופן: אוניבבה של קנטו שינדו (יום ו־14.30), חשד של אלפרד היציקוק (מוצאי־שבת, חצות).

תדריר

תל־אביב

*** המעגל האדום (פאר, צר') — מותחן משוכה, עם השלכות אמיתיות על אנשים שאינם יכולים להימלט מגורלם. אלן דלון, איב מונטאן, בורביל וג'אן מריה וולונטה משחקים להפליא.

*** רסימי היים (סטודיו, אר') — צוֹת־הברית — משכיל אמריקאי מתוסכל אינו מוצא את מקומו בין בני־ימינו המשי-

הוי, איזו מלחמה נחמדה

אלה היו הימים (ירון, תל־אביב, הפקה פרטית של ז'יל דא־סן ואירוויין שאו) — לכאורה, זו נועדה להיות הסנונית הראשונה שתבשר לעולם על מצבה של ישראל לאחר מלחמת ששת הימים. אלא שיוצרי ה־סרט, במאי הסרטים ז'יל דאסן והסופר אירוויין שאו, שניהם יהודים טובים, לא הספיקו כנראה לתאם את תוכן־הניו־תיהם עם המטכ"ל הישראלי, ועד אשר הגיעו לארץ והתחילו לצלם, כבר הגיעה המלחמה לקיצה.

השניים הסתפקו בצילום חומרי־רקע, ראיונות עם מנהיגי המדינה, וכל מה שאדם העורך תוכנית טלוויזיה תעודית על ישראל יכול להעלות על הדעת. אחר־כך ערכו את החומר במשך כשישה חודשים, וכאשר ראה הסרט אור, בתחילת 1968, היווה תעודה מאוחרת להתלהבותם והתרגשותם של שני יהודים אשר חזו בהצלחת בני־עמם.

מאוחרת, משום שבנתיים הספיקו יומני החודשות, סוכ־נויות הידיעות וכמה סרטים תעודיים חפוזים אחרים, לכסות פחות או יותר את אותו השטח. ואילו הזמן שחלף בין גמר הצילומים ופירסום הסרט, הביא עובדות חדשות, שהפכו את ראיונותיהם של דאסן ושאו למיושנים. אם ב־1968 אחרה הסנונית את המועד, הרי שב־1971 היא יכולה להיכנס ישר למוזיאון. אומנם, מבחינה טכ־נית, עולה סרט זה עדיין על כל הנסיונות האחרים ש־נעשו בכיוון זה. התמליל המלווה אותו הוא מלוטש ו־מיקצועי, ויש בו אפילו קמצוץ של הומור קישוני („אנו

על סרטי־אימים, עם ערפדים מוצצידים, צי־לומים ובימוי מבריקים, ומישחק יוצא מן הכלל של צוות־שחקנים המופיע בדרך כלל בתפקידי מישנה.

חיפה

*** אני אוהב את אשתי (ארמון, ארצות־הברית) — אליזט גולד מבריק ב־

אזכרה לזללים: געגועים למלחמה

מצטערים שלא הנחנו להם להשמיד אותנו! — ורמת ה־צילומים היא משביעת רצון.

אלא שהיום נראה הסרט ככרוז תעמולתי אופייני, חד־צדדי מכדי לשכנע את אותם שאין להם עדיין דעה מגו־בשת בנידון. ואם יש לשבח את ז'יל דאסן, אשר תרם את כל ההכנסות לקרן נכי צה"ל, קשה שלא להשתתף מן השם העברי שניתן לסרט. „אלה היו הימים" הוא שם הרומז לגעגועים אל אותה תקופה. אין זה הולם רוח של עם המעיד על עצמו כי הוא רודף שלום.

תפקיד רופא שהתחתן בגיל צעיר, ומנסה להשלים את הנסיונות הרומנטיים שהחמיץ, אחרי שהוא מגיע לרווחה כלכלית. מצחיק בעיקר בחלק הראשון.

השומר הוא הפושע

מה שאומרים לך, ואל תחזוף את אפק ל־עניינים לא שלך.

התחלה זו אינה אלא מישחק־ילדים ב־השואה למה שקורה בהמשך. כאשר שטר (מישל בוקה) יוצא לנקום את מות חברו־למקצוע (ברנאר פרסון) שנהרג בשגנה בחי־לופייריות על גג־בית. מה לא עושה השומר תא־הגנבים? הוא רוצח בדם קר, מסלק עוב־דוט ויוצר עקבות שלא היו, משקר, מכה באכזריות גבר חשוד מול עיניו של ילדו הקטן, מענה חשוד בעליית־גג דחוסה. ולב־סוף, מגלה את הרוצח, ומאחר ואינו יכול להוכיח את אשמתו, הוא יורה בו, פשוטו כמשמעו. השומר אינו עוד השומר על ה־חוק. הוא גם יוצר אותו, משמש כשופט, כחבר־מושבעים וכמוציא־להורג בעת ובעונה אחת.

מכות בכדא. ומה אומרים על כך ה־כמונים עליו? קודם כל, הם סוגרים את ה־עניינים. „אני מתעלם מדברך, משום שנאמר ר' מתוך ריתחה" מגיב הממונה על הגילוי־יים הראשונים של מעשי פיקדון. אחר כך, כאשר מוגשות לו הוכחות בכתב, הוא מוכן להשמיד את הכל, בלי להניח עפ־עף: „כדי לא להטיל דופי במוסד כולו". וכאשר אין לו כבר מנוס מן העובדות המתגלות מאל־הן, הוא מודיע בקור־רוח ש„אין לו כלל מושג על כל הפרשה, ואם אומנם יש אמת בכך שהתנהגותו של שומר היתה פחות ממושלמת, הוא ידאג להחזיר את הסדר על כנו".

בינתיים, אנשים נרצחו, הוכו בכלא ל־עיני סוהרים, נשים התאלמנו, דם רב נשפך בכל הכיוונים. אבל המשטרה אינה מתרג־שת, אינה משתנה. היא פשוט עוברת ל־עיף הבא בסדר־היום, בו תספל כמו בסעיף הקודם.

אם יומנו של שומר זכה להצלחה קופתית עצומה בצרפת, הרי היה זה לא מעט בגלל סיפורי־הזוועות שסיפרו הסטודנטים, אשר נעצרו שם מאז 1968. הצרפתים לא אהבו אף פעם שוטרים, והיום הם אוהבים אותם עוד פחות. אבל, לזכות המשטרה הצרפתית ייאמר כי הרשתה שטרס כזה יוצג.

מעניין מה היה קורה אילו היו עושים סרט כזה בישראל. אין לאמר: זה לא יתכן כאן. די לעיין בגליונות האחרונים של העולם הזה כדי להיווכח שבארץ אין מפגרים אחרי שאר הארצות המתקדמות בעולם.

נישא ברמה, החלה דמותו של השומר מש־תנה מן הקצה אל הקצה.

גנבים קטנים וגדולים. הקולנוע צו־עד בסך עם הצעירים. בחקירתו של אדור־העומד מעל לכל חשד סופר על שומר זה מבצע רצח בכוונה תחילה ומוכית, אחר כך, שאיש אינו מעז לנגוע בו, רק משום שהוא מייצג את המשטרה ואת המימסד שמאחור־יה.

במעגל האדום מסביר ראש־המשטרה לאחד ממפקחיו ש„אין אנשים חפים מפשע. אולי התינוקות גוללים כך, אבל זה לא נמשך זמן רב". ואילו המפקח עצמו טוען ש„אין משטרה בלי מלשינים", וכל הדרכים כשרות כדי לשכנע חשודים להלשין.

סרט חדש, שיצא לאחרונה בצרפת, וה־זוכה להצלחה רבה, מאקס וסוחרי הגרו־ס־אם מספר על איש־משטרה שאינו מצליח אף־פעם לתפוס „דג" רציני ולזכות בעלייה בדרגה. כדי לתקן את המעוות, הוא מוצא כנופייה של פושעים קטנים, מלמד אותם כיצד לבצע שוד נועז, ואחר־כך דואג ללכוד אותם תוך־כדי המעשה ולזכות בתהילה ה־כרוכה בדבר.

אולם הסרט, שעורר סביבו יותר רעש מכל אחד אחר בסוגו האומר כל מה שיש לו להגיד בשפה בוטה שאינה משתמעת ל־שתי פנים, וקרא יומנו של שומר (הבמאי איז בואסה) הסרט מיועד לכל מי שחשב כי חקירה על אדור... היה באבסטרקטי ויומ־רני מדי. כאן, אין כבר שום דבר שאפשר להטיל בו ספק: הדם ניגר כמים, והמשטרה שופכת אותו בחדווה ובלא יסורי־מצפון, בדיוק כמו הפושעים עצמם.

בעצם, יומנו של שומר הוא סרט על ה־עולם התחתון בצרפת, ועל המהלכים הגבו־הים שיש לו בין פוליטיקאים ומפקדי־משטרה. הסרט מתחיל בכך שבעל מועדון־לילה מוכה באכזריות ובריאליזם מדהים על־ידי כנופיית־בריונים, משום שאינו מסכים לסחור בסמים במועדון שלו. זמן קצר לאחר־מכן הוא נרצח. אחותו באה למלא את מקומו.

אחד מידידיו נשבע לנקום. גלגלי־הונטה מתחילים לפעול במלוא הקיטור. שוטר הגון רוצה לחקור בפרשה, לאסור את הבריונים ואת מי ששלח אותם. הממונה עליו מזהיר אותו: „אתה אבא לשני ילדים. אתה רוצה לעשות קאריירה במשטרה? אז תעשה רק

איפה הם הימים הישנים והטובים, כאשר העולם היה תמים והאמין שחוק הוא חוק, שחובה לשמור עליו ואין לסטות ממנו, ש־האיש שהוא דובר החוק, שומרו הבלעדי, נציגו המושלם והבלתי־משוחד הוא: השומר. היו פעם ימים כאלה, אלא שהם נעלמו

השומר (בוקה) מענה עציר ב„יומנו של שומר" אל יתהלל שוטר כמרצח

ואינם עוד. אומנם שוטרים קיימים עדיין, אבל נדמה כאילו איש אינו מאמין עוד ב־המימונתם המלאה. באמריקה קוראים להם „חזירים", וכל מי שחזה בכנס המפלגה ה־דמוקרטית בשיקאגו, מוכן להישבע כי מאז תו יום והלאה, הצדיקים במישחק „שוטרים וגנבים" הם אך ורק הגנבים.

אלא שלשוטרים האמריקאים אין מונופול בעניין. בהולנד טוענים הפרובוס כי שו־רים מכים אותם בגלל אורך שערותיהם. ב־אטליה, מכים בגלל הסיסמאות שנושאים על נס. בצרפת, מכים כל מי שנראה כסטודנט. כך טוענים, בכל אופן הצעירים. וכשקולם

כלים, אבל גם בין פשוטי־העם אינו יכול להתאקלם. סרט יוצא דופן ומעניין.

*** שוד מושחת (בן־יהודה, צרפת) — מותחן מלא וגדוש בצילומים מבריקים, ובתכסיסים קולנועיים מכל הסוגים, כדי הדמיון הטובה על קלוד ללוש. מבדר ו־בלתי־חיוני.

ירושלים

*** סלח לי, אבל אתה נושך את צווארי (סמדר, אנגליה) — פארוויה

וסירבו לקבל את הצהרתה.
עד כאן, סיפורו של משה כהן.

אחד

הפשיט אותי

לאחר ששמע כי המשטרה מסרבת לקבל משושה את עדותה המתוקנת, פנה משה כהן למערכת העולם הזה, כדי לפוצץ את הפרשה.

בעקבות סיפורו זה, יצא כתב העולם הזה לראיין את שושה. זו עדותה, כפי שמסרה לכתב בעדיפה ובכתב: המיקרה הזו, הנסיון לאונס, היה בי 25.10.70 בערב. היו שם בטקסי איתי שלוש גברים. אחד מהם שמו היה משה כהן. הוא ישב על ידי הנגה, ושניים אחרים ישבו עליי מאחורוני. הם הרביצו לי וניסו לגרוע בי. משה כהן היה שתוי, ונתן לי שתי סטירות.

כשירדנו כולנו מהטקסי, משה היה שתוי ובלי הכרה, ונסל ונרדם. השניים האחרים סחבו אותי והרביצו לי. אחד מהם הפשיט אותי וניסה לאנוס אותי ולא הצליח. גם הניסו גיסה לאנוס אותי וגם לא הצליח. אחר כך הם לקחו אותי לחדר שכור. שם היו ביחד ארבעה גברים, השניים שהיו איתי בשדה, ושני גברים אחרים. הצלחתי לברוח משם וברחתי למשטרה, וסיפרתי את המקרה. המשטרה לא הצליחה למצוא את השניים האחרים. הצליחו למצוא רק את משה כהן בשדה.

איומים

ושיכנועים

במשך סיפורו, תיארה שושה כהן, סצינת זיהוי של משה כהן, והמשיכה:

אחד מהשטחים שאל אותי אם אני מכירה את השניים האחרים. אמרתי שלא. אז הוא הציע לי בגלל שלא מצאנו אותם, להאשים את משה כהן, בגלל שהוא היה איתם ב- התחלה בטקסי עשתי כדוריו. הייתי בהלם אחרי כל מה שעבר עלי, ולכן הסכמתי להצעה שלו.

עד כאן, עדותה של שושה.

לאחר שמסרה את עדותה לכתב העולם הזה, פנתה שושה שנית, הפעם בלחית דודתה, למטה המשטרה בפרו, חזרה על נסי יונה הקודם למסור את עדותה המתוקנת. גם הפעם סירבו השוטרים לקבל את הצהרתה, ולדבריה, גם העליבו אותה, האשימו אותה שקיבלה כסף כדי לשנות את עדותה, איימו עליה שאם יקבלו את הצהרתה ה- שניה, היא תהיה צפויה למאסר באשמת עדות שקר. על עדותה המקורית שמסרה בבית המשפט. כן ניסו לשכנע אותה שבין כה לא ניתן כבר בשלב זה של המשפט להציל את משה כהן.

הגיב על כך עורך-הדין סברין שכטר, סגן פרקליט מחוז תל-אביב, התובע במש- פט: "החוק אומר שהמשטרה היתה חייבת לקבל את חקון העדות של שושה אילו".

חקירה

יסודית

ורדינו של כהן, חיים מישיב, סירב להתייחס לצדדים המהותיים המועזים שנתגלו בפרשה, נאלץ להגביל את עצמו לתגובה בבהה: "כבר בבית המשפט ברור היה שעדותה של שושה אילו מלאה סתירות. גם בית המשפט הזהיר אותה על כך. הצעירה טענה שהיתה מבולבלת.

"אולם מה שחשוב כרגע יותר, הם מאמצי לשכנע את משה כהן כי יסטיגור את עצמו ויופיע מיד בפני בית המשפט. עד שלא יעשה זאת, אין ערך לכל היתר."

ולאחר שיעשה זאת, ואם אכן ימצא בית המשפט את גירסותיהם של כהן ושל שושה נכונות, יהיה צורך לערוך חקירה יסודית — ומהר — בכל הפרשה המועזת, אשר בעטייה יישב אדם חף-מפשע — אם אכן יימצא חף מפשע — חמישה חודשים במעצר, בעוד הפושעים האמיתיים מסתובבים חופשיים — בגלל התנהגותם המועזת של השוטרים.

ירושה של 25 מיליון דולר

זיעזעה השבוע את הבוהימה

שוחח בטלפון בענייני עסקים עם מיקי גול- דנברג, בנו של השחקן אליהו (אנשים קט- נים) גולדנברג. מיקי, שהמולה במשרד הגיעה לאוזניו מבעד לשפופרת, שאל את טולדאנו: "מה כל הרעש הזה שם אצלך?" השיב טולדאנו בבדיחות-הדעת: "החברה חוגגים. זכיתי הרגע בירושה של 25 מיליון דולר". "מה?" נזעק מיקי, שלקח אותו ב- רצינות. ברגע זה נסחף אבי למשחק, ענה לו ברצינות, והכחיד החל מתגלגל.

באותו יום נעלם אבי ליומיים. מיקי החל מגלגל, בתמימות כמובן, את הסיפור בעיר. העלמו של אבי הוסיף לאמינותו. כאשר הופיע אבי לאחר יומיים במערכת להיסוף, עם בקבוק שמפניה שעליו כתוב: "נפתח לרגל הזכייה הגדולה של 25 מיליון דולר" — היו כבר הכל משוכנעים באמיתות הצינבאט.

בבקבוק השמפניה, אגב, היה רעיון של ידידו של אבי, שלמה קריבנסקי, לשעבר בעל מודעון-לילה בנתניה — שם נהג גם

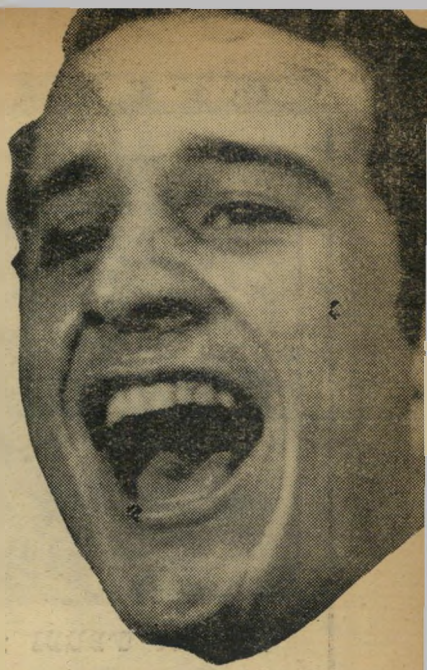
עניין? התפלא אחיו הצעיר. "הוא קיבל את הכסף. אז מה? מה זה 25 מיליון דולר לארץ?" הירושה המדויקת (ובכך אישר את הגירסה שהשמיעו כולם) אבל לא ידע מתי קיבל אבי את הכסף, למה בחר הדוד דווקא בו, איזה דוד זה בדיוק — ובאיזה נסיבות ניפטר.

"שאבי יספר בעצמו איך כל זה קרה לו", אמרה אמו.

אבי טולדאנו סיפר, אבל הוא סיפר — איך הכל לא קרה לו: "גם אני שמעתי את כל השמועות ה- "אלה" אמר. "מהבוקר מצלצים אלי אנשים, אומרים לי מול טוב. כל העניין מפוברק. הלוואי והייתי זוכה בסכום כזה."

חבריו, שבילו יחד אתו את הוי-קאנד ועם חברתו החדשה — שרונה מארש — טענו שהוא מכחיש את העניין מפחד מס- ההכנסה.

"בטח שהוא זכה" אמרו. "הנה — אפילו

אבי טולדאנו

ה, לכל הרוחות, כבר באמת היה יר- תר מדי עשרות אורחים טובים, המאכ- לסים דרך קבע את מושבי הבוהמה בתל-

הבלוף הגדול

אבי לשיר בזמנו — שפסח את הרגל. היה זה שלמה — שידע מפי אבי על הבלוף — שהציע לאבי להשקיע בבלוף עשרים ל"י, לפתוח בקבוק שמפניה.

רצה הגורל, והאיש שהוליד את כל ה- סיפור — הוא גם שגילה את הבלוף. ימים ספורים לאחר מכן, נתקל מיקי גולדנברג ברחוב בבני-דודו של אבי. "מגיע לכם מול טוב, מה?" בירך את הבן-דוד. "על מה?" שאל הקרוב המופתע. "על הירושה של

שרונה מראש — בת הנעורים הבינלאומית יוצאת איתו עכשיו." "הם סתם צוחקים", אמר אבי. "לא זכיתי בשום דבר."

ומדוע הביא בקבוק שמפניה למערכת להיסוף? ומדוע אורי אלוני, עורכו של ש-

אבי טולדאנו (המשמאל) בחברתה של בת ה- נעורים הבינלאומית לשעבר, שרון מארש — הנוכחית לאחר שזכה בירושה הגבוהה.

אבי. בסופה של שיחה, הבין מיקי כי נפל קורבן. "חביבי", הבטיח לו הבן-דוד, "אם היתה ירושה כזאת, הייתי הראשון ש- הייתי יודע עליה."

זאת היתה התחלת הסוף. מבני-דוד החי לו מנחשים את האמת. מישוה גם גילה כיצד עלה בידו של אבי לבטל את כל הופעותיו — העובדה המכרעת שסיפקה אמינות לצינבאט: יעקב אגמון החתים אותו על הופעת-יחיד בתיאטרון בימות. תבע מי אבי, בגלל זה, לבטל את כל החלטותיו שלו שבועיים שלפני ההופעה. אבי ניצל את ההזדמנות — על הצד הטוב ביותר.

סוף הסוף אירע בבוקר יום השישי האחרון, כאשר טולדאנו בכבודו ובעצמו הרים טלפון לעורך להיסוף. הודה על כל העסק: "הכל בלוף", בישר לאורי אלוני הלא מופתע ביותר. "חלס. שיתנו לי מנוחה. הכל היה מתיחה. אני מודה, מודה, מודה. רק שיירדו ממני."

עם החברה החדשה

אותה הגדירו חבריו הקרובים כחברתו

בוועין-הקצב להיסוף. אומר שאכן שמע מפיו על הזכייה ולמה הוריו אינם מכחישים את הדיעה, ואחיו אפילו מאשר אותה בחצי פה?

לכל השאלות האלה, השיב אבי בגימגום ובהתחמקות: "מי? אני? מה פתאום? לא הייתי, לא ראיתי, לא עשיתי, לא דיברתי." בקיצור — הוא לא בעסק.

לא שדווקא התחמקותיו המגומגמות, אשר יצרו את הרושם כאילו הן בלוף — כלומר — כאילו הוא מנסה להסתיר את הסיפור בדבר הזכייה — דווקא התחמקות אלו היו בעצמן אמת. הוא באמת לא זכה בכלום, וכל העסק באמת היה בלוף אחד גדול.

בלוף — שאבי המציא. כיצד גולדנברג, הוא סיפור נהדר בפני עצמו. אבי ישב במשרד הומה מאדם, ו-

אבי ובמרכזים אחרים, עמדו לקבל שבץ. יש גבול כבר לדברים הטובים שיכולים לי- פול בחלקו של אדם אחד. מה גם, שהוא זמר מצליח ואילל נוער.

כאילו לא היה לאבי טולדאנו מספיק ב- חיים, נפלו לאחרונה בחיקו שתי ברכות: גילה אלמגור הפכה להיות אמרגניתו — ושרונה מארש, בת-הנעורים היפהפיה, הפכה להיות חברתו. השבוע באה הבשורה השלישית — הנוראה מכולן: אבי זכה ב- ירושה של 25 מיליון דולר, מדוד שנפטר בארצות-הברית. פלא שאנשים הסתובבו ב- דיזנגוף כאבלים?

שמועה הפנטסטית התפשטה במ- ו הירות בכל מרכזי הבוהמה: לשמועה — בלתי מתקבלת על הדעת ככל שתהיה — צורפו הוכחות משכנעות ביותר: מיקי פלד ואמרגנים אחרים קיבלו מ- אבי הודעה פתאומית על ביטול כל הופעו- תיו.

ביום חמישי שעבר בבוקר הגיע אבי למשרד מערכת שבועין-הקצב להיסוף, ה- משמשים גם את חברת האמרגנות מטה ה- אמנים — בישר לכל הנמצאים במקום את החושה המרעיש, פתח אפילו בקבוק שמ- פניה לכבוד המאורע. כל מי שביקר במ- ערכת השבועין להיסוף באותו יום, יכול היה לראותו.

יספר עיתונאים שניסו להתקשר עם אבי עצמו — כדי לברר את אמיתות הסיפור — ניתקלו בתגובות שהגבירו את המימנות:

"אבי מאוד נירגש מכל מה שקרה — הוא לא יוכל לדבר עם שום עיתונאי, במשך ש- בוע לפחות", אמרה מזכירת מערכת להיסוף, שהיא גם אשתו של אחד מבעלי העיתון, ובעל חברת האמרגנות מטה האמנים — אברהם אלון.

ישפחתו של אבי טולדאנו לא איש- רה כשה מלא את השמועה — אבל נתנה יסוד להאמין שהיא אמיתית. אני לא רוצה לדבר במקומה" אמרה אחותו ה- צעירה מרטל טולדאנו. "גם אני לא אומרת כלום." אמרה אמו, מירי. "זה העסק שלו. אני לא אומרת כן, ולא אומרת לא." למה עושים כל כך הרבה רעש מכל ה-

יש לה גוף של דוגמנית ופרצוף של מלאך, זוג עיניים לוהטות, אף סולד מקסים, והופעה כללית של שיקסא קלאסית. לא קשה להבין כיצד גבי ספר, קיבוניק גינגי גבוה ובעל זוג כתפיים אימתניות, התאהב בה.

ספרות בקיבוץ. הבעיות התחילו כאשר היא התאהבה בו בחזרה. האהבה ההדדית בין הקיבוניק בן 28 מקיבוץ דליה, לבין ביאטריס קאמנוני, (26) המתגוררת בירושלים, שבאה למשק ביוני 1968, הביאה לנישואיהם. מאחר שביאטריס, ספרית במקצועה, נולדה לדת הקתולית, נישאו השניים בטקס פרטי במשק.

לפני הטקס נסעה בחזרה לשווייץ כדי לבקר את הוריה, להודיע להם שמצאה בן זוג בישראל. אביה, בעל מסעדה בבואנוס איירס, שאמו ירדה מהארץ, הכירה בצרפת פליט מרוסיה, והזוג נשאר בצרפת עד 1949 — נישואים.

ב־4 באוגוסט 1970 נישאו השניים. את הטקס ניהלה מזכירת הקיבוץ, במסיבה

אתאיסטית קאמנוני

לא אשקר, לא אתגיד

גדולה בה השתתפו עשרות אנשים. שני הצעירים חתמו על מגילת קלף. הזוג קיבל חדר משותף, החלו חיים כבעל ואשה.

לא רוצה לשקר. השבוע הופיעו ביאטריס וגבי, עם עורך-דין שמואל מינצ, בפני בית-המשפט המחוזי בחיפה, ביקשו להכיר בנישואין הפרטיים שלהם.

"סירבתי להתגייס", סיפרה ביאטריס לכתב העולם הזה, "מפני שאני מאמינה באלוהים. אם הייתי מבקשת להתגייס כדי לפתוח דרך קלה לנישואין שלי עם גבי, הייתי משקרת לעצמי, מפני שאני אתאיסטית."

גם גבי לא רצה בהצגה הזאת. שוחחתי עם הקונסול של שווייץ בישראל על הבעיה. הוא הזהיר אותי שלווגות מעורבים יש קשיים גדולים בישראל. אך אני אוהבת את גבי, ולא איכפת לי."

קתולית, לא ערינו. הישיבה בבית המשפט הייתה סוערת. נציג פרקליטות המ' חזר, ד"ר צבי טגליט, ביקש בפתיחה, לדחות את המשפט למועד מאוחר, אך השופט אריה סלוצקי, דחה את הבקשה.

השופט לא מיהר להוציא פסק-דין. לטענת עורך-הדין מינצ, אשר ביקש שלא לדחות את המשפט, השיב: "מה בוער להם?" בית המשפט קבע כי יש לשמוע את חוות-הדעת של מומחה ישראלי על החוק השווייצרי, כדי לבדוק אם חוק זה אינו פוסל את נישואיה של ביאטריס.

בהלה ועקשנות. לאחר גמר הישיבה, נראתה ביאטריס מבוהלת ונבוכה. בדמעות בעיניה אמרה: "איני מבנה מה מתרחש פה. אני פוחדת שלא יורקו אותי ואת גבי מהארץ."

בעלה לא נראה מבוהל כלל. "נילחם עד הסוף", אמר בשלווה. "לא נפסיק את המ' אבק. יכולנו לנסוע לקפריסין ולהתחתן

אברהם ירון
הצעה מיקרת

דור ציני, חומרני, הסולד מכל תופעה של רגשות, מתרחשים גם סיפורים כאלה, הלוקחים כאילו מרומן זעיר בהמשכים משנות ה-30.

אברהם ירון (43), צלם עתונות ישראלי, אחד הידועים בארץ, מעולם לא עסק בספרות או במו"לות. לכל היותר צייר. יום אחד מתקשר איתו אלמוני, ישראלי שחזר מארצות-הברית וקיבל את כתובתו מאחותו, דיילת אל-על, שירון בילה עימה ערב או שניים. לאותו ישראלי יש הצעה: הוא הביא עמו כתיב של רומן מארצות-הברית. אולי ירון מוכן להוציאו לאור?

הצעה מיוזרה. ירון לא חשב מעולם להוציא ספרים לאור. אבל הוא לא יודע איך לצאת מהעניין. "תביא, נקרא ונראה", הוא אימר. הישראלי הביא לו את כתב-היד. מסתבר שזה בכלל לא שלו. סטודנטית ישראלית הלומדת בארצות-הברית נתנה לו את זה, שינסה למצוא מו"ל בארץ. היא כתבה את זה ביוון לפני שנים.

ירון מרגיש שהסתכן. "טוב", הוא אומר, "תשאיר ונקרא". בהזדמנות הראשונה הוא מתחיל לקרוא את כתב-היד. סיפור רגשני, רומנטי, רומן בין נערה עירונית ובן קי-בון. שם הספר: "אל שום מקום". מעניין. הוא אינו מניח את הספר מידו עד שהוא מסיימו. לבחור שמקשר אליו הוא אומר: "מוכן לשלם 1000 דולאר, בשביל כל הזכויות של הספר". הסביר ירון מאוחר יותר: "אני לא מו"ל, אבל אני מהמר. נראה לי שכדאי להמר על זה."

הישראלי מבטיח להביא תשובה. הוא חוזר לארצות-הברית. כעבור כמה שבועות מגיעה התשובה: שלילית. הסכום קטן מדי כדי לספק את הסופרת ואת המתווך גם יחד.

ירון מעביר קו. העניין נשכח. הוא לא יודע אפילו מי כתבה את הספר שקרא.

★ ★ ★

נישואין אזרחיים בדנמרק

ינואר השנה מפרסם אורי קיסרי במעריב, רשימה על נערה ישראלית החיה בארצות-הברית ומחפשת להוציא שם לאור רומן שכתבה. זוהי אלה ברקת (30).

שם, אך אנו לא בודיעה, שהמדינה צריכה לאלץ את בניה לחפש צדק במדינת זרות."

עסקים

איך להצליח בעסקים —

עם הפסדים

מאז ומתמיד היתה לזלמן פחותי תשוקה אחת בחיים: להוציא לאור ספרים. אני שים אחרים אוהבים לקרוא ספרים. יש כאלה שאוהבים אפילו לכתוב ספרים — אך לא לזלמן: הוא — רק מו"ל רצה להיות. לא הרתיעה אותו גם העובדה, שה' מו"לים בישראל, מלבד בודדים, מתפרנסים די בדוחק, מאחר שעל-הספר לא אוהב כל כך לקנות ספרים.

בשלב ראשון, הקים זלמן חברה בע"מ. בשמה, שכר משרד, שילם עבור דמי-השכר רות בשטרות — בחתימת החברה. אחר, החל מגייס מתרגמים, עורכים, מגיחים ו-

השם מוסווה.

המו"ל רצה לפרסם ספר מסופרת

בלתי-ידועה שלא ראה מעולם —

ולבסוף התאהב בה דרך מכתבים

גבר ואשה. אלה ברקת מסכימה לתנאיו של ירון. יום אחד היא מגיעה ארצה כדי לחתום על חוזה ולקבל את שכר-הסופרים שלה. במשרדו של ירון הם נפגשים לראשונה. היא חותמת על החוזה. ירון מוזמן אותה

בת לצייר. עלתה עם הוריה מרוסיה כש-היתה בת 9. עבדה בעיתון נשים. כשנפטר אביה יצאה לעולם, ירדה באי ביוון וכתבה ספר. אחר כך המשיכה לנדוד על פני העולם. לומדת אנגלית קלאסית בניו-יורק. עובדת קשה כמלצרית כדי להתקיים. מציע

סיפור אהבה

סופרת אלה ברקת

הצעה מעל גבי העיתון

לחגוג בארוחת-ערב. מאותו ערב הם לא נפרדים. נוסעים יחד לבלות באילת. חוזרים, עורכים מסיבה ומודיעים לידידים כי החליטו להינשא. הוא בפעם השלישית. היא לי-ראשונה.

היא חוזרת לארצות-הברית לחסל את ענייניה שם. הוא נוסע לגרמניה, שם נערכת תערוכת צילומים שלו בחסות השגריר הישראלי. הם ייפגשו באירופה. יתחתנו בי-דנמרק. חתינה אזרחית. לאלה יש גווייה — שכר-הסופרים שלה. כשיחזרו יצא הספר לאור. הבעל יהיה המו"ל.

הוא יצטרך להתכונן להוציא ספר נוסף, אותו משלימה אלה בימים אלה: הסיפור הבנאלי, הרגשני אבל האמיתי, על זוג אני-שים מבוגרים, מו"ל מקרי וסופרת, המוציאים את זה או את זה בדרך הרומן שהם מדפיסים ביחד.

אורי קיסרי בכתבה: חזרי לישראל. רק כאן יש סיכוי שיוציאו את הספר. קרא ירון את הכתבה, התקשר לקיסרי וסיפר לו: "כתב-היד שלה היה בידו לפני כמה חודשים. הצעתי לה להוציאו לאור. סרבה. לא עוברים ימים רבים ואמה של אלה ברקת מתקשרת עם ירון. "האם אתה עוד מוכן להוציא את הספר?" "וואי!" הוא משיב. נותנת לו את כתובת בתה בארצות-הברית. ירון כותב לה אישית, בפעם הי-ראשונה, חוזר על הצעתו לשלם לה 3500 ל"י שכר-סופרים תמורת כל הזכויות על ספרה.

הם מתכתבים כך כמה שבועות. שני מכ-תבים לשבוע. כינויי החיבה במכתבים מת-רבים. גם ירון הוא ילד רוסיה. עלה לארץ עם ילדי טהרן. מתליטים להפריד בין העניינים בין מו"ל לסופרת, והעניינים שבין

שאר בעלי מיקצוע. את אלו, מצא בשפע, ביחוד בין עיתונאים צעירים, שהיו מעוניי-נים בפירסום שם על גבי עטיפות ספרים, לא פחות מאשר בפרנסה הנוספת. אלה החלו מתרגמים עבורו לעברית ספרים ב-נושאים שונים — מין, בלשים, רומנים ו-כדומה.

כאשר הגיעה פעילותו של היום ה-נמרץ לשלב הדפסת הספרים, נתקל בקשיים מסויימים. בעלי בתי-הדפוס בישראל הם אנשי עסקים מנוסים, אינם נוטים לקבל עבודות תמורת שטר בחתימת חברה אל-מונית, תובעים כיסוי יותר ממשי.

צריך כסף — תפאדל. לא פחותי הוא הגבר שפרט קטן כזה ירתיע אותו. הוא פנה לעזרת המודעה הקטנה והגדו-לה, פירסם מודעות המזמינות כל מי שה-פרוטה מצויה בכיסו, לנצל את ההזדמנות ולהופכה במהירות לפרוטותיהם. העובדה, ש-אכן הצליח לגייס משקיעים, שהיו מוכנים להכניס מכספם בשותפות עימו — מוכיחה רק על כושר השיכנוע הנדיר שלו.

המציאות המרה. כך התגבר על אבן-

הנגף העיקרית. ברגע שהחל במכירת ה-ספרים — התחילו להיכנס לכיסו המזומן-נים הראשונים. לא היה בהם כדי לכסות את הוצאות הייצור, שלא לדבר על רחם — אך זה היה פרט שמעולם לא הדאג את איש העסקים הנלהב. כי הוא מעולם לא חלב לשלם את השטרות שחילק.

בעלי השטרות החלו לוחצים, פנו לבסוף לעזרת ההוצאה-לפועל. זו, לאחר חודשים ממושכים, ישרה להם שלחברה בע"מ, ה-חתומה על השטרות, אין כל רכוש תחת השמש, ואין מה לעקל אצלה. פחותי, מ-צידו, כבר הספיק בכלל לשכוח מהחברה דנו. כי בינתיים הקים זלמן חברה חדשה, חזר באמצעותה על התרגיל — במשרד חדש, עם עובדים חדשים, עם בית-דפוס חדש, כשהוא ממשיך ומוציא בלחט ספרים חדים — ומשאר מאחוריו שורה ארוכה של עובדים, ספקים ושותפים ופוקים, ה-מגלים, לתדהמתם, שיד החוק קצרה מלהיר-שעים.

אלא שהם מגלים זאת, שוב ושוב, מאוחר מדי.

מיבצע מיוחד של העולם הזה מראה

מה קורה לאשה המסחובבת בודדה בעיר

הננטפלים

היתה זו שעת-צהריים לניטימית בהחלט, כשמיכל נכנסה למסעדה לא-זולה, בצפון תל-אביב, לבושה סולידי, מאופקת-הבעה ומבטה תקוע בשולחן שלפניה, המתינה ל- מלצר שיקבל את הזמנתה. שום דבר לא הועיל. העובדה שהופיעה לבד, הפכה אותה למרכז המבטים — מסוקרנים, בוחנים, תמהים, כמו מבטו של הסועד בתמונה זו.

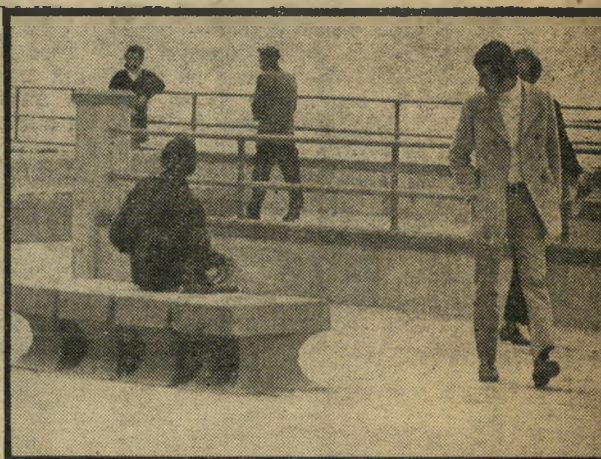
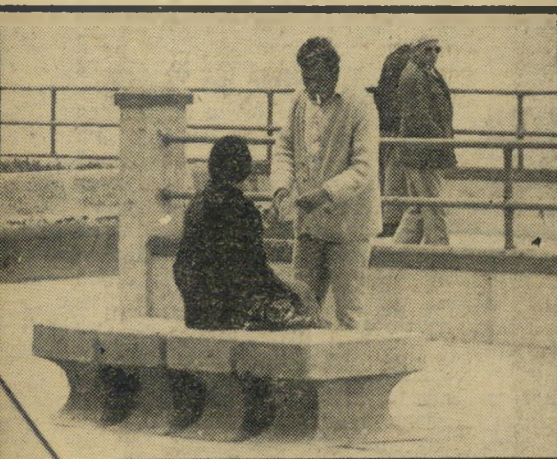
הגיאוגרפית, שישראל נמצאת ביבשת אסיה. מותר לישראלית לעבוד — אבל אסור לה לשתות ספל אספרסו באמצע העבודה. הפקידה הקטנה היוצאת להפסקת צהריים — חייבת לעשות זאת עם חברה. היא אינה יכולה להיכנס סתם למסעדה, להזמין ארו- חת-צהריים, ולהיות רק עם עצמה או עם העיתון שלה. האוכלוסיה הגברית של ה- מקום — אינה מתחשבת בצרכיה הבסיסיים. בעיניה יש משום מה קשר הדוק בין הרגלי

כשהיא צריכה לצאת לעבודה, — היא אשה הישראלית היא שות-זכויות ל- גבר הישראלי. מותר לה להתחרות בו, לתפוס עמדות חשובות במשק, במדעים, בכל תחומי החיים. היא יכולה להיות אח- ראית על תקציבי מיליונים או על חי אדם. אבל רק שתעז לצאת לבדה לרחוב — לא בחצות הלילה, לא ברחוב חשוך — אלא בצהריהיום, ברחוב מואר, בבית-קפה, ב- מסעדה, במלון-פאר — מיד מתגלה העובדה

סצינת הפתיחה (בתמונה למעלה): מי- כל, בודדה, מתיישבת בלובי של מלון „הילטון“ התל-אביבי, כשהיא לבושה ב- כוונה תחילה בתלבושת סולידית, לא- מושכת-עין, לא-מגרה. תיאורטית, ניתן היה להאמין שבמלון המפואר, הספוג אווירת סופיסטיקציה בינלאומית, תוכל צעירה יחידה ובודדה להישאר בודדה.

איפה! לא עברה עת ארוכה, ומיכל מצאה את עצמה בחברה (תמונה מ- ימין). גבר התיישב לצידה, אדיש ולא- מבחין בה כלל. לא עברה עת ארוכה. נוספת, וכשר ההבחנה שלו השתפר.

עד כדי כך, שדקות ספורות לאחר ש- פתח עימה בשיחה (למטה), כבר קיב- לה מיכל מהשכן לכורסה הזמנה לנשף מפואר. בחצי שעה של ישיבה בלובי של ה„הילטון“, קיבלה מיכל הצעות משישה גברים שונים, כולם מכובדים, כמוכן.

הסמוכים, שבאה לבלות את הפסקת-הצהריים נוכח גלי הים. לא כך סבור הצעיר החולף על פניה, שולח מבט חקורן לאחור. „את לבד?“ שואל צעיר אחר (תמונה אמצעית). בתמונה משמאל מציע כבר המחזר סגירה, וחושב כבר מי יודע על מה.

הרפתקה בטיילת. בשעות הלילה, יצא כבר שימעה של הטיילת של תל-אביב למרח- קים. אך גם בצהריים אין היא מקום שקט ביותר. בתמונה ראשונה מימין, מתיי- שבת מיכל על ספסל. אין כל סיבה שלא לשער שהיא איננה פקידה באחד המשרדים

סיפור אהבה בשלוש תמונות: בסצינת הפתיחה מתיישבת מיכל ביד בקפה דיזנופי. זוג ניפנה ותוהה, צעיר המחבק את חברתו שולח מבט לאחור. בתמונה עליונה

משמאל החתיכה כבר לא לבד. צעיר משופם ורציני כבר מארח לה לחברה בחיך סוער. לאחר שהוא מתיימש, מנסה צעיר אחר את מזלו בתנועות-יד (תמונה משמאל).

אחד הדברים הרבים שצעירה בודדה לא תוכל לעשות מבלי שתופרע — היא המתנה למונית. בתמונה מימין, עומדת מיכל ליד תחנת-מוניות, בלבוש הכי-לא-מגרה האפשרי

רי. שום דבר לא עוזר. הצעיר במעילה-הרוח (ימני, בתמונה מימין) נראה הולך לדרוכו, אך בתמונה משמאל הוא כבר לא הולך. ניגש אל מיכל ומנסה לפנות אליה בדברים.

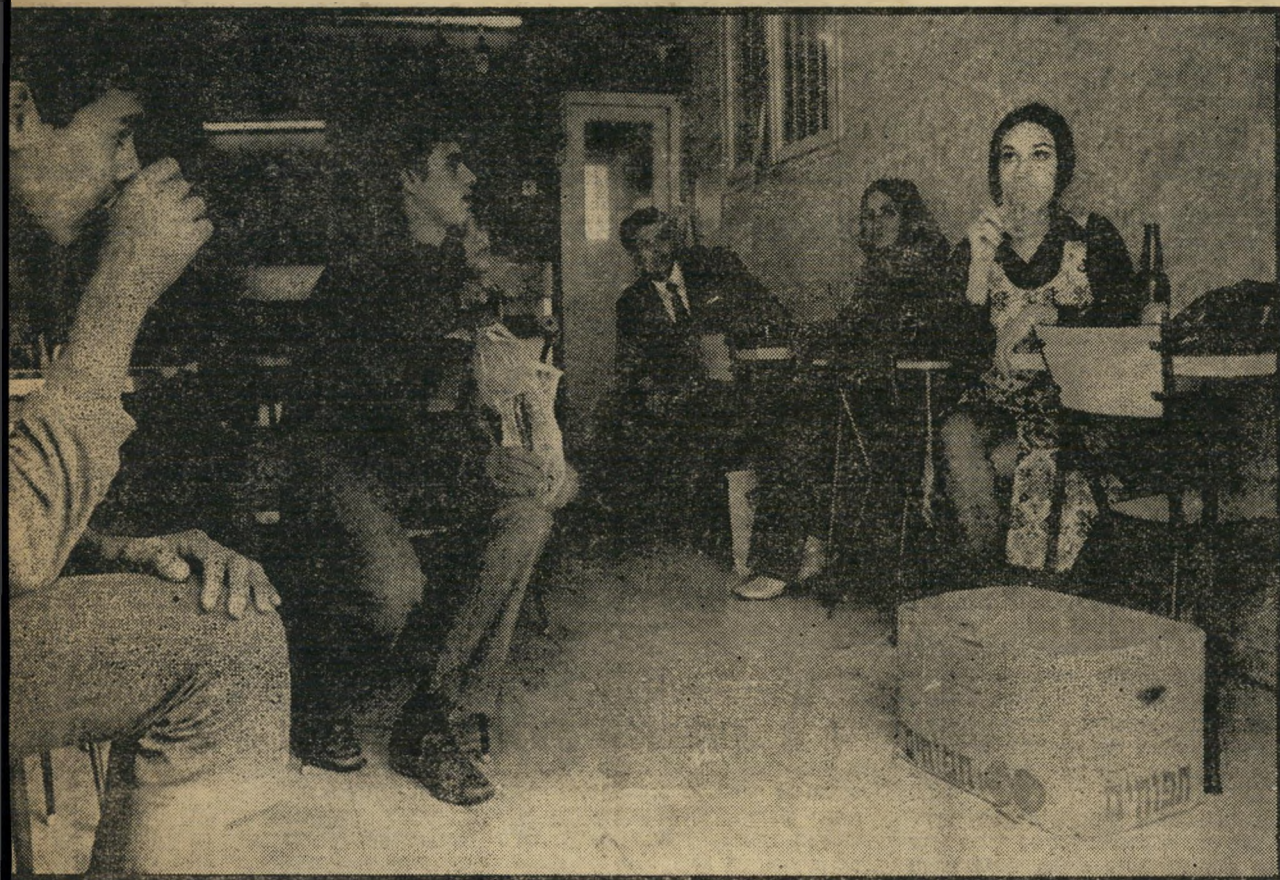
האכילה והמוסר של הגברת הבודדה. לא עולה כלל על דעתו של הגבר הישראלי שהאשה — בדיוק כמוהו — עשויה לרצות בתמים לשבת לבד בשעת ארוחת-הצהריים, או שהיא באמת זקוקה באופן דחוף לספל אספרסו. בעיניו — הופעה נשיית ללא ליווי במקומות ציבוריים — רי-במיוחד במקומות בידור — זאת הזמנה. הוא מגיב בהתאם לכך — ונטפל. מחלק מחמאות, שואל שאלות אישיות, פונה ב-הצעות, סוקר את הסחורה ומסריד בכל דרך אפשרית ובלתי-אפשרית.

התוצאה: אשה אינה יכולה להיכנס לבדה לקולנוע. הנורמות החברתיות אינן כוללות את הסעיף עצמאות בחייה הפרטיים. משום כך היא אינה יכולה להתבודד עם השקיעה על שפת-הים, ללגום אפרטיף בבאר, או לחכות בלובי של מלון לקרובים מחו"ל. אם היא בכל זאת מגיעה לבדה למקום ציבורי — בגלל שהוא רעבה, משום שהיא מחכה לקרובים מאמריקה, או בגלל שהיא מצפצפת — היא צריכה לשאת בתוצאות.

★ ★ ★

ת התוצאות — שניתן להגדירן כי אקטיביות גברית גדולה במיוחד — מדגימה בכתבה זו הזמרת-השחקנית מיכל גוי.

מיכל, שבתוקף עבודתה עומדת לעיתים קרובות במצבים לא נוחים כאלה — התי-גובה לשמש כדוגמנית-חרש. היא ניכנסה לבדה למיסעדה בדרום תל-אביב, חיכתה למונית ברחוב בצפון העיר, לגמה משקה קר בדיזנופי, ושתתה קפה ברוול. במשך כל המיבצע הקפידה להופיע בבגדי יום-יום, לשמור על הופעה סולידית, לא יוצאת-דופן, את מיכל — ואת הגברים שהביטו בה בחשדנות, ניגשו אליה בתואנות שונות, הציעו לה סוכריות, סיגריות, מסיבה, של כמה סניטות בהילטון. ואת עצמם — ליווה בחשאי צלם המערכת.

צפון תל-אביב, דרום תל-אביב, ותיקים, עולים חדשים, יוצאי מערב מזרח — כולם אותו דבר. במסעדה מזרחית בדרום תל-אביב הפכה מיכל למרכז ההתעניינות. בדעתו של אף אחד

לא עלתה המחשבה שהיא באה לעשות דבר פשוט — לאכול. בניגוד למה שקרה בנסיבותיה האחרים, לא נטפל איש אל מיכל במסעדה זו, והנוכחים הסתפקו רק במבטים מלאי-עניין.

פרק רביעי: המזכירות שמאחורי שליטי המגנונים של המפלגות

מזכ"לית המזכ"ל

במגנון הממשלתי, היד הנשית של ה- אשה שמתחת — מורגשת קצת יותר מ- אשר בעולם העסקים, אך עדיין לא הרבה יותר. פקידה הממשלה, גם הבכירה שלהם, מוגבלים במידת-מה על ידי תקנונים וחוקים ועודות תקציבים — ויריבים. בנושאים לגופו של עניין, הם חייבים לפעול, פחות או יותר במסגרת הנתונה. עיקר כוחם מתבטא ב- ליטתם בכוח האדם — ואכן שם בא לידי ביטוי כוח הבחירה של המזכירה-הפילגוש. אולם במישור המפלגתי בא כוח זה לידי

קשר לביטוח והאשה גילתה שאיננה יודעת איפה הסמין בעלה את הפוליסה. מאחר שאי-אפשר היה להמשיך בטיפול, החלה האשה מחפשת את בעלה, באופן בהול, כדי לגלות היכן התעודה. מובן שגם במשרדו הממשלתי וגם במשרדו המפלגתי ענו לה בשיא האדיבות שהם נורא מצטערים אבל הם לא יודעים איפה בעלה. הוא מסייר בכל הארץ כל הזמן, ואין כתובת.

האשה החליטה לנסות אצל ידידים. הידיד שאליו צילצלה היה אותו יד טוב ותמים של בעלה — ומוכן שהוא ידע. באילת, במלון זה וזה, ענה לה.

האשה אמרה תודה, הורידה את השפורי פרת, הרימה שנית, חייגה למלון — וביקש

שה את מר X. "אני נורא מצטערת, גברתי," ענתה מר-כונית המלון. "מר X איננו כרגע. הוא יצא ויחזור רק בצהריים. אבל אולי את רוצה לדבר עם אשתו?"

בשלוש, לולא הידיד שצילצל והאשה שע-ה תה תאונה.

הידיד שצילצל היה ידיד ותיק, שחיפש לפתע את המזכיר הנופש באופן בהול. הי-פקיד בלישכתו של המזכיר, שהכיר את הי-ידיד הוותיק, לא היסס למסור לו את שם המלון שבו התאכסנו הבוס ופילגשו. הי-

פרטיות התחילו, כשהמזכירה הי-פרטיות של המזכיר האיזורי — שהוא בוס חשוב מאוד במפלגתו — החליטה פת-אום שהיא עייפה, וצריכה לצאת לתופשה. אנחנו עומדים אומנם בעיצומו של סתיו, וזו ודאי אינה עונה מעייפת במיוחד, אבל אצל המזכיר האיזורי, כשהמזכירה הפרטית

הבוס אברהם הרשקוביץ, איש צמ-רת המפד"ל, שהרמן שזו עם מזכירתו התפרסם בעיתונות, למרות מאמ-צי הנהגת המפלגה להשתיק את הפרשה.

מלוא ביטוי. וזה, בגלל שתי סיבות: • יחסית לעולם העסקים ושירות המדי-נה, המפלגות וגופי-ציבור הנים שדה פרוץ לכל רוח. איש הישר בעיניו יעשה, וכל

כ רגע, הפרשה גועשת — אבל ב-סתר. על האשה שאיננה מבינה אורחות עולם, ורוצה לפוצץ בנעמה את השערורייה בכל העיתונים, מופעל לחץ רציני לא לע-שות זאת. אין מגנון מפלגה בארץ, כיום, שאינו ער לאפשרות שיתכנו בחירות בי-עתיד הקרוב, מסביב לשאלת הנסיגה מהשי-טחים. גם מפלגתו של המזכיר. שערורייה כזו לא רצויה ביותר בשנת בחירות. "ב-אמת, דווקא עכשיו התחשק לה לנסוע לאי-לת", רטן בכעס מנהיג המפלגה, כשסיפרו לו על המקרה.

אלא שבזאת, פחות או יותר, הסתכמה תגובתו. הוא ביקש רק ממזכירו לוודא ש-הסיפור לא יגיע לעיתונים, ועבר על כך

צביה דושינסקי מדגמנת סצנה: העסקן מכתוב את המצע

ידיד הוותיק צילצל למלון, דיבר עם המזכיר, הסדיר את עניינו, ושכח מהעסק.

ה אסון נכע רק מזה, שאיש לא טרח להגלות את אוננו של הידיד, כי גם הי-

מחליטה משהו — זהו זה. המזכיר — שהוא גם אישיות חשובה מאוד במגנון המדינה — בישר לאשתו שהוא מוכרח, ממש מוכ-רח, מה אפשר לעשות — לצאת לסויר מ-טעם המשרד בפקודת השר. ארו מזוודה, וירד עם המזכירה לאילת, למלון היפה הי-

כאשר ניסו ראשי המפד"ל ללחוץ

על חברם שיותר על מזכירתו-

פילגשו, איים לגלות את שלהם

מזכירה נמצאת במלון. לא בגלל שמישהו ניסה להסתיר זאת ממנו — זה פשוט לא יצא במהלך השיחות: לא עם פקיד-לישכתו של הבוס, ולא בשיחה עם הבוס עצמו. וגם זה, בעצם, לא היה אסון גדול כל כך — לולא התאונה של אשתו של המזכיר. זה היה כשבווע לאחר שהמזכיר יצא ל-סוירו. האשה, הנוהגת במכונית המשפחה, התנגשה כמו שצריך. לא היו נפגעים, אבל מהמכונית המפוארת לא נשאר הרבה. שרידי המכונית נגררו למוסך, והניירת, הרגילה במיקרים כאלה, החלה זורמת. במ-הלך הורידה, התגלתה בעיה מסוימת בי-

הוא, על שפת המים, אתם יודעים.

א שהיה בכך משהו מיוחד. עובדי ל-לישכתו הנאמנים, גם בממשלה ו-גם במפלגה, ידעו לאן הוא נוסע — ועם מי אחרי הכל, זה לא היה סוד או משהו. במלון, הכירו כבר פקידה-הקבלה את זוג האורחים מבקורים קודמים. מאחר שהשניים נרשמו גם הפעם, כמו בביקוריהם הקודמים, בשם-משפחה משותף, ולקחו חזר משותף, היה ברור לעובדים שהם זוג נשוי. וגם הביקור הזה באילת יכול היה לעבור

שני נושאים מפלגתיים שלעולם

אינם מתפרסמים ברבים:

עסקי ממזן ומזכירות-פילגשים

התקנות והתקנונים וגופי-הביקורת נועדו רק לביצוע עבודות סיוע. כוחו של העסקן, ב-תחומו הוא, בלתי-מוגבל.

• מהעסקן הפוליטי המפלגתי, אין נדר-שות תכונות מיוחדות במינו. התכונות ש-בעטין זכה בכיסאו הן נאמנות לבוס, ולא כושר האינטריגה. כישרונות מופלגים אלה יכולה לפתח גם מזכירה-פילגשו. לרוב, היא גם כישרונות יותר ממנו, מאחר שכאשה, היא ברוב המקרים מצויידת בערמומיות ובאי-סטניקסטים מסותחים יותר מהגבר שעליה. לעסקן לא לוקח זמן רב להבחין שפילגשו מצויידת טוב ממנו למלחמת-הקיום — המרה מאוד לעיתים, מאחורי החיוכים הידידותיים עם הקולגות. הוא מתחיל להתייעץ בה לפ-ני כל צעד, מקבל באהבה את השתלטותה.

יבות אלו נראות נכונות. אחרת, אין להסביר את העובדה, שהתופעה של המזכירה-הפילגשו, שהפכה לשלדת האמיתית במשרד, הפכה לתופעה מוכרת יפה כימעט בכל המפלגות. יחד עם זאת, גם בשעת מלחמת-האחים המזרחיים, אין, בדרך כלל, הייבים מפעילים איש נגד רעהו נשק זה, הסיבה: פים לעיתונות חומר על דיוק זה. הסיבה: המדליף פגיע בעצמו בדיוק באותה מידה. משום כך, המזכירות-הפילגשים — בדיוק כמו העסקים הפיננסיים — נשארים תמיד סוד משפחתי. רק לעיתים רחוקות זה פרוץ בכל זאת

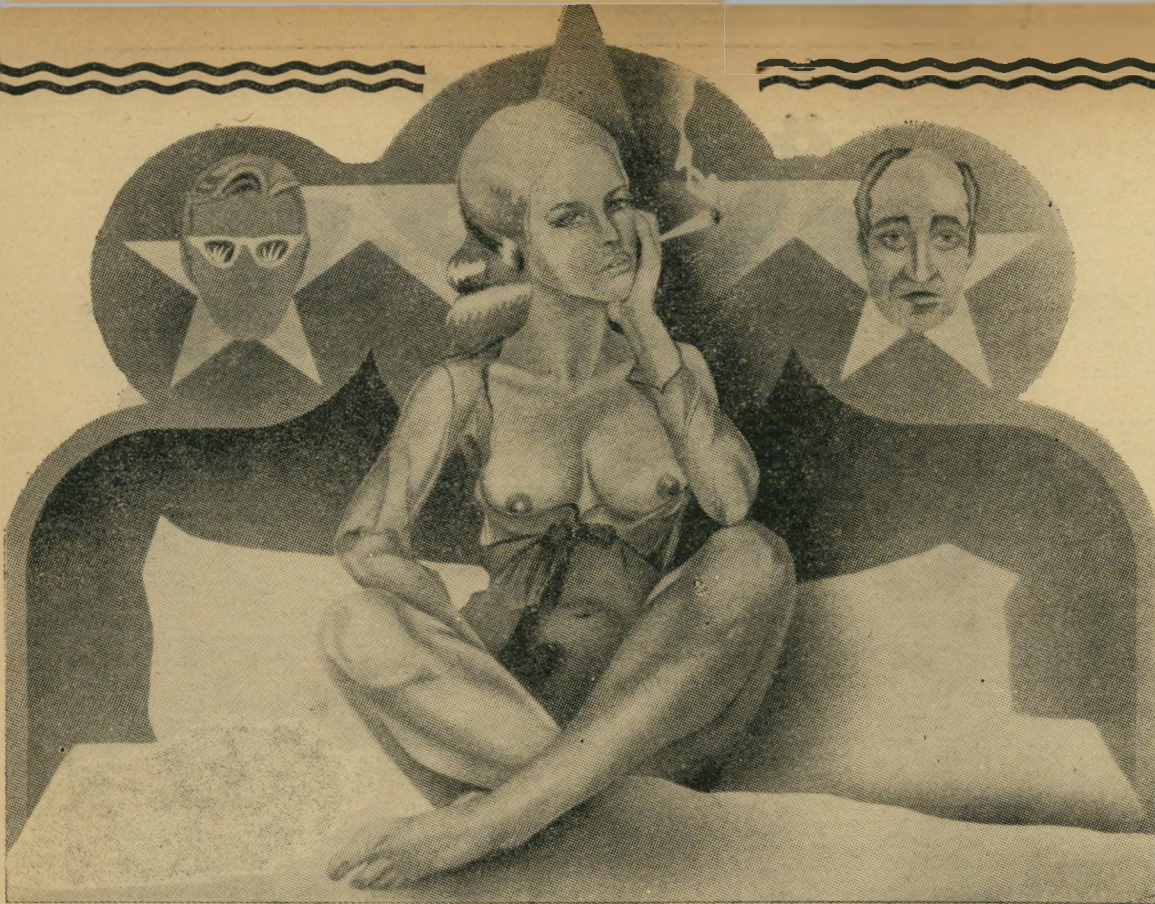
לסדר-היום. אחרי הכל, איש לא היה אשם בתקלה הטכנית שאירעה, שבעטייה נודע לי-אשה הסוד. קורה. גם במפלגות הטובות ביותר.

ר עוד איך. קשה לדעת מדוע, אבל אי-שי-ציבור, ובייחוד נכבדי מפלגות, פגרי-עים במיוחד.

לא, לא לרומן עם מזכירותיהם, לזה פגיע כל בוס במידה שווה, בסקטור הפרטי וה-ציבורי כאחד. עסקני-מפלגות פגיעים במיוחד להשתלטות של המזכירות-פילגשו עליהם גם בת-חומי העבודה.

לדעת עסקנים, המשתכשכים בפעילות הי-מפלגתית מדי יום ביומו, נובע הדבר מאופי העבודה. בעולם העסקים, מגיע למעמד של בוס גבוה רק גבר בעל תכונות הולמות — או איש אירגון רציני, או סוחר ממולח. התופעה של מזכירה-פילגשו, היכולה לעמוד איתו בתחרות גם מחוץ למיטה, לנהל לפחות מישורים מסוימים של העסק — נדירה. מספר המזכירות-הפילגשים שממש שול-טות בבוס שלהן — קטן (המחזיקות בזהב, הנשים המגלגלות את המליונים, העולט הזה 1765).

רובן משתלטות, בתוקף האמון האינטימי שרוכש להן הבוס, ובמסגרת תחומי כישור-ן, על מישור מסוים בעסק. והאחרות מס-תפקות בכחשה בקלחת הכללית, בכל הזדמ-נות, בעיקר בצורת הבעות דיעה על עובי-דים, בנוסח, זה מצויין, וזאת מכשפה, לא הייתי סומכת עליה במקומך, איציק מותקי.

החוצה — כמו, למשל, בפרשת אברהם הרשקוביץ אחד הבוסים של המפד"ל ומר כירתו, שלמרות נסיונותיה הנואשים של צמרת המפד"ל, הגיעה לעיתונות.

הרשקוביץ (60), בעבר הרחוק מז' כיר הקיבוץ הדתי בארות-יצחק, הגיע במשך שנות עסקנותו הארוכות לעמדה בכירה ביותר במנגנון המפד"ל, שימש בין היתר בתפקידים הנכבדים של ראש מחלקת המס של הסתדרות הפועל-המזרחי, היה כי מובן גם חבר הוועדה הפועל של המפלגה. הצלחתו בחיים התבטאה לא רק במעמדו המפלגתי, גם במישור החברתי התקדם, ולא עברו השנים והקיבוץניק לשעבר כבר התגורר בר בוילה נאה באזור מגורים אריסטוקרטי, טי, באחד מפרברי תל-אביב רבתי. כל אותן שנים, ליוותה אותו בנאמנות אשתו רות (51), מורה במקצועה, שנישאה לו בעודם קיבוץניקים, נשארה לצידו גם בתקופות לא נעימות כל-כך, מסיבות אישיות. לאחר 27 שנות נישואין, התייצב העסקן הדתי המכובד ערב אחד בפני אשתו, גילה לה כי הוא לא יכול יותר להמשיך בחיים הכפולים. הוא מאוהב. במזכירתו, איתה הוא מנהל רומן מזה שנה וחצי.

היתה זו רחל קוגל (29), בת למשפחה דתית, בוגרת מוסד חינוכי של צעירות מזרחי. הרשקוביץ הקשיש הוקסם עלייה ממבט ראשון, למרות שהיתה בגילו של בנו הבכור. תוך זמן קצר היה זה סוד גלוי בין עובדי בניין הקסטל, מרכז המפד"ל בי צפון תל-אביב, כי המזכירה-החתיכה הפכה לפילגשו של הרשקוביץ. שנה וחצי לאחר זאת, גילה הרשקוביץ את הדבר גם לאשתו, ביקש גט. רות הרשקוביץ סירבה. היא האמינה כי בעלה נתקף ברוח עיוועים, שתחלוף. היא

בת 15, הפך הבוס את מזכירתו — לפילגשו. בת 18, השיאה לגבר אחר, והמשיך להחזיקה כפילגש

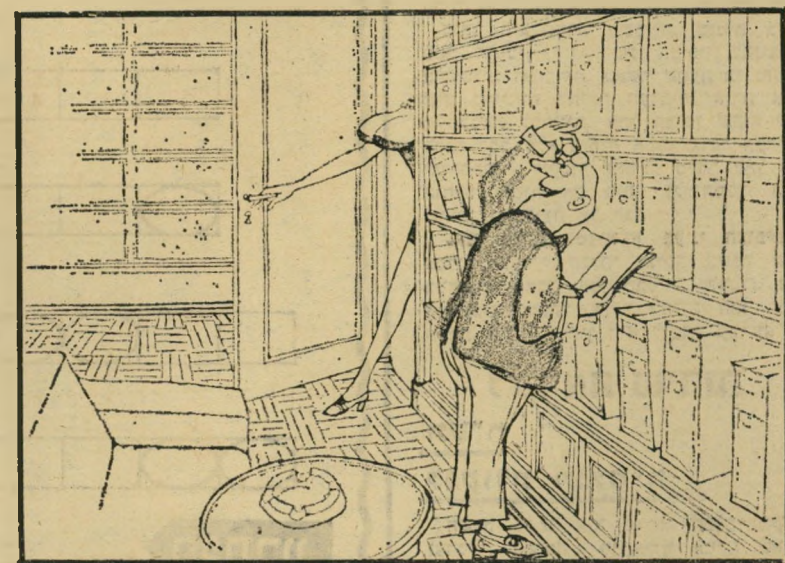

על הרומן של הרשקוביץ כבר מיומו הראשון — והבטיחו לגסות לעזור לה. אולם כאשר ניסו ללחוץ על הרשקוביץ, ענה להם זה במילים ברורות: "אני לא מפחד מכם. אתם יודעים היטב שגם אני יכול להרוץ ציא החוצה את הכביסה המלוכלכת שלכם." הבוסים של הבוס נכנעו, הירפו ממנו. היה ברור להם שהוא לא יחסס להגשים את איומו. לא היה זה סוד, שהרשקוביץ לא היה הבוס היחידי בקסטל שיש לו פי לגש, והוא יודע כמה וכמה סיפורים עסיסיים, שעוד ידובר בהם.

אחד היוצאים מהכדל, הוא בוס באחת המפלגות הגדולות ביותר. בניגוד לרבים מחבריו, משמיצים אותו כל יריביו שמעולם לא היתה לו מזכירה-פילגש. הוא

פנתה לפסיכיאטר, וגם לרב ידוע, המקובל על בעלה, ביקשה שיתווך ביניהם. אלא שגם התערבותו של הרב לא הועילה. "הוא מתנהג כאחוז דבוק, כשמדובר בחללה", העידו עליו עמיתיו לעבודה. "היא שולטת בו שליטה מוחלטת לא רק בנינין הזה. בכלל". הוא מתנהג כאדם שיצא מדעתו, אמרה רות הרשקוביץ. על בעלה. "שום נימוק הגיוני לא משפיע עליו". בלתי ברירה, החליטה האשה הנואשת — שהיתה מוכנה לשכוח לבעלה את כל ההרפתקה, אם רק יחזור אליה — לגסות את המוצא האחרון. היא פנתה לבוסים של בעלה — ראשי המפד"ל.

כאן נכונה לה ההפתעה השנייה בפרשה. כשהודיעה לבעלה כי היא עומדת

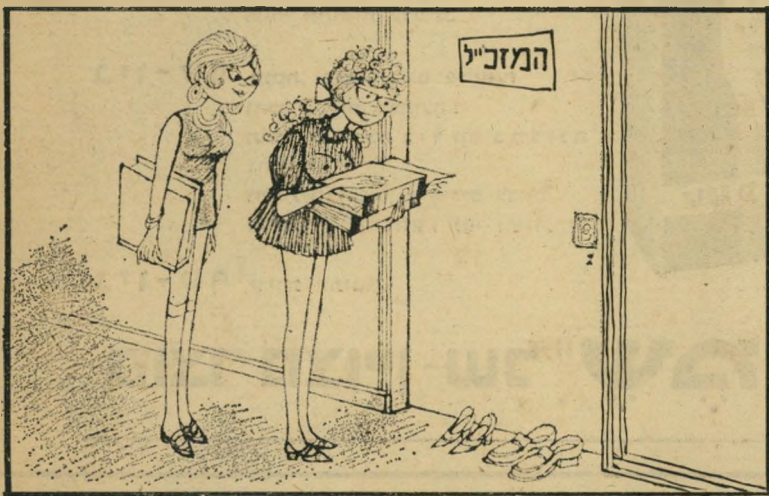

"אה, זו את, החברה בלומה..."

אחרי שקיבל טיפול וכסות בתחנת מגן-דוידאדום, חזר רומיאו לביתו, סיפר לי אשתו הנאמנה כי נחבל בתאונה.

מחרת והיום: צילצול בדלת. אשתו של רומיאו פותחת את הדלת — וב-

סתם נאמן לאשתו, כל השנים. אך אהדיו טוענים שהוא דווקא בסדר, אבל זהיר, ה' טוב. את מה שהחסייר הוא, השלים, לעומת זאת, קרוב-משפחה שלו. אותו קרוב, למי רות שהוא רשמית קבלן-בניין מצליח הרי שלא-רשמית הוא קרוב מאוד גם לעסקים

"מאז שבילו יחד חופשה באילת, הם התרגלו לזה..."

פתח מתנשא למולה צעיר גברתן, כשבידו זר-פרחים יקר. כן, כן — היה זה הבעל המרומה — שבא לביקור-חולים אצל המאבה המוכה.

אחרי שהגיש את הפרחים לקבלן החבול, הגיש לו החוקר גם דרישה קטנה נוספת: סכום של עשרת אלפים ל"י. לקבלן היתה כמובן הברירה לא לשלם — אלא שאו הוא מסתכן, כפי שהסביר החוקר, בגילוי סוד ליל-אתמול לאשתו. הקבלן שלנו בפרטנציה, הוא אולי איש אמין מאוד, הטוען תמיד כי הוא מצפצף על כל העולם, ולא איכפת לו מה אומרים ומה כותבים עליו. אבל שאלתו תדע על בגידותיו? זה לא.

נו, במקום הוא חותם על שטרות בסך 10 אלפים ל"י, בתשלומים של אלף ל"י לחודש, כתשלום פיצויים לבעל שנפגע, כדמי עלבון, בושט וכיוצא בזה. היה זה ללא ספק הרומן היקר ביותר של אותו דון זיואן עליו. ואכן, מאז הוא למד את הלכה. במקום להתעסק עם מזכירותיהם של אחרים, החליט להשיג מזכירה פרטית משלו.

משך כשנה ניסה סידרה של מועד-מדות, עד שמצא את האידיאלית. הוא מצא אותה בדמותה של נערה בת (המשך בעמוד 38)

המפלגתיים של הבוס המפלגתי. הקבלן המצליח, אחת הדמויות המפורסות מות של תל-אביב, אוהב במיוחד מכל החרדים והבניינים שהוא בונה, את חוררי המיסות. מאז ימי הראשונים התמחה במזל פילגשים, אלא שעד שהפך לקבלן, היה תחביבו מזכירותיהם של אחרים, עד שאחד ה'מיקרים לפחות עלה לו ביוקר. יום אחד, נמצא הגבר בשלב של חיזורים מתקדמים אחרי מזכירתו הפרטית של מי שהיה פעם אחד מאלי-הטכסטיל של המדינה. תוך שהשניים בילו בנעימים, נשחכחה מהם המציאות — דהיינו, בעלה של אותה גברת (שלא לדבר על האשה והילדים של הקבלן). אלא ששיכחת הבעל, כפי שהסתבר, היתה גורלית, שכן, לרוע המזל, היה הבעל חוקר פרטי במקצועו. ודווקא אותו ערב, החליט הבעל-החוקר להשתמש בידע המקצועי שלו גם בזמנו הפרטי.

כך הוא חוזר במפתיע לביתו — ואת מי הוא מוצא במיטתו, אם לא את אשתו חיקו האהובה, בחברת אותה דמות נלבבת? הטאקט והאדיבות לא היו מתכונותיו ה'בולטות של הבעל הנבגד. במקום לבקש סליחה על ההפרעה, כאדם תרבותי, הוא איבד את עצביו, התחיל להשתולל, התלבש על הגבר וזרק אותו מהבית מוכה — ומה שיותר חמור, גם ללא בגדים.

טלוויזיה

שררנים

חתיכה חדשה

במסך הערבי

רבים מצופי הטלוויזיה העבריים, נוהגים להתבונן גם בשידורים בערבית. בין שאר הסיבות, יש להם סיבה טובה לכך: השעה היומית בערבית מגישה לצופים יותר חתיכות מאשר השידור העברי. לעומת המגישה היחידה בתוכנית העברית, דליה מזור, שהיא חייכנית אך חסרת היבט, היו עד כה למחלקה הערבית שתי

קריינית מסווארי
בית הספר נקרא "ציון"

מגישות, שהן גם קרייניות חדשות: גליה סופר (גלוריה סטיוארט) ולוריס גיקולא באבול, ערביה נוצריה מבית לחם.

אפילו צופים שאינם מבינים מילה ערבית אחת, יכולים לצפות ולהנות מהופעתן של שתי אלה על המסך הקטן. הן קורנות אישיות. הן נשיות. קולן רך, ונעים לאוזן. הן מסוגלות ליצור אשליה כאילו הן מדברות באופן אישי אל כל צופה וצופה.

השבוע הצטרפה אל שתי אלה, מגישה שלישית — המוסלמית הראשונה בשידורים הערבים של הטלוויזיה הישראלית, זוהי סר הד מסאדי (23). רווקה מוסלמית נאת מראה, שנולדה ביפו, גודלה במזרח ירושלים בבית אביה, שהוא עורך דין ערבי ידוע.

סוהד היא נערה משכילה, בוגרת בית ספר התיכון ציון, של המיסיון הנוצרי בירושלים המזרחית. כאשר שמעה כי מחפשים קרייניות לתחנה הערבית, אורה ארמון לגשת לבחינות. אבל כמוהן שהיא לא הלכה לבד, אלא בלחית אמה. כאשר הקריין יפה התואר, ויקטור נאסיב, בישר להן כי הוחלט לנסות את סוהד על המסך, היו שתיהן מאושרות עד הגג.

אני מקווה למצואן בעיני הצופים, אמרה הצעירה הבלתי מנוסה בשמץ של ביישנות, אבל אני מבטיחה לענות על המכתבים שיגיעו אלי. לחלום היא כבר יודעת. ליתר בטחון היא לומדת עברית.

לקראת שידור

תש"ח

לפקודת חפ"ח

השעה 2.35. אור אדום. הפלמ"חניקים נערכים לפשיטה: סגן אלוף (מיל.) שאול ביבר, המשורר-התמלילן חיים חפר וקרין התניף עמיקם גורוביץ. כל היתר הם קרר

מצל טונק

חדש!

תינוק חדש נולד לנו: —

ביו-טף אבקת חכביסה שלא היתה עוד כמותה: מיוחדת לכביסת חיתולים ובגדי תינוקות עדינים.

ביו-טף מנקה, מלבינה וגם מחטאה ויחל בקלות מפתיעה! תוכלי לכבס בה ביד וגם במכונה והתוצאה: — חיתולים נקיים, חיתולים לבנים, ממש — כמו חדש! נסי ותיווכחי!

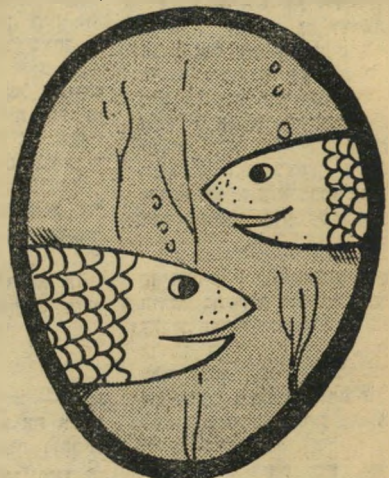
ביו-טף ידידת התינוק.

מוצר מצויין-של "שמן" כמובן!

בינג-ליניאל

השיטה לפתרון היא זו: במשבצות מצד שמאל יש ארבע מילים. האותיות של המילים מופיעות מעל לכל משבצת בצורה מבלבלת — ויש לסדר את האותיות בצורה הנכונה לתוך המשבצות. למשל: אם מעל למשבצות מופיעות האותיות "דועחב", הפיתרון יכול להיות "עבודה". אם המילים מסודרות בצורה הנכונה בתוך המשבצות, הרי האותיות במשבצות המסומנות בעיגולים יצטרפו לתשובה לשאלה המופיעה מתחת לקאריקטורה. רשום אותה במשבצות המופיעות למטה. הפתרון יפורסם בשבוע הבא.

בלבלת

היולא

אבניה

ימלמכא

ועישממ

מה אמר הדג לחברו?

הפתרון

פיתרון הבלבלת הקודמת: אוטוגראף. המילים: אסונות, טרומי, סיניור, אלוף.

הבעיה האמיתית של הטלוויזיה הישראלית:

ברוממה. גם אנחנו סבורים כמובן, שלעובדי דים אסור להתערב בתכנון הארכיטקטוני של בניין הטלוויזיה. אולם איננו מוכנים לקבל את מצבה הנוכחי של המעלית כמצב. אות שאין לשנותה.

„אי לכך מודיעים העובדים החתומים מטה כי יסרבו, החל מיום ראשון ה'2 במאי, לעלות לעבודה שלא באמצעות מעלית. צר לנו שעלינו לנקוט באמצעי כה חריף. אולם אנו סבורים כי זוהי בעיה המתמשכת כבר

החמישית לראשונה או להיפך, משתמשים אנשי הטלוויזיה במכשיר שנועד לכך: ה'מעלית'. אלא שמזה כשנה משובשת פעולתה של המעלית. היא מתקלקלת השכם והערב. לא פעם נתקעו אנשי החדשות במעלית כשעמודי החדשות בידם וכמעט שהחדשות לא הובאו לשידור.

לא אחת קרה גם שידעות או שיקופיות התאחרו להגיע לאולפן, בגלל המעלית, או מפני שהעובדים נאלצו לרדת חמש קומות

זה יכול היה להישמע כבדיחה או כ'פארודיה מוצלחת, לולא היה העניין כל כך עוצב.

ובכן, סוף סוף התברר מדוע הטלוויזיה

הצילו

הטלוויזיה צריכה מעלית!

יותר משנה ואיננו מוכנים לקבל תירוצים לאי פתרונה.

על מכתב זה חתמו עד כה כ-60 מעובדי הטלוויזיה. רק מי שמתמצא בעבודה הקדחתית המתנהלת בטלוויזיה בזמן השידור, בי התרגשותם של העובדים ובהתרוצצות ה'נוראה מקומה לקומה', יוכל אולי להבין שמכתב זה אינו פליטון.

ובכן, זה הסוד. לא מנהל דרוש כדי ל'הבר' את הטלוויזיה. דרושה מעלית!

במדרגות. מישהו יכול אולי לחשוב שעובדי הטלוויזיה מפונקים מדי. אבל זה מה שחשב גם אותו לוחם כשמשמר קטן נשטם מפרסת סוסו.

השובע הגיעו מים עד נפש. עובדי ה'טלוויזיה החליטו לפנות למנכ"ל שמואל אל' מוג במכתב אולטימטיבי שזה נוסחו: „אדוני המנכ"ל, המעלית הפכה מנושא לבדיחות ל'שערורייה גדולה. כאן אין בעיה של מיבנה רשות השידור, לא של המליאה ולא של הוועד המנהל. זוהי בעיה של מיבנה הבניין

הישראלית היא כל כך גרועה וכל כך משע'ממת והפעלתה רצופה בכל כך הרבה תק'לות. כמו בשיר המפורסם בו נוחל צבא שלם תבוסה בגלל מסמר קטן שנשטט מ'פרטתו של סוס אביר, כך גם מתחילות כל הצרות בטלוויזיה, לדעת עובדיה, בגלל ה'מעלית בבניין הטלוויזיה ברוממה שבירו'שלים.

בבניין יש חמש קומות. מחלוקת החדשות נמצאות בקומה החמישית. אולפן השידור נמצא בקומה הראשונה. כדי להגיע מהקומה

בים, ירידים ובני משפחה קבועים של עו'בדי האולפן בהרצליה, וסתם הרצליאנים מוחאייכפיים. המטרה: תכנית שירי תש"ח ליום העצמאות. אורי זוהר (נחלא) מחלטר ציטובאים. נכנס חיים לבקוב מחתיקי ה'פלמ"ח. הוא שואל בתמימות: מתי מתחיל הקומז'ק? הוא לא ידע שמצלמים. אבל זוהי הזדמנות טובה ככל הזדמנות.

חיים לבקוב תופש את אריק לביא ומר'כר לו ציטובאס על האוכר פיין, אביו של מוטי הוד, מפקד חיל-האוויר. אריק לביא היה פעם בפלוגה ה', אבל זרקו אותו כי הוא היה שמוציניק (איש השומרי-הצעיר), אוהלה הלוי, אשתו לשעבר של שייקה אר'פיר והנציגה היחידה של הציטובטרון, שהצ'ליחו עורכי התכנית להשיג. מתאמנת ליד הפסנתר בבית אפר. ברקע רואים גיפ'ומשוויין, שהביא התפאורן זאב ליכטה, איש הגדוד הרביעי. הבמאי צבי (צ'צ'י) גרא, איש הגדוד הששי, הסכים שעל המשוויין יכתבו את השם של הגדוד הרביעי: ה'פור'צים. אבל שני אנשי גבעתי שהגיעו לאולי'פון, כנראה בטעות, מביעים מורת רוח. עור שלושה פלמ"חניקים לרפואה מגיעים: מה נשמע, איך הולך, אהלן...

רופקים את הקהל. המתח עולה. הקהל מתבקש להרע. מתחילות כל מיני הופעות: דודו, אורי, ה'ח' דרומה, בדרך צפונה. לא רואים דבר. שושנה דמארי ויפה ירקוני צולמו לפני יומיים. אריק לביא צו'לם בבוקר. זמרי אפי נצר, שהיו פעם חבר'ת בית רוטשילד, מניעים את שפתותיהם.

הפרק השלישי: שלומיק מנסה להסתייע בח'ברים, ואילו חדוה נעשית כוכב'טלחיויה. משתתפים: יעל אביב ומנחם זיל'ברמן.

● **אמא יקרה** (יום ו' 30/4, 21.40) סרט עלילתי על קליטת מהגרים בארצות

ההקלטות ממילא היו מוכנות מראש. ה'קהל הגבוך מוחא כפיים בהתלהבות. כולם מחייכים. כולם שרים את האמני' יום יבוא. כולם מאמינים כי בא היום בו מצלמים אך ורק אותם ובקלזו אפ. פרצופים. פרי'צופים.

אורי זוהר נוטל את הפיקוד. סיפור רוזף סיפור: „אחד ממפקדי הפל"ם (הפלוגות הימיות) כיום פקיד בכיר בממשלה, היה נוהג בבואו הביתה לחופשה, להקיש בדלת במקל של טוריה ולרוץ במהירות אל ה'דלת האחורית. תמיד היה יוצא משם גבר'זר, כדי שיוכל לחבוט בו.”

אבו ליש היה משורר. פעם אחת דיווח למפקדיו בגינן: „ההר נראה שקט כמו נוצה.” היו עוד שני משוררים בפלמ"ח: חיים גורי וחיים חפר. ההבדל ביניהם הוא כמו ההבדל בין שידורי-ישראל וגלי צה"ל. היו שני משוררים, אבל רק אב אחד: יצחק שדה. אמהות היו הרבה. „אחת — כל ה'פלמ"ח ינק מזיו שדיה.” חיים חפר מסכים שיספרו קטע זה גם בשידור. אבל בשעת ההקלטה נוהר זוהר, שלא לחזור על הבדי'חה. במקום זאת הוא מספר על האקונר'מית מהגליל, שבשעת המצור תלחה מודעה בחדר האוכל: „היום בצהרים יוצאים לר'עות באחו.”

בסך הכל יראו הצופים בבית (יום ד', 20.20) תוכנית נעימה, שתדבר במיוחד אל ותיקי תשי"ח והפלמ"ח. השירים יפים, נו'גים, ערבים לאוזן, והמראות נעימים ל'עין.

תדרוך

● **שירי תש"ח** (יום ד' 28/4, 20.20) משתתפים: יפה ירקוני, שושנה דמארי, אריק לביא וזמרי אפי נצר. מנחה: אורי זוהר. במאי: צבי (צ'צ'י) גרא. הפקה: יצחק קול (הרצליה).

● **כותל בירושלים** (יום ד' 28/4, 20.45) סרטו של פרידריך רוסיף. קרי'ינות — גיוסף קסל.

● **כולם גבורים** (יום ה' 29/4, 20.05) מישור דוקומנטארי על 12 גיבורי ישראל. קריינות — לאה פורת. הפקה ובי'מוי — טוביה סער ואפרים סטן.

● **פסטיבל הזמר והפזיזמון** (יום ה' 29/4, 21.00) שידור חי. בין השאר משתתפים: אילנית, מירי אלוני, צילה דגן, רבקה זוהר, שולה חן, הדודאים, שלישיית לא איכפת להם, שובבי ציון, יהורם גאון ולהקות פיקוד צפון ודרום. מנחה — יצחק שמעוני. בימוי לטלחיויה — יוסי צמח.

● **ספורט** (יום ה' 29/4, 22.15) ב'הפסקה של פסטיבל הזמר ישודר מיפגן הפתיחה של כינוס הפועל, לאחר שהחומר יוטס במיוחד ממגרש הספורט ברמת-גן ל'ירושלים.

● **חדווה ואני** (יום ו' 30/4, 20.30)

אריק לביא בתוכנית „שירי תש"ח" האם שהניקה את כל הפלמ"ח

הטלוויזיה הכללית

נגד הטלוויזיה הלימודית

לטלחיויה — הנה ההזדמנות להשיב להם כגמולם!

הפתעה נפלה בחלקו של סאלים פא'תל, מנהל התוכניות בערבית, כאשר שני קיבוצניקים פנו אליו אחרי הרצאה ב'קיבוץ אייל וביקשו ממנו שישניע להם להגיע לטלוויזיה בתור צלמים. שני ה'חובבים — עובד הפלחה נחום ברק, ואיש המוסד של הקיבוץ אלי חזקי, הופנו אל דודו הירשפלד, ראש צלמי הפילם בטלוויזיה. מסתבר שהלה רעב לסטרג'רים (צלמים חופשיים) באיזור רים מסויימים בארץ. הוא גילה נכו'נות מיידית להעסיק את שני הפלאחים כצלמים בטלוויזיה באיזור המשולש ה'קטן והגדו המערבית, בתנאי שיעמדו במבחן כצלמים.

עכשיו מחפשת הטלוויזיה פלאחים נו'גים ספים בנגב ובדרום או בגליל העליון. ההשתייכות לקיבוץ אינה חובה. העיקר שידעו לצלם.

מתחת לאנשונה

לא. זה לא מה שאדם חושבים. לא מדו'בר בעוד סיכסוך שפרץ בטלוויזיה. הפעם מדובר בסך הכל בתחרות כדורעף שתיערך בעתיד הקרוב בין נבחרות שתי התחנות. באמצעות ההבטות בכדור יוכלו עובדי כל אחת מהתחנות להיפטר מכל התיסכולים ש'יש להם בגלל התחנה השניה.

בנבחרת הטלוויזיה הכללית יופיעו כוכבים כמו חיים יבין, דן שילון, רון בריישי, מר'דכי קירשנבאום, אלי קובי, אורי פירסט, הסמנכ"ל ארנון צוקרמן ומהנדס הארשת'שלמה גל. מסתבר שכל יום שלישי, אחרי מהדורת החדשות של השעה 10 בלילה, עורכים עובדי הטלוויזיה אימונים בכדורעף במגרש האוניברסיטה בירושלים.

דן שילון עוד לא החליט אם משחק הבכור'רה יצולם וישודר במסגרת מבט ספורט. אבל הוא כבר מתכנן משחק שני, נגד גלי צה"ל. מרדכי קירשנבאום מבקש בזאת להזמין ק'בוצות יריבות נוספות להתמודדות עם נכ'חרת הטלוויזיה. אז לכל מי שיש טענות

יעל אביב ב'חדווה ואני' הקיבוצניקית הופכת כוכב

הברית. משתתפים: איירין דאן וברברה דל-גרס.

● **מבט ספורט מורחב** (שבת 1/5, 21.20) תוכנית מורחבת על אירועי כינוס הפועל.

● **מוקד** (יום א' 2/5, 20.20) מסיבת עיתונאים מאולתרת עם מוזכ"ל ההסתדרות יצחק בן אהרון.

● **יומן כינוס הפועל** (יום א' 2/5, 22.00) דיווח ממגרש הספורט.

● **התעמלות** (יום ב' 3/5, 20.20) מפגן ההתעמלות הבינלאומי בנעמן בשידור חי.

● **מוטי גלעדרי מארח** (יום ג', 4/5, 20.20) משתתפים: רבקה מיכאלי, חדווה ודוד וקבוצת רקדניות. במאי התוכנית — אילן אלדד.

LOVE-LOVE Styled in U.S.A. by
biflex

חיה
שני ב'פלקס
מארי דרש
חדיש וקליל
בצבעים
בו סגור וטורקיז
אח
חאהבי-תאהבי
את עצמך
בסדרת מוצרי
LOVE LOVE
שני BIFLEX

מוצרי **biflex** **מיוצרים בישראל** **החברה**
מיוצרים בישראל **החברה**

צילום: מולה - הרמתי מרסוס בורשמי-חליל

להשיג בחנויות המובחרות

למרות הרגשתך הר-
עה, מצפה לך ש-
של הצלחה ושינוי.
לך, בת-טלה, תיגרם
הפתעה מצד בן-זמל
דגים — ממנו לא
ציפית לדבר. שבוע טוב
להימורים. הרבו במי-
סעות אל מחוץ לעיר
וקנו סוף-סוף את ש-
חשקה נפשכם. במקום העבודה שלך,
טלה, תזכה לשבחים מצידו של מעבידך.

אל תניח לבעיותיך
אישיות להפריע לך ב-
עבודה, פן תגדיש את
הסאה. במקום לחשוב
היום על הבעיות שלך,
צא לבלות, היפגש עם
ידידים וחזר אחרי נע-
רות. ידיו ותק שאל
פגשת שנים יביא עימו
הפתעה נעימה מאוד.
היהרר מאשתו של אדם קרוב אליך, שתי-
סה להכשילך. בתישור: שבוע נפלא לפניך.

ביקורים משפחתיים
בהם תהיה מעורב,
יביאו עימם טירדה,
אך לטווח ארוך יש-
תלמו לך. נהג בסבל-
נות והקשב היטב ל-
מכוגרים ממך. אל תני-
סי לעמוד על שלך ו-
להתנות לו להמשיך
אם תניחי לו להמשיך
לרכב עליך, תגרמי לך סבל. אל תפחדי
להיות תקיפה — הוא לא יברח ממך.

העצלנות ששקעת בה לא
תביא אותך לשום מקום.
השבוע הוא זמן מצויין
להתחיל בפעילות חד-
שה, ולסדר סוף-סוף את
כל העניינים שהזנחת.
יחסים טובים עם בן-
זוגך יימשכו, ויעזרו לך
לפעול. אל תיסול על
עצמך משימות שהן ל-
מעלה ממוחך. הישמר השבוע מנסיעות ל-
מרחקים ארוכים וציית להוראות הממונים.

המזלות דווקא לא
חיוביים עבורך הש-
בוע, אבל כוחותיך ה-
אישיים גדולים ולכן
תצליח להתגבר על ה-
משברים אשר יפקדו
אותך השבוע. לך, לבי-
אה, מצפים השבוע
הפתעות בחיך המ-
פחתיים. כנראה תקבי

לי מתנה מאדם שמעריך אותך. כסף
יכנס בקלות, אך תבזבז אותו בקלות.

למרות שעסקיך נראים
השבוע בשפל המדרגה,
אל תדאג. בשבוע הבא
ישתפר המצב. כדאי לך
לחדש את היחסים עם
ידידה לשעבר, ולהשאיר
אותם על מישור ידידו-
ת. מצפה לך נסיעה קי-
צרה שתביא בעקבותיה
תוצאות טובות. השבוע
אינו מתאים לצעדים דראסטיים. התחייך ש-
היכרת עתה, במקום הציבורי, לא בשבילך.

השבוע אתה מתחיל סוף-סוף לצאת מהמתי-
חות שהיתה לך. אתה שוב מרוצה מהעבודה
ומהבוסים. קח את עצמך בידים. זה לא
שבוע מתאים להוצאות
כספיות מיותרות. הסכס
לתוכניתו של ברונו;
גורלך בלאר-הי קשור
בגורלו. נסיעה קצרה
מעבר לים, שלך או של
מישהו קרוב לך, תביא
לך בסופו של דבר או-
שר רב ובלתי-צפוי.
שמור על בריאותך ב-
ימים אלה, כי אתה רי-
גיש בעונה זו ועלול להצטנן. אחד מאלה
הקרובים אליך זומם משהו מכוער מאוד.

דווקא משום שאת חופשייה בהשקפתך,
ובלתי-קשורה במעשייך, קל מאוד לת-
פוס אותך במלכודת
או לחייב אותך לעי-
שות מה שאינך רוצה.
אם אתה כימאי או
עובד מעבדה — היי-
הר מחומצות, חומרים
מסוכנים או אף מי-
התפוצצויות. נקראת
סוף השבוע מצפה לך,
בת עקרב, הרפתקה
רומנטית סוערת מאוד.

אך לא יהיה בה משום סימן לבאות.
היא תהיה אפיזודה חולפת, ותו לא.

אחת מתוכניותיך לשבוע המתקרב תתקלקל,
אך לא נורא, מפני שבמקומה תבוא אחרת,
מוצלחת יותר. הכאב
בצוואר שתקף אותך ה-
שבוע יעבור בשבוע ה-
בא כלא היה ואתה תרי-
גיש עצמך שוב בריא
ומאושר. אתה מרבה ל-
דבר על נישואין בזמן
האחרון. אל תהסס, עי-
שה את הצעד הגורלי
עוד בקיץ זה. חברתך
הנוכחית היא המתאימה לך ביותר. הש-
תמש באינסטינקטים שלך, שלא יכזיבו.

הרומנטי נכונה לך הפתעה נעימה ביו-
תר. הגבר בו חשקת יגלה לך אהבתו.

חודש חזק ומלא התנגשויות, המתחיל ב-
שבוע אלים. אל תרבי: אתה כול לגרום
לאדם שאתה מעריך
נוק חמור ביותר. רומן
סוער מצפה לך, בתי-
דלי, אם רק יהיו לך
העיניים לראות את ה-
איש הנראה לך כבלתי-
נכון. אל תרבו בנסיעות
בשבוע זה. במשך החור-
דש הקרוב אל תלווה
כסף לאנשים הקרובים
לך לא תמיד קירבה
נפשית היא סימן למהימנות. אם אתה מה-
מר בקביעות — היהרר השבוע מהשחור.

סוף-סוף מותר לך ל-
התאהב, אך תיזהר
לא לאבד את הראש.
אל תחליט החלטות
גורליות בעניינים כס-
פיים, ואל תיכנס ל-
ויכוחים מיותרים עם
חברין לעבודה. בתי-
דגים, אם לא הספקת
לבזבז את כל הכסף
שלך במכירות סוף-העונה — עשי זאת
עכשיו. לא תיכשלי בקניותיך — הכוכב
בים בשבוע זה הם בעדך. השבוע יש
להיזהר ממאכלים כבדים — כאבי-בטן
ושילשולים חריפים עלולים לתקוף אותך.

דוקטור

במוסיקולוגים

הפיזיולוגית **אלונה טוראל** נחשבת, מספרים לי מבנים גדולים ממני במוסיקה, מאז ומתמיד למוסיקאית רצינית. עד כמה רצינית, גיליתי רק לאחרונה כאשר הובא לתשומת-לבי מחקר יסודי בשטח המוסיקה שהיא עורכת בימים אלה. מחקר, שלא או-תי הייתם שואלים, היה צריך לזכות אותה בתואר דוקטור לפחות. דוקטור למוסיקולוגיה.

המוסיקאית הראשון שאותו היא חקרה, היה נגן הבס **שמואל ארז**. אחריו היא עברה לסקסופון וחליל (**ממזל**, מהברי-נשים של פיאמנטה). משם עברה לחקר מס-תרי הפסנתר (**מישה סגל**), ולאחרונה — תיראו רק מה זה דבקות במחקר — היא חוקרת מתופפי להקת הנחיל.

כן, והשאלה היא רק, מה יהיה כשהיא תגמור את כל התזמורת?

נקמה-

פורתא

עכשיו זה נראה אולי מצחיק, אבל ביום ראשון בבוקר זה עדיין היה מאוד מאוד לא מצחיק. באותו יום בצהריים היתה הקוסמוטיקאית העגולה לזיקה צריכה להתחתן. באותו בוקר בשמונה היא צילצלה בעצבנות לחברות, הודיעה בדרימטיות שהיא לא מתחתנת. לא ודי. שלוש שעות מאוחר יותר, כשהיא השתכנעה כן להתחתן — נזכר פתאום המיועד, עמי שבז — שהוא לא רוי-צה להתחתן. כשהגיעו השניים לרבנות, בצהרי יום, ליוזקה בשמלה צהובה וציפורן צהובה בשערה, עמי סתם חגיגי נשמו הכל לרווחה.

הטוטו הזה נמשך בעצם לא רק ב-

צוחק מי שמוליד אחרון

בשנה וחצי מהבן הבכור שלי. אבל הם צחקו פחות כשהכנסתי אותה להריון. היום, כשבגיל 68 אני מחזיק בידיו את ארבעה הקילו של האוצר שלי, כולם מתפוצצים מקינאה. עכשיו הם רואים מה זה משומש, אבל במצב טוב, הא?

ווא במצב טוב. להוליד חינוך חדש כש-הבן הבכור הוא כבר בן 38 (**יואב בר-אל**, צייר ומבקר אמנות, שגרשתי, אגב, נשואה לאמנון מסקין, בנו של נמר זקן אחר), וכשהבת הצעירה היא בת 31 — זהו מיבצע הורש באמת מצב טוב.

בעקבות ביצועו האחרון, מצטרף אהרונ-ציק רשמית לתחרות האבות-הסבים, המו-לדים בניסיונם, יצטרך עתה להתחרות בקוליות כמו הצייר **ישראל פרנקל** בן 79, הנשוי לאשה בת 24, שממנה יש לו בן שנתיים, והצייר **מירון סימה** בן 65, שעוד אין לו בן מדורג גרנית בת 35 — אבל זה רק בגלל שהם לא נישאו (הנשמה הצעירה, העולם הזה 1755).

אהרונצ'יק (68), יהודית (39) והתינוק

אהרונצ'יק עצמו מייחס את כושרו, כפי שאתם יכולים לתאר לעצמכם, לעבודתו: "אין כמו הרוח והים", הסביר בטון מקצועי. מאחר ששם, על שפת-הים, בין הרוח מכאן והים משם, הוא גם הכיר לראשונה את אשתו הנוכחית, **יהודית** — אני יכולה בהחלט להבין למה הוא מתכוון.

יצא לפנסיה לאחר שירות כמציל במשך 44 שנה, היה בן 66 — כולם צחקו כשהת-חנתי עם אשה צעירה, שהיתה מבוגרת רק בהתחלה כולם צחקו ממני? צחק השבוע אהרונצ'יק **בראל**, המציל התלאביבי החתיק — שכבר לפני שנתיים ימים, כש-

האמבירציה

שר המלכה

אזרח רגיל, יצרן בגדים צעיר (28), שבש-מיני ליולי הולך להעמיד את מלכת-המים 1970 מתחת לחופה וקידושין, להוציא בכך זוהרת מפוארת נוספת מהמחזור.

"זה הכל?" ניסתה חברה, שהתפוצצה מ-

איך שההצלחה מסוגלת לפעמים לא לסח-ר את הראש — ממש מפתיע.

חני פרי, אחת החתיכות המפוארות ב-ארץ, אחת הדוגמניות המבוקשות והיקרות ביותר כיום — לא התפתתה לקסמיהם של

יגאל רוזנברג וחני פרי

קינאה לשמע הבשורה, להוציא את הרוח ממפרשיה של חני: "זה מה שייצא ממך? אין לך אמביציות יותר גדולות בחיים, רק להתחתן איתו?"

התשובה הקלאסית של המלכה — שימו לב: "זוהי אמביציה נהדרת, להתחתן עם יגאל."

תשובה של גבר, בחיי.

מיליונרים זקנים ונערי-זוהר צעירים, שא-פפו ואופפים אותה כדבש את הדבורים, או להיפך. היא לא התפתתה לטיוילים בחוץ ב-חברות מחזרים עשירים — הצליחה, איך שהוא, לעמוד נגד כל שאר פיתויי עולם ה-זוהר, והתמידה בהצלחתה להפוך לעקרת-בית מן המניין — הכל למען האהבה.

לאהבה קוראים **יגאל רוזנברג**. סתם

הנוודים

החדשים

חזרו

מנדודם

הראשון

למי שזה נורא חשוב לדעת — ביום הששי האחרון חזרו דני קאפון, חני "צמד הנוודים" לשעבר, ואשתו החדשה, נסיכת ים-סוף ליליאן טריקה, מירח-הדבש שלהם בקפריסין.

לא רק ירח-דבש. גם החתונה נערכה בקפריסין. הדבר היחיד שנערך בארץ. היתה ההיכרות בין הזוג הצעיר. השניים הכירו בתחרות בה נבחרה ליליאן כנסי-כה, "צמד הנוודים" המקורי, דני קא-פון ואשתו **זהבה**, הופיעו שם. זהבה התיידדה עם ליליאן, הציגה אותה ל-בעלה, השניים התאהבו, ודני התגרש מזהבה.

בערב פסח ערכו הוריה של ליליאן קבלת-פנים מפוארת בוולה שלהם ב-אפקה, ואחרי זה נסעו השניים לקפרי-סין, התחתנו, עשו ירח-דבש, וחזרו עכ-שיו לחיי עמל ויצירה.

המממ...

ליזקה ועמי שבז

בוקר החתונה, אלא כבר למעלה מחמישה חודשים — מאז שגיליתי לכם לראש-ונה שהשניים זוממים דבר כזה. כל הזמן זה הלך כן-לא-כן-לא. פעם אין תמונות, פעם אין בגדים, פעם אין זמן — בקי-צור, כשבסוף נשלחו ההזמנות, לא היה איש מהמוזמנים בטוח שכדאי באמת ללכת לקנות מתנה.

אפרופו מוזמנים: בלטו בהעדרם — מאוד בלטו — הוריו של החתן, שהחרי-מו את הטכס. בכך הם הביעו את מו-רת-רוחם, אם להתבטא בלשון המעטה, מנישואיו של בנם לאשה שהיא בחמש שנים מבוגרת ממנו, ויש לה גם בן בן 12 מנישואין קודמים.

מאחר שמשפחתו של עמי היא משפחת בעלי ההון הידועה שבז — ש-בין היתר שייכת להם גם מסעדת ה"וק" רה התלאבינית, "קסה-דל-סול" — נר-אה שהם סבורים שמגיע לבן שלהם משהו יותר טוב מסתם אשה שהוא אוהב.

נקמת הזוג הצעיר: הם ערכו את מסיבת החתונה, לאחר החופה, אצל הקונקרונציה, במסעדת "נאש". מה שקורין נקמה פורתא.

15, בתו של אחד מפועלי הבניין שעברו אצלו. הנערה — בחורה תמימה ויפה, יוצאת אחת מארצות צפון-אפריקה — השתדלה כמיטב יכולתה לעשות את העבודות המשרות ולמלא אחר רצונו של הבוס האימנטי שכולם חוששים מפניו. היא לא הבחינה בהתחלה בזיו העניניים החמדניות של הבוס.

חבריו של הקבלן, שהבחינו היטב במבטיים אלה, הזהירו אותו לבל יעז להתעסק עם הנערה. והיו להם שלוש סיבות טובות לכך: (א) היא קטנה. (ב) היא בתו של אחד מפועליו. (ג) יש לה חצי תריסר אחים.

לכל אחד אחי, יכלה גם סיבה אחת להספיק. אבל לא קבלן שלנו. לא חלפו ימים רבים, והמזכירה של ה-15 הפכה לפילגשו של הבוס — שהיה אז בסוף שנות ה-30 שלו. מובן שכולם ידעו על כך (חוץ, כמובן, מאשתו של הקבלן — ואביה של המזכירה). אחרי הכל, לא כל אחד יכול להתפאר באוצר שכזה.

מ אז חלפו שמונה שנים. הקטינה גדלה והפכה לאשה. היא נשואה כיום ואם לשני ילדים. האם שכחה את אהבת נעוריה, והפכה ממזכירתו של הקבלן העשיר לעקרת בית אפורה וגוטה להשמנה. המטפלת כל היום בילדים ובכלים?

חס וחלילה! היא נותרה על משמרתה עד היום. בשמונה השנים שחלפו היו קבלן הרפתקאות רבות — אבל הוא נשאר נאמן למזכירתו-פילגשו בדיוק כמו לאשתו, חזר אליה תמיד שוב.

כשהגיעה הנערה לפירקה, היה עליה כמובן להתגייס לצה"ל. אבל הקבלן לא גילה שום נכונות לחתור עליה לטובת המדינה. הם הגיעו למסקנה כי כדי שתוכל להמשיך לעמוד לשירותו — עליה להישוא. לא לו, כמובן, לא צריך להגשים.

הלכה הנערה וחיפשה חתן. לא עברו ימים רבים והיא מצאה אחד. באה והציגה אותו בפני הקבלן. "לא, הוא לא מוצאחן בעיניי" פסק הבוס.

מכיוון שהוא הבוס, והוא זה שעמד לשלם למזכירתו את הנדוניה שלה, ברור ששומר לעצמו את הזכות לבחור את הגבר עימו ייאצל לחלוק את מיטתה.

לבסוף מצאה המזכירה הקטנה גבר כלבבי. היתה רק בעיה אחת: החתן המיועד, מיוצאי עדות-המזרח, ייחס משום מה משמעות מופרזת לעניין הבחולין.

וכך, נאלץ הקבלן, נוסף לנדוניה השמנה, שכללה גם דירה לזוג הצעיר, לממן בכספו עוד משהו ערב ליל כלולותיה.

ה מזכירה לא נשארה כפויית-טובה. היא לא שכחה לקבלן את העובדה שהוא זה שסידר אותה בחיים, והעניק לה גם בעל. לכן, פרט לחופשות קצרות לצורך לידת הילדים לבעלה, היא המשיכה לשמש כמזכירתו הפרטית.

מובן שכיום כבר אינו נזקק לחדר-המיטות שלה. ברוך השם, הוא עשיר דיו, כדי שיוכל להרשות לעצמו להחזיק דירה נוספת, באותו בניין בו נמצא משרדו, שם, יכולים הוא והמזכירה לבלות במנוחה ובשקט את שעות מנוחת הצהריים. בערב, חוזרים שניהם, הוא לאשתו והיא לבעלה.

כל השנים הארוכות האלה, לא הרגישה אשתו של הקבלן במאומה. מובן שהיא מכירה את המזכירה, מעריכה את מסירותה ונאמנותה לבעלה ואפילו מחבבת אותה. כשהקבלן ואשתו יוצאים לחו"ל, מעדיפה אשת הקבלן עצמה שהמזכירה תשומר על דירת-הפאר שלהם ותטפל בילדיהם.

אחרי הכל, מה יכול להיות יותר טבעי מזה?

ב עיונותינו הרבים, אין התופעה מוגבלת רק למעמד הקפיטליסטים. גם במפלגות שפרנסתן להגן על מעמד הפועלים, מתברר שבצמרת המנגנונים יושבים רק בשרודם. מאוד בשרודם.

הבשרודם שאני מתכנתת אליו במיקרה זה הוא אישיות בכירה במרכז אחת המפלגות האלה. לא כדאי שאציין אפילו את

קשר לחוג ידידי השמש בחיפה. ולא בכדי נאמר: הידד! הידד!

שטיפות

עד כמה שאני מכירה אתך, אתן משתגרות אחר סוג כזה של מכתבים: "אני צוער שמוחי ועיני נשטפו בהווי צבאי. מחפש צעירה יפה ונחמדה שתשטפני בהווי האזרחי". אז, על כמה מתערכים ש-71/71 יקבל המון מכתבים?

מענייני

72/71 מעניין להודיע לכן שהוא בן 18. חץ מזה הוא גם מעניין בבנות נחמיות ויפות מת"א והסביבה. אני רק מקווה, שיש לו עוד שטחי התעניינות.

מטרות אינטימיות

היעד ברור: נשים או נערות, עד גיל 30, מאזור ת"א, בעלות גוף יפה — בכך, ואך ורק בכך, מעניין 73/71. למותר לציין שהעסק הוא "למטרות אינטימיות בלבד". פרט חשוב: "אני ברנש בן 19!" ואם גם זה חשוב: "גבוה — 181 ס"מ!" והכי ח"ש טוב: "לי שיער שאטני!"

בילויים וטיולים

74/71 עדיין בחזקת תלמיד, מה שלא מונע ממנו לרצות להכיר בת"זוג נחמדה לצרכי בילויים וטיולים בחיק הטבע — "אני אוהב מאוד לטייל, וזה כתוצאה מ" חינוך טוב שקבלתי" הוא כותב, ומוסיף עוד: "אני, שרוף" לספורט, כתוצאה מס" פורסאים שמשתייכים למשגחה". באשר לכל היתר: "אם אני חתיך, ועוד מושגים דומים אני משאיר לנערה החמודה שתכתוב אלי לקבוע". אז כתבי אליו ואמרי לו שאת יפה.

הרצי-מין

"אני משונה, מעניין, חמוד, והעיקר — מעורר זקנקן בנוסח הרצי-מין. ואם כמוני אוהבת את, נעלמים, חידושים, הכריות, ו" במיוחד את הכנות — הרי נכון לך — אני: חיל גביר (189), רזה, אך לא כחוש, ה" עונה על מכתבים במהירות". נאום הגבר 75/71.

חשק עז

כותב 76/71: "אני לא יודע אם אני בן-אדם מוזר, אבל אני מעניין להכיר בחור רזה מוזר וחמוד". מצידו, הוא גם יכול להיות נערה משוב עממת, העיקר שתכתוב. כי לחיל 76/71 המשרת בסביבות אשקלון באמת יש חשק עד לכתוב מכתבים.

מכתבים לנרות

באמת

זה באמת לא כליכך חשוב, אבל 68/71 מעניין נורא להתכתב עם גימנוסטיסט מסיביות רמתגן העיר. אם עובדת היותו חיל תעלה את ערך מנייתו בעיניך, אז — הוא באמת חיל. ועוד אלחש לך, יפתי (כן, זה חשוב!): זו לא חייבת להיות התכתבות לשמה. נה, באמת!

נערת השבוע

הפעם, נקרא לה, לעלמה-הנאה-הזאת, 68/71. ובגילוי-לב שכל-כך אופייני לה.

68/71

אני מוכרחה לצעוק: ההפסד כולו שלכם כשאניכם רואים אותה בצבעים טבעיים!! והאמינו לי, היא באמת ראויה לכך. עוד פרטים? אז כמו שאמרתי, התשובה טמונה ב-68/71 בגורל הטבעי!!

החוגים הטבעיים

המבין יבין: "השתתפו בחוגים הטבעיים" הלאה הצביעות של בגדי הים החופשיים ירדו משהם מכסים!!! — מילות הגבר 70/71 המבקש, בכל ישותו ומאוד, "התי"

הי! "גור הספורט" של השבוע שעבר! מה בדבר כתובת? האם לא תרצה להתפאר בדבר מעין זה? כן, כן שכתת לציין את כתובתך בגוף המכתב, וחבל. לכן, מוטב עשה זאת עוד היום — במכתב חור, חן, חן!

רבי"ר י. ביז. מדצ. א/2083, מה פתאום אתה מבקש ממני את כתובתה של שתי יעלות-חן? ממספרות-במדור? אם עדיין אינך יודע, אין זה ממנהגי להעביר אליך, הקורא-המבקש-להתכתב, את כתובתך, אלא — מעבירה אני את מכתבך אלי. הן, איילך, כתוב להן, ולא ל...!! ביטותא ממך!!

בת-כרית

"אני רק אחת, אבל אולי אחד מכם ימצא בי עניין". כותבת 65/71, ולי אין ספק בעיני כלל וכלל. עם כ"ב שנים ומס' עץ כבד של סמינר למורות, ואפילו שרות צבאי מאחור — עומדת לה זכות גדולה. "אינני מלכת יופי" היא מדגישה, "סתם נאה (באחריות!)", ובעניין הסמטום, נו באמת..."

ואם באמת תרצה שותפת לאהבת התי אטרון, הקולנוע, הטיולים וכל מה שמוסיף למצב הרוח, הרי מצאת לך בת-כרית נאמנה. כן, "באחריות!!"

לנסות

כמעט שזה קרה לו, ל-66/71, כן, הוא כמעט התאהב. אבל חוסר הבטחון הטפשי עשירי הזה... באמת, הוא מוכרח לנסות נערה נוספת בטרם יחליט! (תחליט מה נערי?).

האם תעני, ירושלמית?

בעל לב

67/71 תשמו, מאוד לקבל מכתבים מ"אדם נחמד-יועץ-ובעל-לב", "אם ישנם, בכ"ל, כאלה, בין הבחורים, כי אני טרם פגשתי...". והיא מתכוונת, באמת, לכל אותם הבחורים שהגיעו לבין הגילים 40-60 שנים.

הבני-יצות שלי

יהודים טובים עושים את חשבון הנפש שלהם ביום כיפור. אצלנו, החלטנו שיום-העצמאות מתאים יותר. בשבוע שלקראת חג תפסנו ערב סיכום, והדור הצעיר העלה נקודות כמו שאומרים.

"זאת היתה בשבילי שנה טובה", הקריאה הקטנה בחבורה, דנה, מדף נייר ענק שהביאה איתה לשיבה-חשבת שני מתה. לא

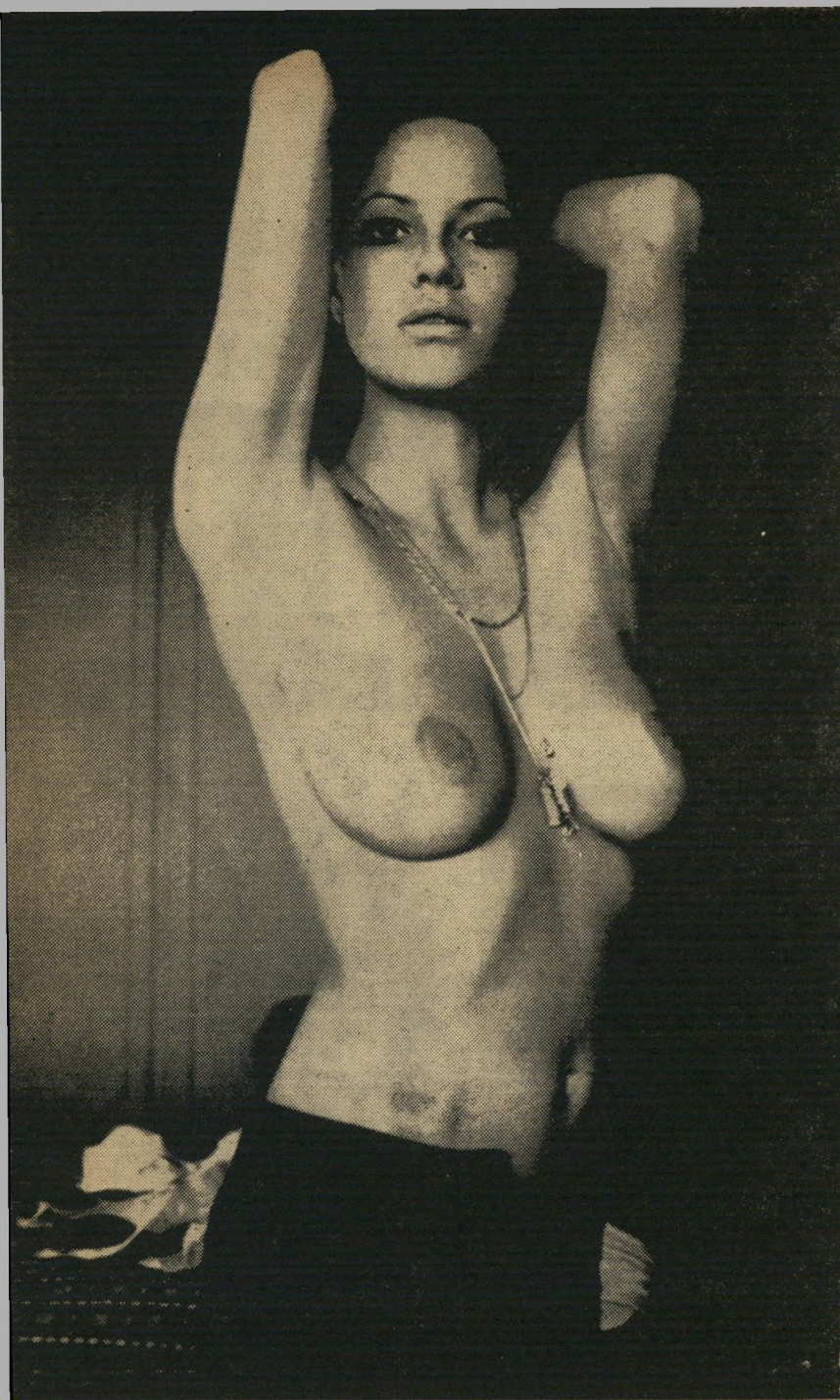
ניתוח בחניך, חוני המרגל וכל השאר

ידעתי שהיא הכינה מאזן בכתב. גם היו לי דברים טובים, וגם דברים רעים, אבל אני לא זוכרת מה. רק שני דברים לא טרם בים אני זוכרת. כשפרנץ' ערב את הילדים והלך לפתוח לו חנות, הייתי נורא עצובה ובכיתי ונורא שמחתי כשהוא חזר, בגלל שהוא אהב אותם.

וועד דבר לא טוב קרה לי כשנפילתי בבית-ספר ונכנס לי מסמר בחניכיים, וה"

• לכל חסרי התרבות והבורים, שאינם אמונים על ציוויליזציה המסך הקטן, ואינם נצמדים מהופנטים כל ערב לאור-ימות-מים: פרנץ' הוא המשרת המזוקן, המשמש כאי-מנת לילדים בסידרה האינסופית מדי יום ג' בערב בטלוויזיה, משפחה שכזאת.

האיש שהפך את וורושקה לדוגמנית היקרה בעולם, החליף אותה עתה ביורשת חדשה וטרייה, צעירה יותר

פרנקו ומארלנה

איטלקי פרנקו רוברטאלי — האיש שהפך לפני שש שנים את אוהבתו, הרוזנת הרומנית לבית לנדורף, ורה גריפין, לזוגית שקף המפורסמת — דוגמנית הצילום היקרה והמפורסמת ביותר בעולם. רוברטאלי החליט להחליף את וורושקה, בשני תפקידיה, לאחר מבט ראשון במארלנה. בת העיר מינכן, שמעה שצלם הצמרת היקרה מפורסם יהיה נוכח במסיבת דוגמניות ברומא. לא היססה, תפסה מטוס, התייצבה בפניו במסיבה, נשמה עמוק, הבלטה את החזה, ושאלה: "אולי היית רוצה לצלם אותי?" הוא רצה. תוך זמן קצר הפכה מארלנה

וורושקה

לזיכרה של וורושקה. ההבדל היחיד: היא קטנה ב-14 ס"מ ויש לה יותר חזה. היא הוסיפה שהיורשת (21) גם צעירה בעשר שנים מוורושקה. על וורושקה עצמה, אמר באכזבה: "היא אהבה שלנו נגמרה. היום אנחנו רק חברים טובים."

לזיכרה של וורושקה המפורסמת, גם כדוגמנית הבלעדית של פרנקו — וגם כדוגמנית. "פניה פוטוגניים בצורה נהדרת", הכריז האמן הגדול. "גיוותה מושלמת." (ראה תמונה בגדלים.) אשר לתכונותיה האחרות של מארלנה: "היא נחמדה מאוד. יש לה כל מה שיש

וורושקה

במהקים

לא, התמונה גלויית הלב משמאל איננה תענוע אופטי. זו אמת לאמיתה. היקף החזה של מארלנה אפלט 92 ס"מ. לא הרבה אולי בשביל מריסמשקולות, אבל בשביל ה-170 ס"מ של מארלנה, זה די והותר.

כך, מכל מקום, התרשם צלם הצמרת היקרה.

לא הצלחתי להבין את הקשר הזה, גילה אחד מחבריו לעבודה ולדרכו בארץ. "אשתו, כיום בגיל 56, עדיין יותר יפה, עדינה, משהיורשת (21) גם צעירה בעשר שנים מוורושקה. על וורושקה עצמה, אמר באכזבה: 'היא אהבה שלנו נגמרה. היום אנחנו רק חברים טובים.'"

הנועה, ואספקטים חיוניים נוספים אחרים — ינהלו עלידי מוכירה — שלא נבחרה עלידי חברי הנועה. הם גם אינם מהססים להעלות בהקשר זה, את הפשע הנורא שלה — עובדת היותה פילגשו של איש נשוי. בנורמות ההברתיות המקובלות על ותיקי הנועה זו, היותה של אשה פילגש — יש בו משום פגם מוסרי. מובן שפגם כזה איננו קיים באיש המחזיק פילגש. או, לא, לגבר מותר.

ב-15 השנים האחרונות, עליהם בינתיים להסתפק בריטונים. אין סיכוי שיצליחו ל-שנות את מצב העניינים. הבוס יושב חזק מדי בכיסאו, יודע יותר מדי פרטים על כל עמיתו, מכדי שמישהו יוכל לעשות לו משהו.

וכך, הוא ממשיך להגיע מדי בוקר למשרד, יחד עם המזכירה, מהדירה שבה הם חיים יחד, כשהיא נוהגת במכונית, וחוזרים בתום יום העבודה לאותה כתובת. מעולם

ביחוד בשנים האחרונות, בקו הבריאות, ורממעט להיפגש עם אנשים, הפכה המזכירה לשופרו. הצרה היא רק, שרבים בצמרת המנגנון טוענים, שבמרבית ענייני היום-יום, היא השופר של עצמה, חותכת עניינים מבלי להביאם כלל בפני הבוס. גם יריביו של הנמר הזקן בתוך המפלגה מסכימים עם אוהדיו, שבעצם אין בזה כל נוק, לגופו של עניין. המזכירה היא אשה כנה, בעלת מצפון, מסורה בכל-לב לעניין המפלגה, בעלת שיקול נבון וראש פתוח, והעיקר — נקייה מכל שמץ תאווה שילטון. כל מה שמעניין אותה, זו השמירה על האינטרסים ועמדות הכוח של הגבר שהיא אוהבת — כדי לשמור עליו עצמו.

חוארו הרשמי, כי זה מייד יסגיר את זהותו. בכל אופן, גם למגיני המעמד יש צורך במוכירות. וגם לבוס שלנו כנ"ל. מזכירתו של הבוס, במיקרה דנן, איננה מה שאפשר לקרוא מלכת-יופי. אומנם היא בוס שלנו עצמו הוא לא כליל השלמות, ואת יוסי-ההולדת השישים שלו כבר מזמן הספיק לשכוח, אבל זאת באמת לא סיבה. כמה מהבוסים המכוערים ביותר מסתובבים בארץ הזאת עם מזכירות-פילגשים צעירות ויפהפיות. אחרי הכל, הכסף אולי לא יענה הכל, אבל די הרבה.

בשבוע הבא: איך מסתדרות הפילגשים המזכירות עם נשות הבוסים — ולהיפך.

המזכירה של הבוס היא בת 48, מכוערת בעצמה כמו בת שש, ונמצאת במעמד זה — הכפול — למעלה מ-15 שנה. ואיזה מעמד. מאחר שהבוס איננו כל כך,

העיתון

אריק אינשטיין

מדוע
ניסה
חברו
לגרשו
לרחוב

בלי
מכנסיים

התקרית
האמנותית
של השבוע

פרשת
הירדושה
של

25

מיליון

הדולאר של

אבי טולידאנו